

СТЕН НИКЪЛС ЛЕГИОН НА ГРЪМОТЕВИЦАТА

Част 2 от „Орки: Първа кръв“

Превод от английски: Юлиян Стойнов, 2005

chitanka.info

КАКВО СЕ СЛУЧИ ДОСЕГА

Би било невярно да се каже, че някога в Марас-Дантия е царял мир. В земя, населена с различни раси, конфликтите са неизбежни. Но винаги е съществувала известна взаимна търпимост.

Това крехко равновесие е нарушено от появата на нова раса. Наричат се човеци и прекосяват негостоприемната пустиня, за да навлязат в Марас-Дантия от далечния юг. В началото са малцина, но с времето се превръщат в безчислен поток. Те не показват никакво уважение към народите, с които се срещат. Прекръстват земята на Центразия, и колкото по-многобройни стават, толкова повече злини причиняват. Запречват реките, изсичат горите, палят селата и лишават земята от скритите в недрата ѝ скъпоценни ресурси.

Но най-лошото е, че изяждат магията на Марас-Дантия.

Насилвайки земята, те стопяват скритите в нея източници на енергия и изчерпват магията, която древните народи приемат за нещо естествено. Последвалите промени в климата напълно объркват сезоните. Лятото се превръща в есен. Зимата става по-дълга и поглъща пролетта. А от север бавно започва да настъпва гигантска ледена планина.

Скоро между Марас-Дантия и човеците избухва война.

Но сред древните народи още царят стари вражди, подклаждани от действията на измамните и хитри джуджета. Мнозина от тях дори застават на страната на хората и се превръщат в оръдия за подлите им замисли. Други обаче остават верни на каузата на древните народи.

Но хората също са разединени от религиозна схизма. Пантеонистите, последователите на политеизма, се придържат към древните езически обичаи. Техните съперници развяват знамето на Унията. Известни като унисти, те се прекланят пред значително по-младия култ на монотеизма. И двете групи са фанатизирани, но по-многобройните унисти се отличават с крайните си убеждения и изключителната си агресивност към иноверците.

Сред всички древни обитатели на Марас-Дантия орките открай време са известни като най-войнолюбиви. Може би това се дължи на факта, че те единствени са напълно лишени от магически способности. Затова пък са винаги в центъра на събитията.

Страк е умен и умел командир според оркските стандарти. Той е капитан на дружина от трийсет подобрани войници, известни като Върколаците. Под него има двама стотници, Хаскеер и Джъп. Хаскеер е безжалостен и непредсказуем, а джуджето Джъп е единственият представител на друга раса в дружината. Може би по тази причина към него се отнасят с известна подозрителност. Под тях са десетниците Алфрей и Койла. Алфрей е най-възрастният член на дружината и знахар, специалист по лечение на бойни наранявания, а Койла е даровит стратег и единствената женска сред Върколаците. Под техните заповеди са двама и петима оръженосци.

Върколаците служат на кралица Дженеста, могъща магьосница, привърженичка на каузата на пантеонистите. Кръстоска между човек и нияд, Дженеста се слави с жестокостта си и сексуалната си ненаситност.

Изпратени на тайна мисия, Върколаците щурмуват селище на унисти, за да вземат стар, запечатан цилиндър. Освен реликвата, те отнасят от селището и два чувала пелуцид. Сред орките това вещество е известно като „предвестник на кристалната светкавица“.

Но Страк допуска грешка — позволява на войниците да отпразнуват победата с тази плячка. Пробуждайки се едва на следващата сутрин, те са обхванати от страх, че ще закъснеят със завръщането си в замъка на Дженеста, което ще породя ужасния ѝ гняв. Но докато бързат назад, орките се натъкват на засада на коболди и въпреки отчаяната съпротива, която им оказват, се разделят с реликвата. Вече няма никакво съмнение, че Дженеста ще ги накаже сурово, и Страк взема решение да преследват коболдската банда и да си възвърнат реликвата.

Междувременно Дженеста нарежда на генерал Кустан, главнокомандващ нейната армия, да организира издирване на Върколаците. Генералът изпраща отряд оркски бойци, под командването на капитан Делорран, който пита лична ненавист към Страк. По същото време Дженеста установява контакт със своите две сестри, Адпар и Санара. Разделени от огромни разстояния, те

поддържат телепатична връзка. Но царящото помежду им недоверие ѝ пречи да разбере дали някоя от сестрите ѝ знае къде са Върколаците и откраднатата реликва.

Докато преследват коболдите, Страк е споходен от поредица ярки сънища, наподобяващи видения. В тях той се озовава в свят, заселен единствено от орки, които живеят в хармония помежду си и с обкръжаващата ги действителност. Орки, които не са чували нищо нито за хората, нито за останалите древни народи. Те живеят в богатата земя с чудесен климат.

Страк започва да се бои, че губи разсъдъка си.

Убеден, че Върколаците са станали изменници, Делорран си позволява да удължи крайния срок, който му е отреден за откриването им, рискувайки да предизвика гнева на Дженеста. Но подхранван от омразата си към Страк, той е готов да поеме този риск.

Страк отвежда дружината си в Черна скала, родната земя на коболдите. Това е опасно пътешествие, през време на което те откриват оркски лагер, пълен с мъртви женски и малки, покосени от човешка болест, срещу която орките нямат защита. По-късно, близо до човешкото селище Тъкашка ливада, Върколаците са нападнати от унисти. Когато най-сетне дружината се добира до Черна скала, тя успява да издебне коболдите и да си върне откраднатата реликва. При тази акция те спасяват и един гремлин на име Моббс, книжник, изучаващ древни езици, отвлечен от коболдите, за да преведе пергамента от цилиндъра. Според Моббс в цилиндъра се съдържа предмет, който може би има пряко отношение към възникването на древните народи. Моббс смята също и че по някакъв начин тази реликва е свързана с Вермеграм и Тентарр Арнгрим, митични фигури от далечното минало на Марас-Дантия. Вермеграм е могъща магьосница, нияд, майка на Дженеста, Адпар и Санара. За нея се говори, че е убита от Арнгрим, чиито магьоснически способности са равни на нейните. Самият Арнгрим е изчезнал безследно.

Завладяващият разказ на Моббс пробужда духа за бунт в дружината. Страк предлага да бъде отворен цилиндърът и единствените, които възразяват, са Хаскеер и неколцина оръженосци. В цилиндъра намират изработена от непознат материал сфера с различни по дължина лъчи. Заради приликата с една детска играчка, използвана от малките орки, те я наричат „звезда“. Моббс обявява, че това е

„инструментум“ — тотем за голяма магична сила, смятан за митичен. Ако бъде съединен с други четири такива звезди, тотемът може да разкрие истината за древните раси — истина, която според друга легенда ще им осигури свободата. По предложение на Страк Върколаците решават да напуснат службата си при Дженеста и да продължат самостоятелно издирването на останалите четири реликви.

Моббс разполага с известни сведения за възможното местонахождение на друг подобен инструмент. Докато е в плен при коболдите, той ги чува да говорят за Троица, унистко селище, управлявано от тираничния Кимбал Хоброу. Страк и дружината поемат нататък. Моббс се отправя към свободното пристанище Хекълрой, но се натъква на Делорран, който го убива.

Разярена от неуспешното издирване на реликвата, Дженеста нарежда да езекутират генерал Кустан и го заменя с по-млад офицер на име Мерсадион. Преследването на Върколаците е подновено.

Дружината успява да отбие атаката на Делорран и да избяга от драконите на Дженеста. Но след това Хаскеер се разболява от опасна треска, вероятно причинена от човешка болест. Когато стигат Троица, се оказват пред стените на непробиваема крепост. Скоро обаче откриват, че всеки ден унистите вкарват вътре джуджета, които използват като работници. Джъп успява да се внедри в една такава група и да влезе в града. По щастлива случайност вътре открива звездата, но междувременно се запознава отблизо и с Хоброу. Джуджето открива, че Хоброу и сподвижниците му отглеждат силно отровни растения, с помощта на които възнамеряват да подложат на масов мор древните народи. Джъп успява не само да открадне звездата, но и да запали разсадника на растенията. Няколко дни войниците на Хоброу преследват Върколаците, но те успяват да им се измъкнат. Благодарение на наученото от Джъп в Троица, те се отправят към Прокоп, забранената земя на тролите, където се надяват да намерят следващата звезда.

Делорран се завръща в двореца на Дженеста с празни ръце, за което заплаща с живота си. Изгубила вяра в своите подчинени, Дженеста наема за издирването на Върколаците трима ловци на глави, специалисти в залавянето на избягали орки — човеците Мика Лекман, Грийвър Олей и Джабез Блаан.

Хаскеер успява да пребори треската, но след възстановяването си започва да се държи странно. Когато приближават Прокоп, Страк го оставя на грижите на Койла, на която поверява звездите, и повежда останалата част от дружината към подземната страна на тролите. Скоро обаче попадат в клопка, устроена от тролите, и отрядът е разделен от свлачище. Страк и Алфрей продължават напред, а Джъп и Върколаците са принудени да се върнат. По същото време, сподобен от внезапно умопомрачение, Хаскеер напада Койла и избягва със звездите. Койла тръгва след него, но внезапно е обкръжена от трима непознати човеци. Те препъват коня ѝ и я залавят.

Страк и Алфрей попадат в плен на Таннар, страховития цар на тролите, който се заканва да ги принесе в жертва на своите богове.

А на дръжката на ритуалния нож, с който Таннар се готви да извърши жертвоприношението, пленените орки зърват третата звезда.

1.

Във водата витаеше смърт.

На изваяното ѝ като от камък лице бе застинала мрачна решимост. Тя се гмурна надолу, придвижвайки се с мощни, ритмични движения на мускулестите си ципести ръце. Едва забележими мехурчета извираха на струйки от пулсиращите ѝ хриле.

Погледна назад. Щурмовият рояк на ниядите я следваше в плътна формация, озарен от бледото сияние на фосфоресциращите факли, които бяха взели, за да осветяват пътя си. Воините бяха въоръжени с коралови копия. Кинжали с елмазени остриета стърчаха от тръстиковите им нагръдници, под които проблясваха люспестите им тела.

Предутринният мрак вече се разсейваше и отдолу прозираше пясъчното дъно на океана, осеяно с потъмнели камъни и полюшващи се водорасли. Скоро пред тях се показва крайбрежният риф, обрасъл с виолетови гъби и заобиколен от пенеста вода. Тя изви към него и воините я последваха. Насочиха се покрай стената на рифа, като плуваха малко под повърхността. Тук вече можеха да видят първите следи от разширяващото се бедствие — болни растения, оскъдни рибни пасажи. Вълните подхвърляха трупове на разложени морски животни, а водата бе по-студена, отколкото би трябвало да е на подобна дълбочина.

Тя вдигна ръка и посочи целта им. Воините пуснаха фосфоресциращите факли и те потънаха бавно към дъното, озарявайки го с бледите си илюминации.

Пред тях, там, където рифовият хребет се разширяваше, имаше щръкнала скала, осеяна с кухини и пещери, както естествени, така и изкуствени. Но от такова разстояние не се виждаше и следа от обитатели. Тя отново даде знак и дузина от воините ѝ продължиха да плуват, незабележимо и безшумно към селището на противника. Останалите, предвождани от нея, ги последваха предпазливо.

Когато наближиха редута, забелязаха първите мръкове — неколцина часовои, разположени на голямо разстояние един от друг. Тя ги огледа с погнуса. Приликата им с хората бе само частична, но това я отвращаваше още повече. Дори само външният им вид бе достатъчен, за да им обяви война до пълно изстребване. Тя спря колоната и изпрати съгледвачи.

Те се насочиха, по двама-трима, към всеки от часовоите. Най-близкият от тях бе мъжкар и не изглеждаше особено бдителен, тъй като вероятно бе нащрек само за атака на едри морски хищници. Носеше се лениво по течението, потопен до пояса, и видът му само подсили отвращението ѝ.

Горната част на тялото му бе съвсем като при хората, ако се изключеха хрилете от двете страни на торса му. Имаше и някои дребни различия — носът му бе сплескан и широк, а очите бяха скрити зад полупрозрачни ципи. Брадата му бе къса и къдрава, а главата му беше покрита със златистокестеняви къдрици.

От кръста надолу обаче всичко беше различно, а приликата с ниядите се увеличаваше. Тук млечнобялата плът отстъпваше място на лъщящи люспи, които покриваха дългата тънка опашка, завършваща с широк като ветрило плавник.

Мръкът бе въоръжен с традиционното за неговата раса оръжие — дълъг колкото копие тризъбец със заострени върхове.

Двама от воините ѝ се приближиха към него. Носеха се бързо и безшумно, движейки се отзад и малко в страни, там където бяха слепите зони на часовоя. Мръкът нямаше почти никакви шансове. Единият от ниядите замахна с копието си и го заби в гърба му, малко над люспестата линия. Ударът не беше смъртоносен, но бе достатъчно болезнен, за да отвлече вниманието му. Докато изненаданият мрък се извърещаше към своя нападател, вторият нияд изникна зад гърба му. Държеше нож с острие от риба-трион. С едно бързо движение той преряза гърлото на часовоя.

Мръкът шляпна няколко пъти с опашка, а бликналата от раната кръв се разстели в ален облак наоколо. После безжизненото му тяло пое към морското дъно, ескортирано от кървави струйки.

По същия начин бе премахнат и вторият часовой, женски мрък, който потъна с щръкнало между гърдите копие. Едва третият забеляза ниядите и се нахвърли срещу тях, размахвайки ножа си, забравил, че

във водата мушкащите удари са по-ефикасни от режещите. И той заплати за грешката си с копие в корема.

Часовите бяха обезвредени — светкавично и брутално. Когато и последният издъхна, убийците ѝ пратиха знак, че първата част от операцията е приключила успешно.

Време беше да разгърне рояка. По нейна заповед воините заплуваха безшумно напред. Единственото, което помръдваше, освен стрелкащите се тела на ниядите, бяха трупове на убитите часовои.

Отрядът ѝ почти бе достигнал целта си, когато в подобната на пчелин крепост внезапно настъпи оживление. Изведнъж сградата избълва цяла орда тежковъоръжени мръкове. Докато излизаха навън, те издаваха странни пискливи, вибриращи звуци, с помощта на които общуваха под водата.

Веднага щом заобиколиха носа, тя поведе воините си срещу зле организираната отбрана. След секунди нападатели и защитници се срещнаха и двете страни се разпаднаха на множество малки единоборства.

Магията на мръковете, подобно на тази на ниядите, бе с ясновидски характер и най-често се използваше за преследване на плячка или навигация в дълбочините. Тя имаше минимално бойно приложение. Настоящата битка щеше да се води с умение, остри ножове и копия.

Докато продължаваше да издава отвратителния си писък, един мрък се спусна към нея и замахна с тризъбеца си. Остриетата му се забиха в гърдите на боеца до нея. Смъртно ранен, ниядът се сгърчи, завъртя се рязко настрани и изтръгна тризъбеца от ръката на мърка. Сетне потъна надолу, стиснал дръжката на оръжието, оставяйки след себе си кървава диря.

Изгубил основното си оръжие, мръкът извади нож, миниатюрно копие на тризъбеца му, и замахна към нея. Тя избегна удара. Инерцията на движението го обърна настрани, но той успя да се извърти чевръсто и нападна.

Тя го улови светкавично за ръката, с която стискаше оръжието. Едва сега той забеляза, че беше нахлузила ръкавици, от които стърчаха метални шипове. Направи отчаян опит да се освободи от хватката ѝ, но беше твърде късно. Без да пуска ръката му, тя сви другата в юмрук и го удари в гръдната кост. Точно в мига, когато пестникът ѝ се стоварваше

върху тялото му, тя го пусна. Силата на удара ѝ го отметна назад. На гърдите му зейна огромна рана, тялото му се сгърчи конвулсивно и той потъна в хаоса на битката.

Върху юмрука ѝ бе полепнала разкъсана кожа.

Улови някакво движение с периферното си зрение и се обърна. Към нея плуваше друг мрък, който се бе прицелил с тризъбец. С мощен тласък на опашката тя се стрелна настрани и едва избегна удара. Неспособен да спре, мръкът продължи напред и се удари в кълбо сражаващи се нияди и мръкове, където бе посечен.

Навсякъде противниците се бяха вкопчили в някакъв причудлив, описващ спирали във водата танц. Тежко ранените оцветяваха водата с кръвта си, мъртвите бяха избутвани настрани.

Предният отряд на ниядите вече се сражаваше върху самия редут. Някои от воините си пробиваха път към входовете на крепостта. Тя се присъедини към тях.

Един мрък направи опит да ѝ пресече пътя. Държеше назъбено острие, дълго колкото меч и оборудвано с двуръчна дръжка. Тя оголи меча си, който бе по-къс, но много остър. Двамата описаха кръгове във водата, измервайки се с погледи, без да обръщат внимание на мелето наоколо.

Той пръв се метна напред и опита да я прониже. Тя парира удара му. Надяваше се, че ще сполучи да избие меча му, но мръкът успя да го задържи и отново се нахвърли върху нея. Този път, за да се изплъзне, тя описа пирует. Протегнатата му напред ръка се оказа незащитена. Тя замахна и стовари върху нея шиповете на ръкавицата си. В последния миг той се дръпна и ръката ѝ се плъзна по неговата, но въпреки това остави няколко дълбоки рани. И това бе достатъчно за да му отвлече вниманието, докато острието ѝ се заби в гърдите му. От раната бликна тъмна кръв. Мръкът издъхна с широко отворена уста.

Тя издърпа меча и погледна как върви щурмът на редута.

Воините ѝ вече го бяха преодолели. Други ги следваха, за да довършат останалите противници. Подчинявайки се на заповедите ѝ, те изтребваха безмилостно всички мръкове, за да прочистят напълно вражеското гнездо. Тя заобиколи един от ниядите, който душеше с верига бясно мятан се мрък, докато друг го мушкаше с копие в гърдите.

Само петима мръкове бяха оцелели. Двама бяха успели да избягат и се отдалечаваха, оставяйки след себе си пенлива диря. Но тя не заповяда да ги догонят. Нека разпространят вестта, нека всички знаят, че да се създават колонии в близост до нейното царство е опасно начинание. Съвсем близо до нея един млад мрък бе измъкнат от ниша в редута и бе посечен на парчета. Ниядите действията според инструкциите ѝ. Тя не виждаше никакъв смисъл да позволява разпространяването на тази зараза.

След като атаката приключи, тя обяви, че е доволна от изпълнението на задачата, и даде знак за отстъпление.

Докато се отдалечаваше, следвана от верните си бойци, един от тях ѝ посочи назад към редута. Към него вече се приближаваше пасаж от шони, предвкусащи предстоящото пиршество. Животинките имаха продълговати тела, а сребристите им кожа лъщеше на светлината. Устите им бяха като издължени цепки, които обхващаха цялата муцуна и откриваха няколко реда остри зъбки. Очите им бяха мъртвешки.

Зловещите мършояди не им обърнаха никакво внимание. Защо да нападат опасен противник, когато плячката ги очакваше напълно безпомощна?

Надушили кръвта, шоните започнаха да късат и поглъщат лакомо огромни парчета от трупове. Опашките им вдигаха мътни облаци от песъчливото дъно. Неколцина от тях се сбиха за една по-едра мръвка. Не след дълго заприиждаха още мършояди.

Оставил зад себе си кървавото пиршество, роякът започна да се издига нагоре към далечен пръстен светлина. Докато се носеха плавно нататък, тя се отдаде с доволство на мисли за съдбата на мръковете. Още няколко решителни удара и с тази заплаха щеше да бъде приключено. Щеше ѝ се да може да каже същото и за другите народи, най-вече за човешката чума.

Стигнаха гърлото на просторна подводна пещера, озарена от фосфоресциращи жили в скалите. Тя влезе начело на отряда. Игнорирайки почтителните движения на пазачите вътре, тя се издигна до вертикален тунел в тавана, който също бе озарен от фосфоресциращи пластове. Малко по-нататък тунелът се разклоняваше на два канала, подобно на огромни комини. Следвана от двама съветници, тя пое по десния канал. Останалата част от рояка се насочи към левия, където беше казармата.

Минута по-късно тя и придружителите ѝ излязоха от водата и се озоваха в огромна кухня, чието дъно бе залято с вода на дълбочина до пояса. Потопената наполовина кухня имаше стени от корали и камък. Над главите им се спускаха сталактити. За наблюдател от друга раса това би била развалина с рушащи се стени, покрити с лишеи и тиня. Из въздуха се носеше тежка миризма на разлагащи се растения. За ниядите обаче това бе истинско преддверие към двореца.

Липсващата част от стената предлагаше гледка към блатата, отвъд които се виждаше сивият океан, изпъстрен с миниатюрни, скалисти островчета. Мрачно и навъсено небе опираше в хоризонта.

Ниядите бяха напълно пригодени за тази среда. Ако някой плужек бе пораснал до размерите на малък кон, ако бе оформил черупка с твърдината на броня и се бе научил да стои изправен, подпирайки се на мускулеста опашка, ако му бяха поникнали гръбначни перки и ръцете му завършваха със закривени нокти, ако от жълто-зелената му кожа стърчаха пипала и притежаваше змийска глава с изпъкнала долна челюст, снабдена с остри зъби, ако хлътналите му очи приличаха на мъниста, то той със сигурност щеше да наподобява нияд.

Но нямаше да прилича на нея.

За разлика от ниядите, над които властваше, тя беше от смесен произход. Тъкмо на това се дължаха и уникалните ѝ черти. Беше мелез между човек и нияд, макар че в случая ниядското доминираше. Или поне тя се надяваше, че е така. Изпитваше погнуса към човешкото в себе си и всеки, който държеше на живота си, избягваше да ѝ припомня за наличието му.

Подобно на поданиците си, тя притежаваше силна опашка и гръбначни перки, макар че последните не бяха така твърди, като при останалите нияди. Горната част на тялото ѝ и голите ѝ гърди бяха покрити с кожа и люспи, но и люспите бяха по-дребни, отколкото при останалите нияди, и разпръскваха разноцветни отражения. От двете страни на гърдите ѝ се виждаха вертикалните цепки на хрилете.

Главата ѝ, макар и типична глава на влечуго, носеше някои от белезите на хората. За разлика от чистокръвните ѝ сънародници, тя имаше коса. Лицето ѝ бе синкаво на цвят, но очите и носа ѝ бяха оформени като при хората, а устата ѝ бе съвсем женска.

Очите ѝ бяха закръглени и скрити от мигли, макар че бяха разположени в зелени на цвят очници.

Що се отнася до характера ѝ, там изцяло властваше ниядският ѝ произход. От всички обитаващи океана народи ниядите бяха най-войнствени, отмъстителни и непокорни. При нея тези особености бяха развити до крайност, което може би се дължеше и на човешкото в кръвта ѝ.

Газейки във водата, тя доближи отвора в стената и надзърна навън. Съветниците я следваха на крачка, готови да изпълнят всяко нейно желание. Тя се усмихна доволно. Напрежението им ѝ доставяше удоволствие.

— Загубите ни са незначителни, кралице Адпар — докладва един от тях. Имаше нисък, дрезгав глас.

— Каквито и да са, те са нищожна цена за онова, което постигнахме — отвърна тя, докато смъкваше ръкавиците си. — Силите ни готови ли са за окупация на освободения район?

— Сигурно вече са тръгнали, Ваше Величество — докладва ѝ друг.

— Надявам се, че е така — отвърна Адпар и му хвърли небрежно ръкавиците. Той ги улови несръчно. Щеше да си изпати, ако не го беше сторил. — Там вече няма кой да им окаже съпротива.

— Така е, Ваше Величество — кимна помощникът.

— Не гледам с добро око на онези, които се опитват да ми отнемат онова, което ми принадлежи — добави тя мрачно и заканително. Беше излишно да го казва, тъй като съветниците ѝ я познаваха достатъчно добре.

Адпар хвърли поглед към една ниша в отсрещната стена. В основата ѝ имаше малък каменен пиедестал, на който вероятно трябваше да бъде положено нещо много ценно. Но каквото и да бе то, сега го нямаше.

— Вашето смело водачество ни осигури победата — обади се другият съветник.

За разлика от сестрите си, които не се интересуваха от мнението на подчинените си и държаха само на безпрекословното им подчинение, тя обичаше не само да ѝ се подчиняват, но и да я ласкаят.

— Разбира се — съгласи се тя. — Безжалостно превъзходство и склонност към насилие, това е в кръвта на моето семейство.

Съветниците ѝ се спогледаха объркано.
— Но то е присъщо и на всяка жена — добави тя.

2.

Койла се смръщи от болка.

Болеше я цялото тяло. Беше застанала на колене в калната трева, замаяна и задъхана. Разтърси глава, опитвайки се да проясни мислите си и да разбере какво се бе случило.

Само допреди миг гонеше Хаскеер. Сетне трима човеци изникнаха неочаквано и я свалиха от коня.

Човеци.

Примигна и втренчи поглед в мъжете пред нея. Най-близкият имаше белег, тръгващ от скулата и стигащ до крайчеца на устата. Сипаничавото му лице не изглеждаше по-мъжествено от редките мустаци, нито от сплъстената черна коса. Ала тялото му бе гъвкаво като на хищник. Този до него бе нисък, дребен и жилест. От брадичката му стърчеше козя брада, а дясното му око бе скрито от черна превръзка. Беше се ухилил, сякаш за да разкрие прогнилите си зъби. Последният бе най-забележителен. Беше едър, тялото му бе мускулесто. Главата му бе обръсната до кожа, имаше сплескан нос и хлътнали свински очички. Той бе единственият, който не държеше оръжие и със сигурност не се нуждаеше от него. И тримата излъчваха неприятна миризма, типична за раса им.

Погледите им бяха втренчени в нея. Нямаше никакви съмнения във враждебните им намерения.

Този с мазната коза и сипаничавото лице каза нещо, но тя не можа да го чуе. Той заговори отново и очевидно се обръщаше към спътниците си.

— Таз сигур ще е от Върколаците. Прилича на описанието.

— Май извадихме късмет — потвърди човекът с превръзката.

— Рано ви е да се радвате — изръмжа Койла.

— О-о, животинчето се зъби — захили се подигравателно едноокият.

— К'во ще правим, Мика? — попита големият с тъпата физиономия.

— Не само, че е от онез, но и е женска — рече сипаничавият. — Нали не те е шубе от една изгубена, самотна орка? Малко ли сме си имали работа с таквиз и преди.

— Тъй де, ама другите може да са наблизо — промърмори големият тъпанар.

Койла се зачуди що за странни птици са тези. Хората по принцип бяха зли и неприятни създания, но тези специално... Тя изведнъж забеляза малките черни овални предмети, които се поклащаха на коланите на едноокия и сипаничавия. Съсухрени оркски глави. Вече нямаше никакво съмнение в каква компания бе попаднала.

Едноокият оглеждаше настръхнал близките дървета. Сипаничавият също се озърташе.

— Все щяхме да ги видим, ако бяха тъдява — подметна той и впи поглед в Койла. — Къде са ти дружките?

Тя си придаде объркан вид.

— Дружките ли? Какви дружки?

— Наблизо ли са? — продължи да разпитва той. — Или ги остави в Прокоп?

Тя замълча, надявайки се, че лицето ѝ няма да издаде нищо повече.

— Знаем, че натам се бяхте запътили — рече сипаничавият. — Казвай, другите в Прокоп ли са?

— Що не вземеш да пукнеш? — предложи му тя със сладък гласец.

Той ѝ се усмихна със стиснати устни.

— Знаеш ли, има два начина да заговориш — лесен и труден. За мен е без значение как ще стане.

— Да ѝ строша ли кокалите, Мика? — попита големият тъпанар и се надвеси над нея.

До това време Койла бе полагала трескави усилия да възвърне силите си. Наведе се едва забележимо напред и се приготви за действие.

— Викам да я утрепем и да приключваме — предложи нетърпеливо едноокият.

— Мъртва не ни върши работа, Грийвър — отвърна сипаничавият.

— Хубаво де, поне ще вземем награда за главата ѝ.

— Мисли, глупако. Трябва ни дружината ѝ и само тя може да ни отведе при нея. — Той се обърна към Койла. — Е, какво имаш да ми кажеш?

— Да ядеш лайна.

— Какво...?

Тя го изрита с всичка сила и подкованите ѝ ботуши се забиха в пищялите му. Той изрева и падна.

Другите двама реагираха бавно. Големият тъпанар зяпна от почуда, шашардисан от бързината ѝ. Койла скочи на крака, въпреки болката в гърба и извади меча.

Преди да успее да го използва, едноокият се съвзе и се нахвърли върху нея.

Сблъсъкът изкара въздуха от дробовете ѝ, но дори когато падна на земята, тя продължи да стиска дръжката на меча. Едноокият се опита да ѝ го отнеме и тя му отвърна с удари и ритници. Присъединиха се сипаничавият и големият тъпанар. Койла получи удар в челюстта. Изтръгнаха оръжието от ръката ѝ и го хвърлиха надалеч. Тя обаче успя да нанесе няколко къси, отсечени удара върху лицето на едноокия и се измъкна от хватката му. След това задраска настрани.

— Дръжте я! — викна едноокият.

— Искам я жива! — нареди сипаничавият.

— Друг път! — озъби му се Койла.

Големият тъпанар се метна и успя да я улови за крака. Тя се извъртя и започна да го удря по главата, влагайки всичката си сила. Но със същия успех можеше да опита да изгаси с плюнка пъкъла. Опря ботуш в лицето му и натисна. Подметката ѝ потъна в червеникавата му плът, той изсумтя от усилие, но продължи да стиска крака ѝ. Накрая ботушът победи. Пръстите на гиганта се разтвориха, той политна назад и се стовари на земята.

Койла понечи да се изправи. Нечия ръка я стисна за гърлото. Поемайки си мъчително въздух, тя забодде лакът в корема на сипаничавия. Чу го да пъшка от болка и повтори удара. Той я пусна. Този път Койла успя да се изправи и се опита да извади един от метателните си ножове, когато едноокият отново се хвърли върху нея. Докато падаха, другите двама също се присъединиха към мелето.

Койла си даде сметка, че няма да успее да надвие и тримата. Но не беше в природата ѝ, нито в природата на всеки орк, да се предава

без борба. Уловиха я за ръцете и ги притиснаха към земята. Извивайки тяло, за да се освободи от хватката им, тя се доближи до главата на едноокия. И по-специално до ухото му.

Заби зъби в него и той изпищя. Тя продължи да стиска. Едноокият се дърпаше отчаяно, но не можеше да се освободи, а и беше оплетен с другите двама. Тя дръпна рязко ухото, предизвиквайки нови отчаяни писъци. Кожата му се изпъна и започна да се къса. Усети в устата си солен вкус. С едно последно дръпване на главата Койла откъсна ухото. Веднага след това го изплю.

Едноокият се освободи, претърколи се на земята, притисна окървавеното място с ръка и започна да вие.

— Кучка... курва... урод...!

Изведнъж над нея се надвеси сипаничавият. Той стовари няколко пъти юмрук върху темето ѝ и тя почти изгуби съзнание. Големият тъпанар му се притече на помощ и довърши работата.

— Вържете я — нареди сипаничавият.

Едрият дръпна отпуснатото тяло на Койла, извади от джоба си въже и го омота около китките ѝ.

Проснат в калта, едноокият продължаваше да крещи и проклина.

Сипаничавият повдигна ръкава на Койла и взе ножовете ѝ. След това я претърси и намери още скрити оръжия.

Зад него едноокият се надигна с решително, злобно изражение.

— Маmicата ѝ... сега ще ѝ видя сметката!

— Млъквай! — срязва го сипаничавият. Бръкна в кесията си и извади парче груб плат. — Вземи.

Едноокият взе парчето и притисна с него раната. То бързо подгизна от кръв.

— Ухото ми, Мика — проплака той. — Това мръсно чудовище... Ухото ми!

— О, стига си врякал! — скара му се сипаничавият. — И без това си беше малко глух.

Едрият избухна в смях. Сипаничавият се присъедини към него.

— Никак не е смешно! — нацупи се едноокият.

Двамата продължиха да се кискат.

— Едноок... едноух... — превиваше се големият. — Сега го уредихме напълно.

Това бе повод за нова порция неудържим смях.

— Копелдаци! — озъби им се едноокият.

Сипаничавият се наведе към Койла. Лицето му изведнъж придоби сурово изражение.

— Крайно неприятна постъпка, малка негоднице — просъска той.

— О, мога да правя много неприятни неща — закани му се тя.

Големият тъпанар спря да се хили. Сега и тримата се надвесиха над нея.

— Питам те отново — Върколаците в Прокоп ли слязоха?

Койла не отговори.

Едноокият я изрита.

— Говори, кучко!

Тя понесе удара с мълчаливо достойнство.

— Стига — спря го сипаничавият, но не изглеждаше особено загрижен за нея.

Едноокият изсумтя недоволно, но отстъпи крачка назад и продължи да притиска превръзката към раната.

— Е, в Прокоп ли са? — повтори настойчиво сипаничавият. — Казвай!

— Наистина ли смятате, че вие тримата можете да се изправите срещу Върколаците и да оцелеете?

— Аз задавам въпросите, кучко, и търпението ми вече се изчерпва. — Той измъкна от колана си нож и го завъртя пред лицето ѝ. — Кажи ми къде са, или ще ти извадя очите!

Тя помисли за миг, сетне сведе глава и промълви:

— Хекълрой.

— Какво?

— Лъже! — намеси се едноокият.

— Защо Хекълрой? Какво търсят там?

— Това е свободно пристанище...

— Е, и?

— Ако ти трябва да продадеш нещо, там ще получиш най-висока цена — тя се престори, че издава всичко това неохотно.

— Вярно, Мика, Хекълрой е точно такова място — потвърди големият тъпанар.

— Зная — сопна му се сипаничавият. Той изгледа Койла внимателно. — И какво толкова имат за продан?

Тя замълча, усетила, че са се хванали на въдицата.

— Да не е онова, което откраднахте от кралицата си?

Койла схвана, че не знаят за реликвите, които Върколаците наричаха звезди, и нямаше никакво намерение да ги осветлява по въпроса.

— Това е... един трофей. Реликва. Много стара.

— Реликва? Нещо ценно? Да не е съкровище?

— Да, съкровище — потвърди тя, но двамата имаха предвид различни неща.

— Знаех си! — очите му заблестяха. — Знаех си, че е нещо голямо!

Съвсем типично за ловци на глави, помисли си Койла. Бяха готови да повярват, че Върколаците са избягали от Дженеста в преследване на някакво съкровище. Никога не биха я разбрали, ако им беше казала, че са действали от идеалистични подбуди. Нищо чудно, когато ставаше въпрос за толкова жалки създания.

— А ти що не си с тях? — попита едноокият, като я оглеждаше подозрително.

Това беше въпросът, от който се боеше. Каквото и да измислеше, трябваше да прозвучи убедително.

— Ами... защото имахме неприятности. Нападнаха ни унисти и аз се отделих от дружината. Опитвах се да ги настигна, когато...

— Когато се натъкна на нас — прекъсна я сипаничавият. — Лош късмет за теб и сполука за нас.

Надяваше се, че ѝ е повярвал. Но знаеше, че дори да е така, поема огромен риск. Биха могли да решат, че са получили каквото им трябва от нея, да я убият и главата ѝ да увисне на колана на някой от тях.

Сипаничавият отново се втренчи в нея. Тя се приготви да приеме удара на съдбата.

— Отиваме в Хекълрой — обяви той.

— А тази? — попита едноокият.

— Тя ще дойде с нас.

— Защо? За к'во ние притрябвала?

— Има защо. В Хекълрой ще я продадем на търговците на роби. Ще вземем добра цена за орка от прочута бойна дружина. — Той кимна на едрия мъж. — Докарай ѝ коня, Джабез.

След малко едрият мъж се върна с коня ѝ.

Едноокият, който все още не можеше да се примири със загубата на ухото си, продължаваше да мърмори недоволно.

Койла реши, че е настъпил удобен момент да изрази мнението си.

— Робство — произнесе тя презрително. — Още един признак за упадъка на Марас-Дантия. Нищо хубаво не видяхме от вас — хората.

— Я млъквай! — скастри я сипаничавият. — Искам едно да разбереш, малко чудовище. За мен си само това, което ще получа от първия търговец на роби. Ако ти отрежа езика, цената ти едва ли ще падне. Ясен ли съм?

Койла въздъхна облекчено. Алчността им я бе спасила. Но бе успяла единствено да спечели малко време — за себе си и за дружината.

Дружината. По дяволите, каква бъркотия. Къде ли са сега? И къде е Хаскеер? Какво е станало със звездите? Кой ще ѝ помогне?

Дълго време той само наблюдаваше. Задоволяваше се да следи развоя на събитията и да се доверява на благонамереността на съдбата. Но на съдбата не биваше да се предоверяваш. Винаги възникват непредсказуеми събития, които само допринасят за хаоса.

Стопяването на магичните запаси, вследствие разрушителното поведение на пришълците означаваше, че когато накрая той решише да се намеси, неговите способности също щяха да са отслабени и несигурни. Наложих да въвлече и други в издирването, но това се оказа грешка.

Инструментумите се бяха върнали обратно в света, бяха заели полагащото им се място в историята и бе само въпрос на време някой да осъзнае истинското им значение. Най-важното сега бе дали щяха да бъдат използвани за добро, или за зло.

Вече не можеше да се самозалъгва, че онова, което става, няма пряко отражение върху неговото място в света. Дори необикновеното му царство бе заплашено. Силите му бяха отслабнали дотам, че едва му стигаха да опазва владенията си, въпреки че малобройната, елитна група от негови сподвижници продължаваха да го наричат Магьосника и да вярват, че е способен на всичко.

Време беше да се намеси в случващото се. Беше допуснал поредица от грешки, които трябваше да поправи, доколкото е възможно.

Но като премисляше последните събития и надзърваше в някои късчета от бъдещето, го обхващаше съмнение, че може вече да е закъснял.

3.

Просторната сферична кухня, дълбоко в подземния лабиринт на Прокоп, бе оскъдно осветена. Бледа, мъждива светлина се разпръскваше от вградени в стените кристали и две-три трепкащи факли. Половин дузина тъмни, овални петна бележеха местата, където в залата се отваряха тунели. Въздухът бе тежък и спарен.

В залата бе пълно с троли. Набитите им мускулести тела бяха обрасли със сивкава козина, а оранжевите коси им придаваха някак нелеп вид. Гърдите им бяха добре развити, крайниците им бяха дълги, а очите изпъкнали.

Страк и Алфрей знаеха, че тази зала е само едно от многото помещения в подземното царство, а тълпата е само малка част от населението на Прокоп. Бяха завързани на жертвения олтар. Тролите, които ги обграждаха, бяха въоръжени с копия и лъкове.

Предвождаше ги самият Таннар, тролският цар. По-едър от своите поданици, той бе издокаран с дълга, украсена с орнаменти роба, а сребърната корона на главата му и закривеният дървен жезъл бяха отличителните знаци на ранга му. Но очите на двамата пленници бяха приковани в предмета, който той стискаше в другата си ръка. Това бе закривен ритуален кинжал, използван при жертвоприношения, на чиято дръжка обаче бе прикрепен тъкмо предметът, заради който Върколаците бяха дръзнали да слязат в Прокоп.

Един от древните инструментуми. Реликвата, която орките наричаха „звезда“.

Тролите припяваха гърлено и монотонно. Таннар се приближаваше бавно, тръпнещ от нетърпение да извърши жертвоприношение в името на своите страховити кимерийски богове. Мъченици на този неочакван поврат на съдбата, Алфрей и Страк се приготвиха да умрат.

— Странни игри играе съдбата, а? — подметна Алфрей, втренчил поглед в кинжала.

— Жалко, че не ми е до смях — въздъхна Страк и неволно напъна мишци срещу въжетата. Те обаче бяха стегнати здраво.

— Хубаво си поживяхме, Страк — въздъхна Алфрей. — Въпреки всичко.

— Не се предавай, стари приятелю. Дори пред лицето на смъртта. Ако ще мрем, да е като истински орки.

Кинжалът бе съвсем близо.

Изведнъж в един от тунелите проблесна ярка светкавица. Това, което последва, за Страк бе като халюцинация под въздействието на пелуцид. Нещо прелетя през залата, разцепвайки въздуха като оранжево-червена лента.

От главата на трола до тях щръкна пламтяща стрела. Разлетяха се искри, а удареният рухна на земята. Гривата му бе обхваната от пламъци.

Таннар се вцепени. Песента замря. Разнесоха се стенания. Тролите се извърнаха към тунела, откъдето бе долетяла стрелата. Настъпи суматоха. Виковете и крясъците се усилиха.

И в този момент откъм тунела нахлуха Върколаците, предвождани от Джъп, който косеше противниците си с големия си двуръчен меч. Оркските стрелци пуснаха нов залп горящи стрели. Светлината бе анатема за тролите и пламтящите стрели посяха хаос и ужас в редиците им.

Макар да беше завързан, Страк реши, че е настъпил моментът за действие. Той се хвърли към най-близкия трол и го възнагради с „оркска целувка“ — страхотен удар с глава, след който нещастното създание подгъна колене и се свлече на земята. Алфрей издебна друг трол и го повали с два ритника в слабините.

Изгубил интерес към пленниците, Таннар крещеше заповеди с гръмовен глас. Съдейки по объркването, което цареше в редовете на тролите, те определено се нуждаеха от някой, който да ги напътства. Орките се мятаха сред тях като дяволи и въртяха ловко оръжията си. Особено ефикасни се оказаха запалените факли. Писъци, викове и звън на стомана отекваха в стените.

Двама оркски оръженосци, Калтмон и Елдо, първи си пробиха път до Алфрей и Страк. Разсякоха въжетата и им подадоха мечове. Алфрей и Страк мигновено се включиха в боя.

Страк потърси с поглед Таннар. За да се добере до него, трябваше да преодолее плътна стена от защитници. Захвана се ентузиасирано с тази задача. Първият трол, който му запречваше пътя, замахна към него с копие. Страк отстъпи встрани, избягвайки удара на косъм, и стовари меча си върху дългата дръжка. Копието се разцепи на две. Едно бързо мушване в корема изкара все още зашеметения копиеносец от строя.

Следващият защитник се нахвърли върху Страк със секира. Капитанът се наведе и страшното острие профуча съвсем близо над главата му. Докато тролът се готвеше за втори удар, Страк го изрита в пицялите, събори го на земята и го прободде в гърдите.

После го прекрачи и продължи към следващия.

Междувременно Джъп също си пробиваше път към Страк и Алфрей. Зад гърба му оръженосците палеха нови факли, чиято светлина объркваше и смуцаваше тролите. Някои от тях дори закриваха очите си, с което ставаха лесни жертви за орките. Но повечето продължаваха да се съпротивляват.

Алфрей се озова пред неколцина тролци, които се опитаха да го притиснат към стената с копията си. Той развъртя меча, превръщайки острието му в стоманен щит пред мушкащите назъбени копия. След няколко минути един от противниците му посегна твърде напред и бе наказан от Алфрей с отсичане на ръката. Тролът извика от болка, изпусна копието и получи втори, смъртоносен удар в гърдите.

Побеснелият му другар се хвърли в атака. Алфрей бе принуден да отстъпи, докато отблъскваше стрелкащото се към него копие. Този път приложи друга тактика. Когато усети с гърба си стената, клекна рязко и нанесе хоризонтален удар през краката на трола. Раната не беше дълбока, но бе достатъчна, за да изплаши трола и да го накара да отстъпи, накуцвайки. Алфрей се метна след него и замахна с меча към главата му. Тролът отскочи наляво. Алфрей го последва, но докато се завърташе, за да го довърши, мечът му се обърна и халоса трола с плоското по бузата. Той изпищя и размаха копието като побеснял. Хаотичните му движения бяха само от полза за Алфрей. Той се прицели спокойно и промуши противника си в шията. От раната бликна ален фонтан, който окъпа всичко наоколо.

Алфрей въздъхна облекчено, но реши, че все пак е твърде стар за подобни упражнения.

Страк се подхлъзна в локва кръв и се сблъска с последния защитник на Таннар. Това бе гневен трол, въоръжен с ятаган, който замахна и се опита да промуши орка в корема. Страк не отстъпи нито крачка, парирайки ударите. Известно време никой от двамата не успяваше да вземе превес в боя.

Пробивът дойде, когато острието на Страк докосна юмрука на трола и остави върху кокалчетата му дълбока рана. Тролът изруга гневно и замахна хоризонтално, опитвайки се да разсече Страк през кръста. Страк пристъпи рязко встрани и избегна удара, след това замахна и прониза трола в гърлото.

Най-сетне Таннар бе пред него.

Завладян от неистов бяс, тролският цар се нахвърли отгоре му с украсения си жезъл. Оркът с лекота избегна атаката. Таннар захвърли жезъла и извади меч, чието сребристо острие бе покрито с рунически знаци. Царят все още стискаше ритуалния кинжал и изглежда възнамеряваше да използва и него.

— Хайде, какво чакаш? — прикани го Таннар. — Ела да опиташ вкуса на стоманата, чужденецо.

Страк се изсмя презрително.

— Май предпочиташ да приказваш, търбух такъв. Защо не си навреш меча в устата?

Започнаха да се въртят в кръг, търсейки слабите си места.

Таннар хвърли поглед към полесражението.

— Ще си платиш за това! — просъска той.

— Щом казваш — подметна насмешливо Страк.

Таннар изрева гневно и нанесе страховит удар. Страк го отби, но по силата на звъна и вибрацията на острието доби ясна представа за мощта на своя опонент. Бързо нанесе контраудар. Царят го парира. Започнаха да си разменят отсечени удари.

Таннар наблюдаваше повече на силата, отколкото на точността, което обаче не го правеше по-малко опасен противник. Техниката на Страк не беше по-различна, но той имаше предимството на опита и пъргавината. Освен това, за разлика от Таннар, умееше да се владее, което допринасяше за точността на ударите му. Реши отново да провокира трола и подметна ехидно:

— Животът под земята не ти се е отразил добре, Таннар. Отпуснал си се и си затлъстял.

Тролът изрева отново и се нахвърли върху него, порейки въздуха с меча си. Страк използва момента и замахна, прицелвайки се в основата на дръжката му. Този път уцели и мечът излетя от ръката на противника му. Сега вече Таннар можеше да разчита само на кинжала с безценното украшение. Загубата на меча го бе обезкуражила.

Страк пристъпи напред. Таннар започна да отстъпва. Това, което не знаеше обаче, бе, че Джъп и неколцина от Върколаците са зад гърба му. Страк ускори отстъплението му с нов дъжд от удари. Тогава Джъп скочи на гърба на тролския цар и обви гърлото му с ръка. С другата опря нож в шията му. Краката на джуджето висяха във въздуха и подритваха. Един от оръженосците притича и опря острието на меча си в сърцето на царя. Таннар изкрещя от гняв и безсилие. Страк пристъпи напред и дръпна кинжала от ръката му.

Само един-двама от тролите видяха тази сцена. Останалите продължаваха да се бият.

— Кажи им да спрат — нареди Страк. — Или се прости с живота си.

Таннар не отговори, в очите му се четеше непокорство.

— Спри ги, или ще умреш! — повтори Страк.

Джъп притисна по-силно острието.

— Хвърлете оръжия! — извика неохотно Таннар.

Някои от тролите го послушаха, други продължиха да се бият.

— Хвърлете оръжията! — кресна им Таннар.

Този път всички се подчиниха. Джъп отпусна леко опряното в шията на царя острие, но остана нащрек.

— Тръгваме си! — обяви Страк, без да сваля поглед от Таннар.

— И ти ще дойдеш с нас. Ако някой посмее да ни се изпречи на пътя, ще умреш. Кажи им го.

Царят кимна бавно.

— Правете каквото казват! — извика той.

— Това няма да ти трябва — рече Страк, смъкна короната му и я захвърли настрани. — Само ще ни забави.

Жестът му предизвика възгласи на възмущение у тролите. Възмущението им нарасна, когато Страк срязва връзките на царската роба и я смъкна на земята. Капитанът на върколаците опря ритуалния нож в гърлото на Таннар и рече:

— Да вървим.

Всички поеха вкупом през залата — Таннар в средата, заобиколен от плътна група орки. Изплашените троли им сториха път. Страк се огледа. Неколцина от оръженосците бяха леко ранени, но нямаше жертви. Изглежда всички мъртви бяха троли.

При входа на тунела той извика:

— Ако посмеете да ни последвате, вашият цар ще умре!

След това се измъкнаха от залата.

Факлите им хвърляха отблясъци по неравните стени на виещия се тунел.

— Тъкмо на време дойдохте — рече Страк на Джъп. — Ако се бяхте забавили още съвсем малко...

Джуджето се усмихна.

— Как, по дяволите, преодоляхте срутването? — попита Алфрей.

— Намерихме друг път — отвърна Джъп. — Ще ви покажем.

Малко по-късно зад тях се чу шумолене. Страк извърна глава и забеляза смътни очертания в мрака.

— Преследват ви — изръмжа заканадно Таннар. — Ще умрете, преди да излезете навън.

— В такъв случай и теб те чака същата участ — обеща му Страк и нареди на останалите: — Дръжте се плътно един за друг и бъдете готови. Особено за нападение отзад.

— Едва ли е нужно да им го казваме, капитане — подметна Джъп.

След няколко минути приближиха мястото, където се бяха свлекли пръстта и камъните. Преди да стигнат до там обаче, забелязаха идеално кръгъл отвор в стената отдясно. От него тръгваше друг тунел. Започнаха да се промушват един по един през отвора. Таннар се опъваше и се наложи да го боднат няколко пъти с ножа.

— Това пък как се появи, Джъп? — попита Страк.

— Странно колко изобретателен ставаш, когато положението се напече. Това е задъненият тунел, който тръгва от кладенеца. Накарах оръженосците да чукат по стените му с брадвички. Извадихме късмет.

Новият тунел ги изведе в неголяма кухня, която се оказа долната част на входния кладенец. Тук ги очакваха няколко изнервени оръженосци, които охраняваха поклащащите се въжета. Страк погледна нагоре и зърна още няколко надзъртащи глави.

— Да побързаме! — подкани той орките.

Първо се изкатериха неколцина оръженосци. Таннар отново започна да се дърпа. Завързаха го с въже и го изтеглиха на ръка. Кладенецът през цялото време кънтеше от проклятията му. Страк се изкатери последен, стиснал ритуалния нож в зъбите си.

Оказа се, че навън е ранно утро. Страк и останалите запримигнаха срещу розовата светлина на слънцето.

Таннар замижа и закри очите си.

— От светлината ме болят очите! — оплака се той.

— Сложи си това — Алфрей му подаде една кърпа.

Докато Таннар връзваше кърпата на очите си, Страк огледа ритуалния кинжал. Звездата бе прикрепена за дръжката му с помощта на тънка връв. Той извади своя нож, преряза връвта и захвърли кинжала.

Тази звезда бе малко по-различна от другите две. Беше тъмносиня. Също се състоеше от централна сфера, от която излизаха „лъчите“, които обаче бяха четири, а не седем или пет като при другите две. И тази бе от същия непознат и невероятен твърд материал.

— Да тръгваме, Страк! — подкани го Алфрей.

Дружината се отправи към лагера. Посрещнаха ги Бохсе и Неп, които не успяха да скрият облекчението си.

— Трябва да се махаме оттук веднага — рече им Страк. — Нищо, че е светло, това няма да попречи на тролите да се измъкнат от дупките си. Ще си рискуват главите заради него. — Той кимна към Таннар.

— Почакай, Страк — рече Джъп.

— Какво? Защо трябва да чакам?

— Трябва да ти кажа нещо за Койла и Хаскеер.

Страк се огледа. Едва сега забеляза, че ги няма наоколо.

— Какво за тях?

— Не зная откъде да започна, капитане.

— Откъдето и да е, само побързай!

— Добре, ще бъда кратък. Хаскеер пощуря, нападна Рефдоу и избяга със звездите.

— *Какво?* — Страк го погледна стъписан.

— Койла тръгна да го гони — продължи Джъп. — От тогава не сме я виждали.

— Тръгнала... накъде?

— На север, доколкото ни е известно.

— *Доколкото* ви е известно?

— Страк, трябваше да избирам. Или да последвам Койла и Хаскеер, или да сляза, за да ви помогна. Не можехме да се наемем и с двете задачи. Реших, че ще е най-добре първо да спася теб.

— Да... сигурно си прав — кимна Страк, но все още изглеждаше объркан. — Хаскеер! Това побъркано... тъпо копеле!

— След болестта, треската, или каквото беше там... — рече замислено Алфрей, — той наистина започна да се държи странно.

— Не биваше да го оставям — въздъхна Страк. — Или по-скоро трябваше да взема звездите със себе си.

— Няма за какво да се виниш — рече му Джъп. — Никой не можеше да предположи какво става в главата му.

— Защото не му обърнахме внимание. Той наистина се държеше странно. Особено когато му позволих да погледне звездите...

— Сега не е време за вайкане — припомни им Алфрей. — Какво ще правим?

— Тръгваме след тях, разбира се.

— А този? — Джъп посочи Таннар.

— Ще остане с нас. За всеки случай.

Оръженосците събраха лагера, натовариха всичко на конете и обявиха, че са готови. Бяха завързали Таннар на едно от седлата. Пелуцидът бе разделен между всички членове на дружината, както преди да слязат в Прокоп. Алфрей извади знамето на Върколаците и го развя.

Докато се отдалечаваха от планината, главата на Страк бе пълна с най-различни възможности. Всичките неприятни.

4.

Хаскеер знаеше какво трябва да направи. Мъглата в главата му се бе разсеяла и сега всичко бе кристално ясно.

Той пришпори коня и навлезе в поредната долина, която щеше да го отведе още по-далеч на североизток. Така поне се надяваше. В действителност „яснотата“ не се разпростираше върху всичките му сетива и той имаше съвсем смътна представа за посоката, в която се намираше Каменна могила. Ала въпреки това продължаваше да препуска.

Сигурно за стотен път ръката му посягаше инстинктивно към кесията, в която държеше странните предмети, които Върколаците бяха нарекли звезди. Моббс, гремлинът-книжник, който известно време Върколаците бяха държали в плен, им беше разкрил, че е по-правилно да ги наричат инструментуми. Хаскеер обаче предпочиташе да бъдат звезди. Беше по-лесно за запомняне.

Нямаше никаква представа нито за същината на тези предмети, нито за тяхното предназначение. Но въпреки това нещо се беше случило. Нещо го бе накарало да се почувства свързан с тях.

Те му пееха.

Песен не беше най-точната дума, но бе най-близкото определение на онова, което звучеше в главата му. Нещо като нашепване, припяване, нещо като едва доловими звуци от непознат инструмент. Но не съвсем.

Чуваше го и сега, въпреки че звездите бяха скрити от погледа му. Те му говореха и макар езикът им да му бе съвършено непознат, някак схващаше същината на казаното. Повтаряха му, че всичко ще бъде наред, когато ги отнесе там, където им е мястото. Равновесието ще бъде възстановено. Всичко ще бъде както преди, когато Върколаците не бяха обявени за изменници.

Единственото, което трябваше да направи, бе да ги отнесе на Дженеста. Бе сигурен, че тя ще е благодарна и ще прости — на него и

на дружината. Може би дори щеше да ги възнагради. Тогава Страк и другите щяха да разберат защо е трябвало да го направи.

Хаскеер пресече долината и стигна до отъпкана пътека. Изглежда тя продължаваше точно в желаната от него посока, и той тръгна по нея. Пътеката се издигаше по стръмнина и той пришпори изморения си кон.

Когато стигна върха на хълма, зърна от другата страна малък конен отряд, който се приближаваше към него. Бяха четирима. Човеци.

Всичките бяха облечени с черни дрехи и изглеждаха добре въоръжени. Единият от тях имаше от онези отвратителни космати участъци на лицето си, които наричаха „брада“.

Хаскеер бе твърде близо, за да не го забележат. Но в сегашното му състояние това не го безпокоеше особено. Несъмнено бе неприятно, че му се изпречват на пътя, но не възнамеряваше да позволява на когото и да било да го забавя.

Хората изглежда се стреснаха от факта, че срещат самотен орк наскред тази пустош. Докато препускаха към него, те се оглеждаха подозрително, сякаш очакваха наблизо да се появят и други орки. Хаскеер продължи да следва пътеката, без да забавя скорост. Спря, чак когато му запречиха пътя, подредили конете си в полукръг.

Те се вторачиха в обветреното му лице, татуировките върху скулите и огърлицата от зъби на снежен леопард на шията му.

Той им отвърна с навъсен поглед.

Брадатият изглежда им беше водач. Заговори пръв:

— Този също е един от тях. — Спътниците му кимнаха.

— Грозен копелдак, а? — подметна друг.

Разсмяха се.

Хаскеер ги чуваше над нашепването на звездите, което му напомняше, че трябва да бърза.

— Има ли още от вашите наблизо? — попита го брадатият.

— Само аз съм. А сега се разкарайте.

Те отново се разсмяха.

— Ти ще се разкараш, дребосък — подметна трети. — Жив или мъртъв.

— Не мисля така.

Брадатият се наведе към Хаскеер.

— Вие, уродите, сте по-тъпи и от свинете, когато става въпрос за мислене. Набий си го в главата, глупако. Идваш с нас — яхнал седлото или завързан за него.

— Отдръпнете се. Бързам.

Лицето на водача се изопна.

— Няма да повтарям. — Той положи ръка на меча си.

— Конят ти е по-добър от моя — произнесе със спокоен глас Хаскеер. — Ще го взема.

Този път те се сепнаха, преди да се разсмеят отново. Но сега в смеха им се долавяше смущение.

Хаскеер отпусна юздите на коня си и освободи крака от стремената. В стомаха му се надигна приятна топлина. Разпозна я като първият признак на завладяващото го безумие и я посрещна като стар приятел.

Брадатият го изгледа с блеснали от гняв очи и понечи да извади меча си.

— Ей сегичка ще ти изтръгна езика, грознико.

Хаскеер скочи върху него. Блъсна го в гърдите и двамата тупнаха едновременно на земята. Хаскеер се озова отгоре. Човекът под него бе изгубил съзнание от падането. Хаскеер започна да го налага и превърна лицето му в безформена кървава маса.

Другите ездачи крещяха. Един от тях скочи и се втурна към него, извадил меч. Хаскеер се претърколи от безжизнената си жертва и скочи на крака, тъкмо когато човекът се нахвърли отгоре му. Отстъпи назад, за да избегне удара, и извади своя меч. Докато се биеха, другите двама ги обикаляха, търсейки сгоден момент да посекаат Хаскеер. Но оркът избягваше атаките им и същевременно бе съсредоточил усилия върху най-близката заплаха. Пристъпи напред и засипа човека с безмилостна серия бързи удари. Скоро противникът му бе принуден да премине в отбрана. Десетина секунди по-късно Хаскеер направи ловък финт, извъртя меча вертикално и отсече десницата му. Виковете на ранения бяха толкова силни, че конете на другите двама се изправиха уплашено на задните си крака.

Докато единият от тях се мъчеше да обуздае изплашения си кон, Хаскеер се нахвърли върху другия конник. И този път избра директния подход. Улови юздите на коня му и ги дръпна с всичка сила, сякаш разклащаше огромна камбана. Ездачът полетя напред, праметна се

през шията на коня и тупна на земята. Хаскеер го изрита в главата и се хвърли на празното седло. Сетне извъртя коня на място и пресрещна последния противник.

Забил шпори в хълбоците на разпенения кон, човекът препусна срещу него. Хаскеер развъртя меч. Двамата се вкопчиха в яростен двубой, като същевременно се стараеха да контролират конете си.

След известно време издръжливостта на Хаскеер надделя. Несекващите му удари срещаха все по-вяла защита. Най-сетне един от тях откри пробив в защитата на човека и острието на меча му остави дълга резка по дясното му рамо. Хаскеер удвои и без това безумните си усилия. Накрая мечът му хлътна в гърдите на човека и той рухна от коня си.

Хаскеер огледа труповете. Не изпитваше радост от победата над превъзхождащ го числено противник. По-скоро бе ядосан, задето го бяха забавили. Изтри окървавеното острие в ръкава си и го прибра в ножницата. И този път ръката му неволно посегна към кесията.

Докато се оглеждаше, избирайки посоката, в която да продължи, мярна някакво движение. От запад се задаваше втора група конници, също облечени в черно. Предположи, че са трийсет или четирийсет на брой.

Въпреки обхваналата го екзалтация, Хаскеер си даде сметка, че не би могъл сам да се справи с тази тълпа, и пришпори коня в обратна посока.

Песента на звездите отново завладя съзнанието му.

На един съседен хълм друга група хора наблюдаваха отдалечаващата се фигура и отряда, който я преследваше.

Най-забележителният от тях бе висок мъж с надменна осанка, облечен, както всички унисти, в черно от главата до петите. За разлика от тях обаче той носеше и висока черна шапка. Тази причудлива принадлежност, наподобяваща комин, изглежда бе знак за високия му ранг. Макар и без него никой от присъстващите не би дръзнал да оспори водачеството му.

Лицето му изразяваше решителност и сякаш бе лишено от досадната способност да се усмихва. Посребрели бакенбарди се

спускаха почти до заострената му брадичка, устата му бе тясна като цепка, а очите — черни и проникателни.

Както обикновено, настроението на Кимбал Хоброу бе мрачно.

— Защо ме забрави, о, Господи? — обърна се той към небесата. — Защо позволи на неверническата сган да се измъкне ненаказана?

Той се обърна към последователите си, неговия кръг доверени лица, известни като „блюстителите“ и им извика:

— Дори най-проста задача като тази да проследите онези изроди надхвърля вашите способности! Имахте благословията на Всевишния, предадена ви чрез мен, а пак се провалихте!

Те избягваха погледа му, свели овчедушно очи.

— Не се съмнявайте, че мога да си върна онова, което съхранявах в Негово име! — заплаши ги той. — Искам да ми върнете онуй, що ми принадлежеше! Идете и изтребете до крак онези покварени животни! Нека изпитат гнева ми!

Последователите му се втурнаха към конете. Оркският изменник и хората, които го преследваха, вече почти се бяха изгубили в далечината.

Хоброу падна на колене и изстена:

— О, Господи, защо ме прокле да работя с такива глупци!

Мерсадион, наскоро произведен в главнокомандващ армията на кралица Дженеста, спря пред масивната дъбова врата в подземията на двореца в Каменна могила. Двамата орки от Имперската гвардия, които охраняваха вратата, застанаха мирно. Той им отвърна с отсечено кимване.

Но докато чукаше на вратата, генералът неволно си спомни за трагичната участ на своя предшественик и видимо потрепери. От вътре долетя мелодичен женски глас. Мерсадион влезе.

Намираще се в каменно подземие с висок, извит таван. Нямаше прозорци. Стените бяха украсени с драперии и гоблени, някои от които изобразяваха сцени, на каквито не би желал да присъства. В далечния край на стаята бе поставен малък олтар, а пред него имаше мраморна вана, която приличаше по-скоро на ковчег. За тяхното предназначение също не му се щеше да размишлява.

Дженеста бе седнала зад голяма маса. Върху масата бяха поставени няколко свещника, които единствени осигуряваха осветлението в подземната зала. Бледата им мъждукаща светлина придаваше призрачен вид на кралицата. Заради полуниядския ѝ произход кожата ѝ имаше сребристо зеленикав оттенък, сякаш бе покрита с мънички люспи. Лицето ѝ бе плоско и широко, оброчено от черна коса, която лъщеше, сякаш бе мокра. Брадичката ѝ бе прекалено заострена, гърбавият ѝ нос надвисваше над плътните устни.

Кралицата беше красива. Но с онзи тип странна красота, който не вярваш, че съществува, докато не я срещнеш.

Мерсадион застана до вратата, без да смее да заговори. Дженеста ровеше из дебели, прашни книги и пожълтели свитъци. Точно пред нея бе разтворен голям том с кожена подвързия и метални закопчалки. Едва сега генералът забеляза, че пръстите ѝ са прекомерно дълги, за което допринасяха и дългите ѝ нокти.

Без да вдига поглед, тя заповяда:

— Свободно.

Генералът си позволи да се отпусне, но без да прекалява. Възцари се неловка тишина. Той забеляза, че от време на време тя го разглежда изпод дългите си мигли. Когато срещна погледа му, вместо да се ядоса, както той очакваше, тя се засмя снизходително. Кой знае защо това го обезпокои още повече.

— Виждам, че проявявате любопитство, генерале — рече тя. Не беше въпрос.

— Госпожо... — отвърна той колебливо, без да знае как да продължи.

— И аз, както и вие, разполагам с различни оръжия в арсенала си. Това е едно от тях.

— Ваше Величество? — той огледа прашните книги върху масата.

— Вярно, на пръв поглед не изглежда като нещо, което може да сече или пробощда, но е наточено като всяко острие. — Тя забеляза объркването му и добави: — Отгоре и отдолу, Мерсадион. Въздействието на небесните тела върху ежедневните ни дела.

— Ах, звездите — едва сега схвана думите ѝ той.

— Звездите — потвърди тя. — И по-точно слънцето, луната и останалите светове и тяхната връзка с нас.

Той отново изгуби нишката, но не посмя да си признае. Затова замълча.

— Това — тя почука с нокът върху свитъците — са безценни инструменти в преследването на Върколаците.

— И по какъв начин, милейди?

— Не е лесно да се обясни на някой... недостатъчно интелигентен.

Обидата му донесе облекчение. Тя бе по-обичайна за поведението ѝ.

— Разположението на небесните сфери обуславя не само чертите на характера, но и предстоящите събития — обясни тя. — Характерът се оформя в момента на раждането съобразно това кои сфери се намират в небето. Космическите колела се въртят бавно. — Тя посегна към един свитък. — Накарах да ми изровят рождените дати на началниците на Върколаците. Всъщност тези с по-ниските чинове са без значение. Сега вече са ми известни родилните петна на петимата офицери и почти всичко, което ме интересува за тях.

— Родилните петна, Ваше Величество?

Тя въздъхна и той се изплаши, че е прекалил.

— Мерсадион, не може да не знаеш какво представляват родилните петна. Или искаш да кажеш, че не си чувал нищичко за Змията, Морския козел или Лъконосеца?

— Разбира се, че знам, Ваше Величество. Това са слънчевите знаци.

— Както би се изразил някой от простолудието. Но по същество тази наука е далеч по-сложна и съвършена от брътвежите на уличните гадатели. Те позорят нашето изкуство.

Той кимна, отново решил, че ще е най-добре да мълчи.

— Та тези... *слънчеви знаци*, ни дават възможност да надникнем в душите на Върколаците — продължи Дженеста. — Да преценим как биха действали при определени обстоятелства. — Тя разтвори един свитък и го притисна по ъглите с няколко свещника. — Обърнете внимание, генерале. Може би ще научите нещо.

— Госпожо.

— Сержант Хаскеер е под въздействието на родилното петно Дългорог. Това го прави упорит, дебелоглав, прибързан, в екстремни ситуации склонен към безумни действия. Джъп, джуджето-стотник, е

Свирач. Воин с душа. Винаги търси мистичното в нещата. Но освен това е надарен с прагматизъм. Десетник Алфрей е под знака на Рибата-пайети. Това означава, че е мечтател. Предпочита да живее в спомените си и вероятно е много консервативен. Има знахарски наклонности. Орката, десетник Койла, е Василиск. Избухлива, своеволна, склонна към безразсъдна храброст. Но освен това е и верен другар.

Дженеста млъкна, давайки възможност на Мерсадион да попита:

— А техният капитан, Ваше Величество? Страк?

— Без никакво съмнение той е най-интересният от цялата шайка. Скарабей. Проницателен, умеещ да разкрива тайнственото, да се променя съобразно обстановката, мистичен. Освен това има военни способности. — Тя отмести свещниците и остави на пергамента да се навие. — Естествено това са само най-обща характеристики, които могат да се изменят, развиват или закърняват, съобразно условията.

— Споменахте предстоящите събития, Ваше Величество.

— Бъдещето е предначертано в нас. За всяко действие има противодействие и то също е предопределено.

— Значи всичко е написано предварително?

— Не, не всичко. Боговете са ни оставили и джокера на свободната воля. Макар че в някои случаи ми се ще да не беше така — добави тя мрачно.

Окуражен от неочакваната ѝ прямота, той си позволи да попита:

— И какво показват изследванията ви за бъдещето, госпожо?

— Не много. За да зная повече, ще ми е необходим точният час и местоположение на тяхното раждане, за да мога да нарисувам диаграма. Такива подробности обаче не се пазят, когато става въпрос за орки от престолюдието. Точността в пророкуването може да се постигне само ако имаш всички данни.

Той я погледна объркано.

— Не се опитвай да го разбереш. Не мога да ти кажа как ще се развие настоящата ситуация. Не и с абсолютна сигурност. Но по отношение на Върколаците не виждам намаляване на кръвопролитията, смъртта и войната. Пътят им е изпълнен с опасности. Каквото и да се опитват да постигнат, шансовете им са малки.

— Това ще ни помогне ли да ги открием, Ваше Величество?

— Може би. — Тя затвори голямата книга. От корицата се вдигна прах. — Но да се върнем на текущите дела. Някакви сведения от ловците на глави?

— Още не, Ваше Величество.

— Сигурно е рано да очакваме вест от тях. А как стои въпросът с разпоредбите ми относно армията?

— Три хиляди леки пехотинци, напълно въоръжени и снабдени с провизии, госпожо. Очакват вашите заповеди.

— Да са готови на зазоряване. Ако не друго, поне ще се позабавлявам, като натрия носовете на унистите.

— Да, Ваше Величество.

— Добре. Свободен си.

Той се поклони и излезе.

Едва когато се озова в коридора, генералът започна да диша малко по-свободно. За краткото време на служба при кралицата Мерсадион бе понесъл безброй обиди и унижения. На няколко пъти се бе страхувал за живота си. Но кой знае защо сега изпитваше най-силно облекчение, че е оцелял. Точно след като бе станал свидетел на нейното благоразумие.

5.

Страк поведе дружината надалеч от Прокоп. Отправи се на север, предполагайки, че Хаскеер най-вероятно ще се насочи към Каменна могила.

Рано предобед най-сетне забавиха ход, успокоени, че тролите едва ли ще ги последват на такова разстояние, при това на дневна светлина. Така и не можаха да разберат нещо по този въпрос от Таннар. От него чуваха единствено ругатни.

През целия ден Върколаците продължиха с ускорен ход. Бяха разпратили съгледвачи във всички посоки, за да търсят следи от Хаскеер и Койла. Привечер те се върнаха без новини и сред дружината се възцари мрачна и напрегната атмосфера.

Алфрей пръв наруши мълчанието.

— Безсмислено е, Страк — рече той и се надигна в седлото. — Само си губим времето. Трябва ни план.

— И почивка — добави Джъп. — Никой от нас не е спал цели два дена.

— Имаме план — търсим Койла и Хаскеер — отвърна Страк. — Сега не е време за почивка.

Джъп и Алфрей размениха мрачни погледи.

— Капитане, не е присъщо за теб да се хвърляш в нещо през глава — продължи да упорства Алфрей. — Когато положението стане напечено, няма по-важно нещо от стратегията. Ти сам неведнъж си го казвал.

— Освен това, трябва да решим какво да правим с този. — Джъп посочи завързания на коня зад него Таннар.

Алфрей кимна.

— Да, защо ни е да го влачим с нас?

Страк въздъхна уморено.

— Добре, ще устроим лагер на първото подходящо място. Но няма да спиране за дълго.

— Защо не тук? — Джъп огледа терена.

— Да, става — съгласи се Страк. Посочи към една близка долчинка и добави: — Ето там. Искам удвоени постове. Кажи на оръженосците да не вдигат шум. И никакви огньовете.

Джъп предаде заповедите му.

Всички слязоха от конете. Завързаният тролски цар продължаваше да ги обсипва с проклетия, когато го свалиха и облегнаха на едно дърво. Страк, Алфрей и Джъп се събраха на съвещание, а оръженосците се струпаха около тях.

— И какво, по дяволите, ще правим сега, Страк? — откри дебатите Алфрей.

— Търсим Хаскеер. Най-вероятно е поел към Каменна могила.

— Трябва да се е побъркал, ако смята, че ще умилостиви Дженеста — рече Джъп.

— Това го знаем — озъби се Алфрей. — Не смятам обаче, че Хаскеер ще постъпи така. Твърде предсказуемо е, а той е хитрец. По-скоро обикаля някъде наблизо.

— Когато го открием... — каза Страк и веднага се поправи: — Ако го открием, ще убия този тъп копелдак.

— Истината е, че ни изправи до стената — призна Алфрей.

— И Койла — продължи Страк. — Притеснява ме, че от нея няма и следа.

— Продължаваш да се обвиняваш — погледна го Джъп. — Не можеш да...

— Разбира се, че мога! — прекъсна го ядосано Страк. — Нали затова съм ви командир? Да поемам отговорността, да преценявам шансовете, да предвиждам какво може да стане.

Джъп щракна с пръсти.

— Да предвиждаш... Ами да. Ясновидство. Не съм го пробвал отдавна. Може и да се получи.

— Защо не? — сви рамене Страк. — Във всеки случай нищо няма да загубим.

— Предупреждавам ви, не обещавам нищо. Знаете колко ниски са енергийните нива.

— Просто опитай.

Джуджето се отдалечи от групата, избра едно местенце, където растителността бе по-обилна, и седна, кръстосал нозе. Наведе глава, опря длани на земята и затвори очи. Останалите се стараеха да не

гледат към него. Страк и Алфрей продължиха да обсъждат плановете си.

Джъп се върна след няколко минути. По израза на лицето му не можеха да разберат дали е постигнал нещо.

— Е? — попита го Страк.

— Малко е объркано. Силата със сигурност отслабва. Но все пак улових нещо. Съвсем слаб енергиен образ, струва ми се на Хаскеер. И доста по-силна следа от женско присъствие — сигурно на Койла. И двамата на север оттук, тя по-близо от него.

— Значи навярно не са заедно. Това е нещо ново.

— Но може да не е за добро — добави с мрачен вид Джъп. — Отдалечеността не е единствената причина за това, че единият образ е по-слаб от другия. Съществуват и други фактори, които могат да повлияят върху това.

— Като например?

— Като например силата на емоциите.

— И затова улавяш Койла по-добре? Защото е завладяна от по-силни чувства?

— Възможно е, капитане.

— И какви са тези чувства? Положителни или не? Можеш ли да определиш?

— Биха могли да са всякакви. Но като се има предвид с какво се е заела, едва ли ще са много приятни. Щях да зная повече, ако енергийните потоци не бяха объркани.

— Проклети човеци, заради тях магията намалява — изруга Алфрей.

— Това само потвърждава първоначалните ни намерения — заяви Страк. — Ще продължим на север. — Вдигна глава и огледа оръженосците. — Всички сме заедно в тази работа. Аз предлагам да тръгнем на север и да открием другарите си. Ако някой има по-добра идея, готов съм да го изслушам.

Никакъв отговор, само сумтене и шум от пристъпване на крака.

— Добре — кимна той. — Ще приема мълчанието ви за съгласие. Ще отдъхнем малко и продължаваме. Отсега нататък главната ни цел ще е да открием изгубените си другари, а не звездите.

— Но ще намерите само смъртта си!

Всички извърнаха глави към Таннар, за когото бяха забравили.

— Ще ти се, нали? — подметна му Джъп.

— Това е предсказание — отвърна царят на тролите.

— И на какво се основава? — поиска да узнае Алфрей.

— Защото знам повече от вас за така наречените „звезди“.

Страк отиде до дървото и клекна до Таннар. Свечеряваше се и той реши да свали превръзката от очите му. Таннар примигна и му се озъби.

— Да чуем — подкани го Страк.

— Не и докато не ме отвържете — заинати се нахално тролът. — Крайниците ми изтръпнаха. Не съм свикнал да се отнасят по такъв начин с мен.

— Сигурно, но мога да ти помогна да свикнеш.

— Внимавай, Страк! — предупреди го Алфрей.

— Ако не можем да се справим с един невъоръжен трол, значи за нищо не ставаме. — Той извади нож и преряза въжетата на Таннар. — Някой да знае каква магия ползват тролите?

— Мисля, че имат две основни умения — обади се Джъп. — Умението да виждат в мрака. Колкото е по-тъмно, толкова по-ясно виждат тези копелдаци. Другото е изострена способност за откриване на храна. Събират всичко — плъхове, гъби, каквото и да е, стига да става за ядене. Май нито едно от двете не представлява заплаха за нас. Освен ако не реши, че ни бива за вечеря.

Останалите се разсмяха.

— И аз така мисля — ухили се и Страк.

Таннар масажираше яките си китки и оглеждаше похитителите си.

— Жаден съм — изръмжа той. — Дайте ми вода.

— Тоя знае само да иска — въздъхна Джъп и му подхвърли манерката си.

Тролският цар преполови съдържанието ѝ и щеше да я изпразни, ако Страк не я бе издърпал от ръцете му. Таннар се закашля и от устата му потече вода.

— Е, какво имаш да ни казваш?

— В моя народ се съхраняват легенди за тези предмети. Изглежда вие не ги знаете. Може би защото орките са единствените от древните народи, които си нямат магия.

— И какво разказват тези легенди?

— Че тези... звезди... са много стари и може да са били направени във времената, когато боговете са създали Марас-Дантия от хаоса.

— Има ли доказателство за това? — попита Алфрей.

— Колко сте ограничени само. Как може да има доказателства? Това е въпрос на вяра.

— Продължавай — подкани го Страк. — Какво друго?

— Представители на много древни народи са умирали или са били убивани заради силата на звездите. Това е станало много отдавна. От известно време те са изчезнали за всички народи в Марас-Дантия. Но все пак си остават част от тайната история на земите ни. Сигурно поне това ви е известно, щом рискувате живота си, за да ги откриете.

— Търсим ги, защото са важни за един човек, който има власт над нас. Така ще ги използваме като коз при преговорите с него.

— Те са много повече от средство за пазарлък. Да ги виждате в такава светлина е все едно слепци да си играят с огъня.

— Не знаем нищо за силата на звездите, освен онова, което други са ни разказвали за тях.

— Дочух обаче, че по някакъв начин са променили живота ви. Това не говори ли за силата им? — попита Таннар.

— Одеве спомена някаква тайна история — намеси се Алфрей. — Какво по-точно имаше предвид?

— За тези звезди се знае, че са оказвали въздействие върху много велики личности от Марас-Дантия. Смята се, че са вдъхновили златния лък на Азэрел, изящната поезия на Елфам, прочутата Книга на Сенките, небесната арфа на Киммен-Бер и много други. За тях поне сте ги чували, надявам се.

— Да, „поне“ за тях сме чували — отвърна троснато Страк. — Макар че не разбираме кой знае колко от поезия, нито от книги и префърцунена музика. Нашата професия е малко... по-грубовата.

— И как действат звездите? — настояваше да узнае Алфрей.

— Откровения, видения, пророчески сънища — отвърна Таннар. — Достатъчно е да се докоснеш до малка част от стаената в тях сила, за да се случи.

Докато Алфрей и Страк обмисляха чутото, Джъп попита:

— Никой досега не беше в състояние да ни обясни какво точно представляват звездите, какво правят и какво е предназначението им.

Ти ще можеш ли?

— Те са пътят към боговете.

— Добре казано. Но какво означава това?

— Божествените пътища са неведоми за обикновените простосмъртни.

— Друг начин да признаеш, че не знаеш.

— Твоята звезда как се появи в Прокоп? — попита Страк.

— Наследих я от един от моите предшественици — Расатенан.

Той пък се е сдобил с нея много отдавна.

— Не съм го чувал — призна Джъп.

Таннар се намръщи.

— Той е могъщ герой на нашия народ. Подвизите му още се възпяват в песни. В тях например се разказва как веднъж по време на сражение уловил стрела, как надвил в бой петдесет противника и...

— Сигурно ще си първи в някой оркски турнир по хвалебствия — прекъсна го Джъп.

— ... и как отнел звездата от джуджетата, след като ги победил в битка — довърши невъзмутимо Таннар.

Джъп почервения и рече предизвикателно:

— Нещо не ми се вярва.

— Но ще се наложи — намеси се Страк примирително. — Таннар, какво се опитваш да ни кажеш?

— Че звездите могат да доведат само до смърт и разрушения, ако не попаднат в ръцете на познавач.

— Затова ли беше поставил твоята на жертвен нож?

— Вие също убивате!

— Само по време на бой. И вдигаме мечове само срещу войници, а не срещу невинни.

— Жертвоприношенията осигуряват добруване на моя народ. Боговете се отнасят благосклонно към нас и ни защитават.

— Не и от нас — припомни му Алфрей.

Царят не направи опит да скрие раздразнението си.

— И вашите ръце са окървавени от жертвоприношения.

— Но ние не принасяме в жертва разумни същества, Таннар. Само животни. Предпочитаме да побеждаваме враговете си в бой.

— Може би това, че сте успели да се сдобиете с няколко звезди така бързо, е знак за божествено благоразположение. Или че боговете

си играят с вас.

— Може и да е така — кимна Страк. — Но защо ни казваш всичко това?

— За да разберете колко са важни за моя народ тези реликви. Върнете ми моята и ме пуснете.

— За да продължиш да убиваш безнаказано? Няма да стане.

— Настоявам да ми я върнете!

— Настоявай колкото си искаш. Ние заложихме живота си, за да слезем в онази дупка, а ти искаш да ти върнем звездата доброволно.

— Ами да направим размяна тогава — предложи тролът с лукаво изражение.

— И какво толкова ще ни предложиш за нея?

— Друга звезда.

Страк, Джъп и Алфрей размениха скептични погледи.

— Нима очакваш да ти повярваме? — попита Страк.

— Не съм казал, че е у мен. Но може би зная къде се намира.

— И къде?

— Тази информация си има цена.

— Да те освободим и да ти върнем звездата?

— Да.

— Наистина ли вярваш, че ще се съгласим на подобна размяна?

— Да. Аз ще ви кажа къде е звездата, а вие ще ме пуснете.

Страк помисли малко и рече:

— Съгласен.

Джъп и Алфрей понечиха да възразят, но той ги спря с решителен жест.

— Чувал съм, че един кентавърски майстор на оръжия на име Кеппатаун притежава подобна звезда — обясни Таннар — и че тя се намира под охраната на неговия клан, в Дроганова гора.

— И защо не сте де опитали да я вземете?

— Не страдаме от вашата болезнена амбиция да съберем всички звезди. Една ни стига.

— Й как този Кеппатаун се е сдобил със звездата?

— Нямам представа. Какво значение има?

— Дроган е цитаделата на кентаврите. А те са свирепи създания.

— Това не е мой проблем — повдигна рамене царят. — А сега, дайте ми звездата и ме пуснете да си вървя.

Страк поклати глава.

— Ще задържим звездата. И няма да те пускаме — поне засега.

Царят го погледна разярен.

— Какво? Аз спазих моята част от уговорката. Ти се съгласи!

— Не. Ти си помисли, че аз съм се съгласил. Ще дойдеш с нас, поне докато се уверим, че казваш истината.

— Нима се съмняваш в думата ми? Ах вие, вонящи чуждоземци, вие... наемници, вие... сте утайката на народите! Ти си позволяваш да се усъмняваш в думите ми?

— Да, животът е несправедлив, нали?

Таннар започна да ругае неудържимо.

— Чухме какво имаш да ни кажеш — заяви Страк и кимна на един оръженосец. — Неп. Завържи го отново за дървото.

Войникът сграбчи царя за рамото и го поведе. Таннар продължаваше да се жалва шумно, че е предаден, измамен и принуден да търпи компанията на по-нисши същества. Страк му обърна гръб и изгледа офицерите си.

Миг по-късно зад гърба му се разнесоха викове. Чу се и злобният глас на Таннар.

Страк се извърна.

Царят бе обгърнал врата на оръженосеца с едната си ръка, а с другата притискаше нож към гърлото му.

— Проклятие! — изруга Джъп. — Не го претърсихме!

— Нямахте да позволя подобно унижение! — заяви надменно Таннар. — Аз съм цар на тролите!

Неп стоеше неподвижно, с пребледняло лице.

— Съжалявам, капитане — едва промълви той.

— Спокойно — вдигна ръце Страк. — Таннар, успокой се и никой няма да пострада.

Тролът притисна по-силно ножа.

— Ти ли ще ми кажеш да се успокоя? Искам звездата и свободата си!

— Пусни го. Няма никакъв смисъл да го убиваш.

— Правете каквото ви казвам, иначе той ще умре!

Неп потрепери.

Джъп извади бавно мечата си. Алфрей постави стрела на лъка си. Останалите също оголиха оръжия.

— Хвърлете оръжията! — извика Таннар.

— Как ли пък не — засмя се Страк. — И какво мислиш те чака, ако убиеш наш другар?

— Не ми пробутвай блъфовете си, Страк. Няма да позволиш да убия един от войниците ти.

— Прав си, ние държим един на друг. Но когато не можем да се защитим, стараем се поне да отмъстим.

Алфрей изпъна тетивата. Неколцина оръженосци последваха примера му. Неп се опита да се освободи, но Таннар все още го държеше в хватката си.

— Би могъл да дойдеш с нас — рече му Страк. — И тогава ще видиш отново Прокоп. Стига само да хвърлиш ножа.

— А звездата?

— Чу отговора ми за нея.

— В такъв случай проклети да сте всички!

Той понечи да прокара острието на ножа през гърлото на оръженосеца. Неп инстинктивно се изви на другата страна. Алфрей пусна тетивата. Стрелата звънна, облиза бузата на трола, остави кървава диря и отлетя нататък. Таннар изрева и пусна Неп. Оръженосецът побягна, като се препъваше уплашено. Още две стрели бръмнаха и се забиха в гърдите на Таннар. Той се олюля, но не падна. Размаха ръка, порейки въздуха с острието на кинжала и пристъпи срещу Страк.

Капитанът замахна рязко с меча си и довърши започнатото. Тролският цар се свлече със зейнала уста.

Страк го срита с върха на ботуша си. Нямаше никакво съмнение, че е мъртъв.

Алфрей отиде да прегледа раната на Неп.

— Имаш късмет — обяви той, докато попиваше с кърпа кръвта. — Повърхностна е. Притискай я известно време с кърпата.

Двамата с Джъп се върнаха при Страк. Той още оглеждаше трупа.

— Този глупак наистина ли повярва, че ще се съгласим на подобно нещо? — попита Джъп.

— Не зная. Може би бе заслепен от собствената си арогантност. Свикнал е да властва и да приема всичко за истина. Това е слабото място на древните народи. Прекалено са доверчиви.

— Властта е вид безумие.

— Все повече се убеждавам в това — кимна Страк. — Питам се останали ли са великодушни владетели?

— Е, сега вече сме и цареубийци — поклати глава Алфрей.

— Какво? — погледна го стреснато Джъп.

— Убихме един монарх.

— Това не е убийство — възрази Джъп. — А и дори да е такова, по-скоро сме тираноубийци. Във всеки случай обаче тролите ще ни станат смъртни врагове.

— И без това враговете ни нямат чет — повдигна рамене Страк. — Нека го погребат.

— А ние накъде — на север ли? — попита Джъп.

— На север.

Беше почти необичайно да се открие сухо място в царството на Адпар. И нищо чудно, след като за ниядите водата бе важна като въздуха за другите народи. Други създания, като мръковете например, бяха дотолкова зависими от тази живителна течност, че, останали без нея, бързо измираха.

Единственото място в двореца на Адпар, където се поддържаше безводна среда, бе затворът, в който, поради характера на ниядската кралица, почти винаги имаше задържани.

Привикнала да се занимава лично с тях, тя слезе, придружена от тъмничарите, до най-долната килия, където държаха двама пленени след атаката мръкове. Бяха ги проснали на пода, с приковани горни крайници и съдейки по белезите по телата им, вече ги бяха измъчвали. Най-голямото мъчение за тях обаче бе липсата на вода.

Адпар освободи стражите и се надвеси над пленниците. Те я огледаха със зачервени очи и помръднаха беззвучно с устни.

— Знаете какво искам от вас — обяви тя с кротък, почти ласкав глас. — Кажете ми къде са останалите редути и няма повече да ви измъчвам.

Както и очакваше, те отказаха, като едва прецеждаха думите през пресъхналите си устни.

— Храбростта понякога е глупаво нещо — продължи да ги увещава тя. — Така или иначе ще разбере каквото ми трябва. Защо

трябва да се мъчите?

Единият от тях промълви проклятие и поклати глава. Кожата по шията му бе изопнатата и напукана.

Адпар извади от джоба си шише с вода и го отпуши.

— Сигурен ли си? — попита тя, след това надигна шишето и отпи, оставяйки няколко капки да потекат по брадичката ѝ.

Той отново отказа, но този път не сваляше жаден поглед от бутилката.

Тя взе една гъба, намокри я и започна бавно да я плъзга по тялото си, наслаждавайки се на приятната влага. Сребристи капчици заблестяха върху люспестата ѝ кожа.

И двамата затворници облизаха със сухи езици напуканите си устни.

Адпар отново намокри гъбата.

Отне ѝ два часа, но не само получи нужната информация, а и се позабавлява. Когато си тръгна, не пропусна да вземе бутилката и гъбата. Отчаяните погледи, с които я изпратиха пленниците, придадоха последен тласък на удоволствието ѝ.

Отвън я чакаха тъмничарите.

— Оставете ги да пукнат от жажда — нареди тя.

6.

Призори дружината отново пое на север. Пратиха съгледвачи и на североизток, все още надявайки се, че Хаскеер се е отправил към Каменна могила и че Койла е някъде зад него.

Намираха се сред големите равнини, район, където растителността бе по-оскъдна, и това налагаше да проявяват допълнителна бдителност. Но от време на време срещаха храсталаци и дори малки горички, из които се виеха тесни пътечки. И сега приближаваха една такава и Страк, опасявайки се от засада, прати съгледвачи напред.

Докато навлизаха в гората, Джъп се обърна към него:

— Не е ли време да помислим какво ще правим, ако не открием нито Хаскеер, нито Койла? Когато наближим Каменна могила, имам предвид. Едва ли ни очаква топъл прием там.

— Бих казал, че по-скоро ни очаква прекалено топъл прием. Но не зная как да отговоря на въпросите ти, Джъп. Честно казано, започвам да си мисля, че Хаскеер и Койла са поели в съвсем друга посока.

Алфрей кимна.

— И аз имам такова усещане. Ако е така, цял живот няма да ги открием по тези места...

Изведнъж вдясно от тях се чу шум. Храсталаците се разклатиха, чу се пукот на строшени клони, няколко малки дръвчета се разлюляха. Нещо тежко и голямо си пробиваше път през гората.

Страк дръпна юзди. Колоната спря. Оръженосците наизвадиха мечове.

От гората се показва сиво същество, по-едро от кон, с огромни лапи. Яки мускули изпъкваха под лъскавата му козина. Шията му бе змиевидна, но по нея се спускаше дълга черна грива. Главата наподобяваше грифонска, с котешки нос, жълт закривен клюн и щръкнали нагоре, покрити с козина уши.

Нямаше никакво съмнение, че причудливото създание е още младо и не е достигнало пълните си размери, а освен това едното от жилестите му крила бе скършено и бе увиснало от страни. Може би по тази причина, въпреки че беше очевидно изплашено, съществото не смееше да литне. Ала дори на земята то се придвижваше с изненадваща бързина.

Докато пресичаше пътеката пред тях хипогрифът изви глава и ги погледна. За миг мярнаха отблясъка на грамадното му изумрудено око. След това се шумгна в храсталаците от другата страна и се изгуби от погледите им.

Няколко от конете изпръхтяха уплашено и се задърпаха.

— Тръгна си! — въздъхна Джъп.

— Какво беше това чудо? — попита Алфрей.

Изведнъж откъм гората пред тях се показаха двама съгледвачи. Те викаха нещо, но думите им бяха неясни. Единият сочеше към мястото, откъдето идваха.

Алфрей погледна към дърветата.

— Страк, мисля че...

На пътеката се изсипаха отряд човеци. Няколко конника, следвани от пешаци. Бяха тежковъоръжени и облечени в черно.

— По дяволите! — изруга Джъп.

В продължение на няколко секунди двата отряда се оглеждаха стреснато.

След това взаимната изненада отстъпи място на действието.

Човеците пришпориха коне и се хвърлиха в атака.

— Превъзхождат ни почти двойно! — извика Алфрей.

Страк вдигна меч.

— Ами тогава да намалим броя им! Нито крачка назад!

Черните конници се носеха право към тях. Страк смуши коня си и поведе дружината. Орки и хора се сблъскаха с викове и звън на стомана.

Страк се озова срещу най-предния конник. Мъжът размахваше огромен меч и пореше въздуха пред себе си. Оръжията им се сблъскаха на два пъти, преди Страк да намери пролука в отбраната му и да го промуши в кръста. Мъжът тупна на земята. Лишеният от ездач кон се вдигна уплашено на задните си крака и побягна в гората.

Човекът, който зае мястото на съборения, потвърди подозренията на Страк, че няма лесни победи. Бе значително по-опитен от предишния. Беше въоръжен с тежка бойна секира и я въртеше със забележително умение. Размениха си по няколко удара. Мечът на Страк не бе достатъчно тежък, за да удържа ударите на секирата, но пък бе значително по-бърз. Скоро мъжът срещу Страк започна да се задъхва от усилие. Реакциите му видимо се забавиха и това осигури на капитана на Върколаците известно предимство. При първия удобен случай той смъкна рязко острието и го заби в бедрото на мъжа. От раната рiekна кръв. Човекът остана на седлото, но вниманието му вече бе раздвоено. Защитата му се разпадна. Страк нанесе втори удар, този път право в гърдите. Мъжът изпусна секирата и притисна с ръце зейналата рана. Конят му препусна и го отнесе някъде настрана.

Трети противник изскочи пред Страк и той продължи да се сражава.

Алфрей се озова между един конник и един пешак. Вторият представляваше по-голяма опасност. Алфрей се справи с него, като го прободe в гърдите със застроения връх на знамето. Мъжът падна и дръпна знамето със себе си. Алфрей насочи вниманието си към конника. Двамата кръстосаха мечове. Още на третия удар оръжието на мъжа бе избито. Миг по-късно той получи парче хладна стомана между ребрата.

Докато се справяше с един от конниците, Джъп не забеляза, че отзад го е издебнал пешак. Мъжът скочи, улови го за крака и го смъкна от седлото. Джъп тупна тежко на земята. Мъжът се изправи над него и вдигна меча си, за да го довърши. Джъп успя да се съвземе навреме и да се претърколи. Докато се извъръщаше, замахна рязко с меча и отсече крака на противника си. Той нададе ужасен писък и се просна възник. Джъп скочи и се огледа трескаво за кон. Видя един, само дето върху него имаше облечен в черно мъж, който изглежда реши, че спешеното джудже ще е лесна плячка. Докато препускаше към него, човекът размаха победоносно меч. Джъп го изчака спокойно да се приближи, след това подскочи неочаквано във въздуха и го промуши в хълбока. Мъжът падна. Джъп се метна на коня му и отново се включи в мелето.

С мощен удар с две ръце Страк отсече главата на един от човеците. Докато безжизненото тяло падаше, той се огледа за нов противник. Орките постепенно надделяваха. Изгубили доста от своите,

хората пришпориха конете си към гората. Страк викна на оръженосците да ги последват и довършат. След това се приближи към Алфрей, който вадеше знамето от гърдите на един мъртвец.

— Какви са пораженията? — попита капитанът.

— Нямаме убити, доколкото мога да преценя. Извадихме късмет. Тези не бяха войници. Във всеки случай не бяха професионалисти — отвърна задъхан Алфрей.

— Дали търсеха нас, капитане? — присъедини се към тях Джъп.

— Съмнявам се. Мародери, най-вероятно.

— Чувал съм, че хората обичат да убиват заради самото удоволствие.

— Това е толкова долно! — възмути се Алфрей, докато изтриваше кръвта от челото си.

— Присъщо е на расата им — отбеляза Страк.

Оръженосците вече бяха претърсили убитите, вземайки всичко, което можеше да им е от полза.

— Какви бяха според вас? — зачуди се Алфрей. — Унисти или пантеонисти?

Джъп огледа най-близкия труп и рече:

— Мисля, че са унисти. Нали те носят черни дрехи. Като стражниците на Кимбал Хоброу. От Троица.

— Сигурен ли си? — попита го Страк.

— Да, нали бях там.

— Аз пък се надявах, че сме се отървали от тези маниаци — неволно потрепери Алфрей.

— Те са фанатици. Освен това им отнехме звездата. Изглежда никой не обича да се разделя с нея — отвърна Страк.

— Дали тези не са задържали Хаскеер и Койла? — попита Джъп.

— Кой знае? — повдигна рамене Страк.

При тях дотича оръженосец и подаде на Страк един пергаментов свитък.

— Вижте какво намерихме, капитане. Стори ми се, че е важно.

Страк разви свитъка и го показа на Алфрей и Джъп. За разлика от оръженосците, те можеха да четат, а и текстът бе написан на универсален език.

— Ами че тук пише за нас! — възкликна Джъп.

— Мисля, че трябва да го прочетем на цялата дружина — реши Страк.

Той повика останалите и Алфрей се нагърби със задачата да прочете пергамента.

— Това изглежда е копие от някаква прокламация — обясни той, — защото отдолу е прерисуван печатът на Дженеста. Та ето какво пише: „Нека се знае, че оркската дружина, известна като Върколаците, вече се смята за изменническа и лишена от правото да получава убежище навсякъде из моето кралство. По същата причина определям възнаграждение в монети, пелуцид или земя на всеки, който ми донесе главите на офицерите от дружината. Както следва...“ Тук са изброени нашите имена. Я чакайте, надолу продължава: „Освен това, обявявам възнаграждение, съответстващо на чина, за предаването, живи или мъртви, на всеки от оръженосците в дружината, отговарящи на имената...“ Следва списък на оръженосците, включващ и другарите, които вече изгубихме. И завършва така: „и да бъде известно всекиму, който дръзне да им даде подслон...“ Тъй де, ясно е какво следва.

Той подаде свитъка на Страк.

Възцари се мрачно мълчание.

— Какво пък, очаквахме го — заговори капитанът.

— Да де, ама си е стрес да го видиш черно на бяло — въздъхна Джъп.

Алфрей посочи избитите мъже.

— Това означава ли, че тези са търсили нас?

— И да, и не. Струва ми се, че случайно се натъкнахме на тях. Но може да са и хора на Хоброу, който също иска да си върне звездата. Както и да е, сигурно много народ ще тръгне да ни търси заради наградата. — Той въздъхна. — И така. Както съм казвал и друг път, подвижната мишена е по-трудна за уцелване. Да вървим.

Докато се качваха на конете, Джъп подметна:

— Е, положението има и добра страна. За първи път в живота си струвам нещо.

Страк се усмихна.

— Погледни — той посочи далеч на запад, където хипогрифът се отдалечаваше през долината. — Той поне се измъкна.

Алфрей кимна.

— Да. Жалко, че няма да изкара дълго.

Препускаха три или четири часа, разгърнати в широк полукръг, но така и не намериха и следа от двамата си другари. На всичко отгоре времето се развали. Захладя, после заваля леденостуден дъжд. Влагата и студът внесоха своята лепта в мрачното настроение на Върколаците.

Страк бе потънал в нерадостни мисли. Когато изкачиха един хълм, той неочаквано даде знак да спрат.

— Реших да направя промяна в плана — съобщи им той.

Оръженосците се приближиха, за да го чуват по-добре.

— Препускаме като смахнати след Койла и Хаскеер, а резултат никакъв — продължи той. — За главите ни са обявени награди, други ни гонят заради звездите. Изглежда сега всички са срещу нас. Нямаме приятели, нито съюзници. Време е да променим начина си на действие.

Той огледа напрегнатите им лица. Каквото и да очакваха, щяха да останат изненадани.

— Ще разделим дружината.

Това предизвика стреснати възклицания.

— Защо, Страк? — извика Джъп.

— Нали казваше, че никога няма да го направим — добави Алфрей.

Страк вдигна ръка, за да ги усмири.

— Чуйте ме! — извика той. — Не съм казвал, че ще се разделим завинаги, а само докато изпълним задачата си.

— И каква е тя, капитане? — попита Джъп.

— Да открием Хаскеер и Койла и същевременно да разберем дали звездата наистина е в Дроган.

Алфрей имаше нещастен вид.

— Ти сам казваше, че си против разделянето на дружината. Какво те накара да промениш мнението си?

— Ами до скоро не знаехме за другата звезда. Нито разполагахме с доказателства, че официално сме обявени за изменници. Сега вече е важно не само да открием другарите си, но и да се опитаме да вземем звездата. А не виждам как ще го направим, без да разделяме дружината.

— Значи смяташ, че Таннар е казал истината и другата звезда наистина е в Дроган? Ами ако ни е излъгал, за да си спаси кожата?

Страк поклати глава.

— Мисля, че казваше истината.

— Но не можеш да си сигурен.

— Прав си, Алфрей, не мога. Добре де, какво губим, ако му повярваме?

— Всичко!

— Ако не си забелязал, и без това вече сме го загубили. Има още нещо обаче. Сега не е най-добрият момент да поставяме всичките си яйца в една кошница. Разделени на две, ще бъдем по-трудни за откриване. И ако във всяка от групите има по една звезда...

— Ако! — прекъсна го Джъп. — Не забравяй, че ние все още не знаем нищо за предназначението и силата на звездите. Това означава да заложим на сляпо.

— Прав си, ако изключим онова, което ни каза Таннар, а то не беше много, всичко останало е пълна мистерия. Знаем само, че са много ценни, дори защото Дженеста ги търси. Значи ако имат някаква стойност за нас, то тя е, че ги притежаваме. Все още смятам, че ще можем да изтъргуваме срещу тях живота си. Та както вече казах — какво имаме да губим?

— Все пак не мисля, че трябва да разделяме дружината — подметна Алфрей.

— Не е така. Обстоятелствата сега са необичайни. Двама от нашите другари са се изгубили и ние на всяка цена трябва да ги открием. Върколаците винаги държат един на друг.

— Все още ли смяташ Хаскеер за член на дружината? След всичко, което направи?

— Не зная. Нека първо го открием. Дори и да ни е предал, не трябва ли поне да намерим Койла?

Алфрей въздъхна.

— И няма да отстъпиш, нали?

Страк поклати глава.

— Е, какъв ти е планът?

— Половината от дружината под мое водачество ще продължи издирването на Койла и Хаскеер. Алфрей ще поведе другата половина към Дроган и ще се свърже с Кеппатаун.

— Ами аз? — попита Джъп.
— Оставаш при мен. Ясновидството ти може да ни бъде полезно.
Джуджето го изгледа злобно.
— Знаеш, че силата отслабва.
— И тъй да е. Пак може да ни свърши работа.
— Нима смяташ, че кентаврите ще ни посрещнат с добре дошли?
— попита Алфрей.
— С тях нямаме дразги — рече му Страк.
— Преди нямахме и с половината Марас-Дантия, Страк. А виж докъде я докарахме!
— Както и да е, постарайте се да не ги разсърдите. Знаеш колко са горделиви.
— Те са войнствен народ.
— Както и ние. Ето една причина да се уважаваме взаимно.
— И какво да направя, когато стигнем там? — попита Алфрей.
— Да ги помоля любезно да ни преотстъпят звездата?
— Ако е у тях, бихме могли да преговаряме.
— Че какво можем да им предложим?
— Пелуцида например.
Ами ако не ги заинтересува? Или просто решат да ни го вземат?
Та ние ще бъдем шепа орки.
— Алфрей, не искам от теб да ги нападаш. Всичко, което искам, е да отидеш в Дроган и да прецениш обстановката. Не е необходимо дори да се свързваш с тях, ако сметнеш, че е твърде рисковано. Просто ще ни изчакаш.
— И докога ще трябва да чакам?
— Искам да потърся поне още няколко дни. После трябва да стигнем до вас. Значи след пет, може би шест дни.
— Къде ще се срещнем?
Страк се замисли.
— Там, където източният бряг на Калипарския залив навлиза в гората.
— Добре, щом смяташ, че това е единственият начин — въздъхна примирено Алфрей. — Как ще разделим дружината?
— По-равно, както вече казах. — Той огледа присъстващите. — Алфрей, ти вземаш Гледег, Кестикс, Лиффин, Неп, Елдо, Зода, Орбон,

Проок, Носкаа, Вобе и Бохсе. Джъп и аз ще вземем Талаг, Рефдоу, Сифи, Точе, Хустук, Гант, Калтмон, Брегин, Финдже и Джад.

Той избра последните трима, тъй като те бяха поддръжниците на Хаскеер, когато гласуваха дали да отворят цилиндъра. Нямаше причини да се съмнява в тяхната лоялност, но все пак реши, че ще е по-добре да ги държи под око.

Нито Алфрей, нито оръженосците възразиха срещу разпределението.

Той погледна към небето и добави:

— Не ми се ще да се бавим, но няма да е зле да си починем няколко часа. Пригответе се. Разположете постове и ги сменяйте на всеки час. Останалите да си отдъхват. Свободни сте.

— Аз ще ида да раздам лечебни отвари и балсами за раните — каза му Алфрей. — Сигурно ще са нужни.

Джъп се приближи до Страк. Ясно личеше какво му е на душата.

— Джъп, ако става въпрос за старшинство, ти си този, който трябваше да води дружината до Дроган. Но сигурно се досещаш, че срещу джуджетата съществуват известни предразсъдъци. Без значение какъв е чинът. А точно сега не ми е до разпри.

— Но нямаше нищо против, когато ви спасих двамата с Алфрей, нали?

— Не само че нямах, но и съм ти ужасно благодарен. Но не в това е въпросът и ти го знаеш. Както и да е, предпочитам да си с мен. Ще работим заедно.

Джъп се засмя пресилено.

— Благодаря, капитане. В интерес на истината, не се сърдя. Когато си сам сред чужди, привикваш с тези неща. Не мога да споря, народът ми наистина не си е спечелил уважение.

— Както и да е. Иди да почиваш.

— Само още нещо, Страк. Какво ще правим с кристалите? Всичките ли ще ги дадем на Алфрей, в случай че му потрябват за размяна?

— Не, всеки от дружината ще носи своя дял. Така групата на Алфрей ще разполага с достатъчно запаси, в случай че им потрябват.

— Добре, съгласен съм.

Той напусна Страк и отиде да си легне.

Страк се зави с одеялото и подпря глава на седлото. Едва сега си даде сметка колко е изморен.

Докато се унасяше, долови мирис на пелуцид.

7.

Нещо голямо и неясно надвисна над него.

Погледът му беше замъглен и той не можеше да различи какво точно вижда. Примигна няколко пъти, напрегна очи и откри, че е дърво с гъсти листа и клони. Огледа се и установи, че се намира в гора, където всички дървета са високи и здрави. Между клоните им се прецеждаха снопове ярка слънчева светлина.

В гората цареше покой. Той чуваше песен на птици, а в далечината някакъв смътен тътен, като от гръмотевици. Макар непознат, звукът не му се стори заплашителен.

В една от посоките гората оредяваше и светлината там бе по-ярка. Той пое нататък. След като повървя известно време върху дебел килим от опадали листа, стигна до края на гората. Тук тътнещият звук се усили, но все още не беше ясно откъде идва.

Веднага щом напусна сянката на дърветата, той се озова в дълбока до глезените трева. Изкачи невисок хълм и тревата отстъпи място на фин, жълтеникав пясък.

Отвъд пясъка се простираше безбрежният океан. Над него бе само синьото небе, из което се носеха мънички пухкави облачета.

Страк беше втрещен от гледката. Не бе виждал нещо подобно. Тръгна по пясъчния бряг. Приятен, топъл ветрец погали лицето му. Миришеше на морска сол и озон. Той погледна през рамо и видя пътеката, която бе оставил през тревата. Кой знае защо тази картина го развълнува.

Зърна някаква бяла постройка, която се издигаше на върха на издадена в морето скала, на около половин миля по-нататък по брега, и отразяваше слънчевите лъчи. Той тръгна към нея.

Сградата се оказа по-далеч, отколкото му се бе сторило. Докато вървеше по нагорещения пясък, той подмина няколко изваяни от вятъра дюни. Тук-там стърчаха бодливи храсталаци.

Не след дълго приближи постройката достатъчно, за да може да я разгледа. Първото, което видя, бе, че е на няколко нива. Намираше се

върху тясно плато и отблизо беше истинска руина — блокове от дялан камък, съборени колони, рухнал таван и самотна, напукана стълба. Бе заобиколена от порутена стена, в която имаше множество отвори. Изглежда постройката и стената бяха изградени от един и същ материал — бял мрамор. По стените бяха полепнали мъхове и бръшлян.

Стилът и архитектурата му бяха напълно непознати. Но определено приличаше на крепост, издигната на най-стратегическото място в целия район.

Той засенчи очите си с длан и се огледа. Вятърът продължаваше да облизва скулите му и да развява дрехите му. Докато се взираше, забеляза някакво движение. Малък конен отряд се приближаваше по брега, от противоположната на неговата посока. Когато наближиха преброи, че са седмина. Без съмнение целта им беше разрушената крепост. Един слаб гласец в душата му се опита да го предупреди, че може би приближава опасност.

Но после Страк видя, че конниците са орки, и гласът замлъкна.

Те спряха в подножието на скалистия хълм. Докато скачаха от седлата, той видя, че орката, с която се бе срещал и преди, е сред тях.

Тя поведе отряда нагоре по стълбата. Движенията ѝ бяха енергични и уверени. Когато се изкачи на горния етаж, тя дойде право при него и му подаде ръка. Той я огледа. Имаше мускулесто тяло и държеше гърба си изправен по войнишки. Беше много хубава.

— Здравей! — рече тя.

— Добра среща!

Останалите орки се разпръснаха наоколо. Имаше още две женски. Те му кимнаха, докато минаваха покрай него, сякаш се бяха срещали и преди.

— От моя клан са — поясни тя.

Женските се отдалечиха и застанаха на ръба на скалата. Разговаряха тихо помежду си.

— Имам чувството, че нещо ни привлича един към друг — проговори орката до него.

Той я погледна.

— И какво е то?

Тя явно сметна въпроса му за странен.

— Съдба. Боговете. Кой знае! Ти намираш ли други причини?

— Не.

Тя се усмихна, после рече:

— Винаги имаш обезпокоен вид.

— Така ли?

— Какво те измъчва?

— Ами... трудно е за обяснение.

— Опитай.

— Моята страна е в беда.

— Напусни я. Ела тук.

— Има много важни неща, които ме задържат там. Освен това нямам никаква представа как да стигна до тук.

— Не мога да те разбера. Ти се появяваш толкова често. Не знаеш ли как става?

— Не. Аз също се чудя, но нямам никакво обяснение.

— Е, може би времето ще покаже. Няма значение. Какво би разсеяло тревогите ти?

— Тръгнал съм на една мисия, която се надявам да доведе до това.

— Значи има някаква надежда.

— Малка.

— Стараеш ли се да постъпваш правилно и справедливо?

— Да — отвърна той без колебание.

— Оставаш ли верен на себе си при изпълнението на тази мисия?

— Напълно.

— Е, значи си обещал сам пред себе си. Орките винаги държат на думата си.

— Не и там, откъдето идвам.

Тя го погледна учудено.

— Защо?

— Защото сме принудени да го правим.

— Тъжно е, но това е една от причините този път да не се огъваш.

— Не бих си го позволил. Животът на другарите ми зависи от това.

— Значи ще останеш с тях до край. Така постъпват всички орки.

— От устата ти звучи толкова лесно. Но животът не винаги се подчинява на волята и желанията ти.

— Нужна е храброст, зная, но това качество, струва ми се, никога не ти е липсвало. А и инак защо да живеем?

Последното го накара да се усмихне.

— В думите ти има толкова мъдрост. Ще гледам да ги запомня.

Двамата замълчаха, но не изпитаха неудобство от това.

— Какво е това място? — попита той не след дълго и посочи руините.

— Никой не знае, освен че е много старо и не е дело на орките.

— Но как е възможно? Нали ти ми каза, че това е вашата страна и тук живеят само орки.

— А пък ти ми каза, че в твоята страна има различни народи. За мен това също е голяма загадка.

— Всичко тук ми е непонятно.

— За първи път те виждам на това място. Друг път идвал ли си да ги посрещнеш?

— Да посрещна? Кого?

Тя се разсмя сърдечно.

— Наистина ли не знаеш?

— Нямам ни най-малка представа за какво говориш.

Тя се обърна и огледа океана. След това вдигна ръка и му посочи:

— Ето там.

Той погледна нататък и видя развети бели платна и няколко кораба на хоризонта.

— Толкова си странен — призна му тя откровено. — Не преставах да ме изненадваш, Страк.

Спомни си, че ѝ бе казал името си. Но той все още не знаеше нейното.

Тъкмо се канеше да я попита, когато пред него се разтвори черна бездна, която го погълна.

Събуди се със спомена за лицето ѝ. Целият бе облян в студена пот.

След яркото слънце на брега мъждивият ден му се стори невероятно мрачен. Но явно трябваше да свиква. В неговия свят беше така. Стресна се. Какво иска да каже с това „неговия свят“? Нима съществува друг свят — или е просто някаква странна игра на

въображението му? Не знаеше как да нарече тези видения — сънища, халюцинации. Каквото и да бяха, ставаха все по-ярки и живи. Това отново го накара да се усъмни в разсъдъка си. Точно сега, когато най-много се нуждаеше от него.

Но въпреки че оставаше непонятен за него, сънят по някакъв начин му бе вдъхнал сили и увереност. Кой знае защо бе изпълнен с необясним оптимизъм, че ще преодолеят всички пречки по пътя към крайната цел. Каквато и да бе тя.

От унеса го извади нечия сянка, която падна върху него. Беше на Джъп.

— Капитане, нещо не ми изглеждаш добре. Да не си болен?

— Нищо ми няма — поклати глава Страк и се надигна. — Готови ли сте вече?

— Горедолу.

Алфрей бе строил своята част от дружината и проверяваше как са натоварени конете. Страк и Джъп се отправиха към него.

Докато вървяха, Страк попита:

— Някой да е използвал снощи пелуцид?

— Не ми е известно. Освен ако го е направил без разрешение. Защо?

— Ами... просто питам.

Джъп го изгледа внимателно, но преди да успее да каже нещо, стигнаха при Алфрей.

Той пристягаше ремъците на седлото. След като ги пробва за последен път, се изправи и каза:

— Това е. Готови сме.

— Помни какво ти казах — рече му Страк. — Не влизай в контакт с кентаврите, докато не се увериш, че няма никаква опасност.

— Ще го запомня.

— Имаш ли всичко, което ти трябва?

— Предполагам. Ще ви чакаме при Калипар.

— След шест дни най-много.

Страк му подаде ръка и Алфрей я стисна.

— Всичко добро — пожела му Страк.

— И на теб. — Алфрей кимна на джуджето и добави: — И на теб, Джъп.

— Успех, Алфрей.

Един от оръженосците вдигна знамето на дружината.
— Ще го взема — свикнал съм с него. Нещо против, Страк?
— Разбира се, че не. Нека е с вас.

Алфрей протегна ръка и взе знамето. Развя го и поведе малкия си отряд.

Страк, Джъп и останалите ги изпратиха мълчаливо.

— А ние накъде тръгваме? — попита Джъп.

— Ще се отправим на изток — отвърна Страк. — На конете!

Джъп пое командването, а Страк все още бе под въздействието на странния си сън. Необходимо му беше известно време, за да се съсредоточи. Все още бе изпълнен с увереност, че постъпва правилно.

Джъп изравни коня си с неговия.

— Всичко е готово.

— Чудесно, Джъп. Да видим дали ще можем да намерим Койла и Хаскеер.

Накараха Койла да върви с въже на шията, чийто край бе завързан за седлото на Олей. Блаан поведе нейния кон. Лекман яздеше начело, като поддържаше бързо темпо.

Беше научила имената им, подслушвайки разговорите. Освен това бе разбрала, че никой от тримата не се интересува как се чувства, а оскъдните дажби вода, които й даваха, бяха по-скоро израз на грижата им към обещаваща инвестиция, когато стигнат в Хекълрой.

Тримата рядко говореха високо, по-често си шепнеха. Хвърляха й коси погледи, а Олей направо я пронизваше със зловните си очички.

Койла бе привикнала с дългите маршове, но темпото, което поддържаха, бе направо убийствено. Ето защо, когато стигнаха брега на един ручей и Лекман обяви почивка, тя изпита огромно облекчение. Отпусна се на земята с конвулсивно потрепващи крайници.

Противният Олей, чието ухо бе отхапала, отведе коня й настрани и го завърза. Това, което тя не забеляза обаче, бе, че междуременно той хвърли заговорнически поглед на Лекман. След това я дръпна към един дънер и я завърза седнала до него. Когато приключи с това, се върна при останалите.

— Колко ни остава до Хекълрой? — обърна се той към Лекман.

— Два дни, предполагам.

— Нямам търпение да стигнем.

— Да, и на мен ми писна това влачене — обади се едрият, на име Блаан.

Олей опипа раната на отхапаното си ухо и посочи Койла.

— Дали да не се позабавляваме с нея? — той извади нож и го подхвърли във въздуха. — Няма да е зле да се поупражняваме в мятане.

Блаан се разсмя.

— Оставете я — изръмжа Лекман.

Олей не му обърна внимание.

— Дръж, кучко! — викна той и хвърли ножа. Койла се вцепени. Острието се заби в земята пред краката ѝ.

— Стига, казах! — кресна му Лекман. — Никой не дава добра цена за развалена стока. — Той хвърли манерката си на Олей. — Иди и я напълни.

Сумтейки недоволно, Олей взе и другите две манерки и се спусна при ручея.

Лекман се изтегна и нахлупи шапката на очите си. Блаан опря глава на сгънатото си одеяло и обърна гръб на Койла.

Тя ги наблюдаваше внимателно. Очите ѝ се стрелкаха към ножа, който изглежда бяха забравили. Беше толкова близо! Би могла да го стигне с крак.

Олей се върна с манерките. Тя застина неподвижно и се престори, че дреме.

Едноокият я изгледа навъсено.

— Ама че късмет. Да ни падне жена и тя да е орка.

Лекман се захили.

— Чудя се как още не си я пробвал. Или си станал придирчив?

Олей направи отвратена физиономия.

— По-добре да се пробвам със свиня.

Койла отвори очи.

— Аз също — подметна му тя.

— Да ти го начукам.

— Не съм свиня, забрави ли?

— Не зная колко е ценна — озъби се той, — но съм готов да ида и да я наричам здравата.

— Отвържи ме и ще видиш колко струваш. Смятам да откъсна онова нищожно нещо между краката ти.

— Ама че голяма уста! И с какво ще го направиш, урод такъв?

— С това. — Тя се озъби. — Ти поне знаеш колко са остри.

Олей неволно попипа разкъсаното си ухо.

Лекман се ухили.

— Защо ѝ повярвахме, че приятелчетата ѝ са поели към Хекълрой? — попита Олей.

— Не започвай отново, Грийвър — скастри го Лекман. После се обърна към Койла: — Не ни излъга, нали, сладурче? Не би посмяла?

Тя не отговори и се задоволи да му метне злобен поглед. Лекман бръкна в едно от джобчетата на жакета си и извади чифт зарове.

— Я да се успокоим и да поиграем малко. — Той подхвърли заровете в дланта си.

Олей се приближи като омагьосан. Блаан също стана. Скоро и тримата бяха погълнати от шумна игра и забравиха за Койла.

Тя се съсредоточи върху ножа. Бавно, без да ги изпуска от очи, тя протегна крак към него. Успя да го събори и го придърпа към себе си. Извъртя се и с малко акробатика съумя да го достигне с ръце. Стисна го много внимателно, за да не го изпусне, изви го под ъгъл и започна да реже с него въжетото. Ловците на глави продължаваха да играят, извърнали гърбове към нея.

Тя плъзна ножа до въжетото и започна да го мърда нагоре-надолу, колкото ѝ позволяваха завързаните ръце. С малко усилие отрязва няколко върви. След това въжетото се скъса и тя бе свободна. Бавно, едва сдържайки се да не побегне, тя размота въжетото. Похитителите ѝ продължаваха да играят. Изглежда съвсем я бяха забравили. Тя стана и запристъпва предпазливо към коня си, който също бе обърнат с гръб към нея.

Приведена, стиснала ножа в ръка, тя доближи коня. Безпокоеше се, че животното ще започне да сумти, и затова побърза да го погали. Наведе се и му зашепна в ухото. След това пъкна крак в стремето и се улови за седлото, за да се метне.

Седлото неочаквано се изхлузи и тя тупна на земята. Ножът ѝ отхвърча насрани. Конят се уплаши и се дръпна.

Изригна оглушителен смях. Тя се огледа и видя, че тримата ловци на глави се превиват. Лекман, извадил меча си, се приближи към

нея и ритна ножа встрани.

Едва тогава откри, че ремъците на седлото ѝ са разкопчани.

— Какво да се прави, из тези пущинаци дори забавленията са дивашки — заоправдава се Лекман.

— Вижте ѝ изражението само! — пищеше Олей.

Блаан се държеше за корема и се тресеше. По бузите му се стичаха сълзи. Изведнъж нещо друго привлече вниманието му и той стана напълно сериозен.

— Ей, я гледайте.

Към тях се приближаваше конник, яхнал чисто бял жребец.

8.

Когато ги наближи, видяха, че е човек.

— Кой, по дяволите, е този? — попита Лекман. Другите двама повдигнаха рамене, без да свалят очи от непознатия. Ръцете им бяха върху дръжките на мечовете.

Ездачът бе висок, но беше по-скоро жилест, отколкото мускулест. Дългата му кестенява коса се спускаше до раменете, а брадата му бе прилежно подстригана. Носеше кафяв жакет със сребърни бродерии и кожени бричове, напъхани във високи черни ботуши. Дълго черно наметало завършваше облеклото му. Не се виждаше никакво оръжие.

Той дръпна юздите на белия жребец и спря пред тях. След това, без да продумва, скочи на земята. Движенията му бяха спокойни и уверени, а на устните му трепкаше усмивка.

— Кой си ти? — попита Лекман. — И какво искаш?

Непознатият плъзна поглед към Койла, сетне го върна към Лекман. Усмивката му не изчезна.

— Името ми е Серафейм — представи се той с нисък, спокоен глас. — Искам само да пия вода. — Той кимна към ручея.

Не можеше да се определи със сигурност каква е възрастта му. Имаше сини очи, орлов нос и добре оформени устни, а лицето му определено можеше да се нарече красиво. В маниерите му се долавяше твърд характер и самоувереност.

Лекман погледна към Блаан и Олей.

— Внимавайте, може да не е сам.

— Сам съм — увери ги мъжът.

— Живеем в неспокойни времена, Серафейм, или както там се казваш — рече му Лекман. — Да се скитосваш сам означава да си търсиш белята.

— Същото важи и за вас.

— Ние сме трима и знаем как да се погрижим за себе си.

— Не се и съмнявам. Но аз не заплашвам никого и затова никой не ме заплашва. Всъщност не сте ли четирима? — Той погледна към

Койла.

— Тя е просто с нас — обясни Олей.

— Виждал ли си и други от нейния народ наоколо? — попита Лекман.

— Не.

Койла също оглеждаше внимателно новодошлия. Вече бе преценила, че е далеч по-умен, отколкото се представя. Но не виждаше никаква вероятност да ѝ бъде от полза.

Конят на странника се приближи до ручея и наведе глава към водата. Непознатият го остави да се напои.

— Та, както казах, в тези размирни времена е доста рисковано за самотник да среща хора като нас — повтори натъртено Лекман.

— Не ви видях, докато не приближих ручея — сякаш се оправдаваше Серафейм.

— Не е никак умно и да се язди със затворени очи.

— Туй е, защото често сънувам. Повече живея в мислите си.

— Лесен начин да си изгубиш главата — подметна захилено Олей.

— Ти от унистите ли си, или от пантеонистите? — попита Блаан.

— Нито едните, нито другите — отвърна Серафейм. — А вие?

— Същото — рече Лекман.

— Радвам се да го чуя. Омръзна ми да внимавам какво говоря. Човек понякога не знае какви неприятности може да си навлече с една-едничка погрешна дума.

Койла се чудеше дали той разбира в каква ситуация е изпаднал.

— Значи си неверник, така ли? — попита Олей.

— Не съм казвал подобно нещо.

— Трябва да вярваш в някоя наистина висша сила, щом не носиш оръжие — рече подигравателно Лекман.

— Не ми е нужно в моето занятие.

— И какво ще е то?

Серафейм повдигна плащовете на наметалото си и се поклони театрално.

— Аз съм скитащ бард, Словоплетец и стихотворец.

Презрителната усмивка на Олей бе очевиден знак за отношението му към тази професия.

Койла вече не се съмняваше, че не може да очаква никаква помощ от непознатия.

— А вие, добри хора, с какво се препитавате?

— Ние сме войници-наемници — отвърна наперено Лекман.

— И трепачи на паразити — добави Олей и хвърли поглед към Койла.

Серафейм кимна с неопределено изражение, но не отговори.

— Сигурно не се справяш особено добре, като се има предвид войната и всичко останало — подпита го лукаво Лекман.

— Напротив, несигурните времена са от полза за мен. Когато животът ти е тежък, нямаш нищо против някое малко забавление.

— Искаш да кажеш, че лесно пълниш джобовете? — рече заинтригувано Олей.

Койла предположи, че непознатият е или глупак, или прекалено доверчив човек.

— Богатствата, които притежавам, не могат да бъдат измерени или преброени като златото.

— Брей, тъй ли? — опули очи Блаан.

— Можеш ли да определиш цената на слънцето, луната или звездите? На вятъра, що гали лицето ти, на птичата песен? На водата в ручея пенлив?

— А, ясно... сладникавите приказки на... поет — рече пренебрежително Лекман. — Ако това са богатствата, дете трупаш в Марас-Дантия, значи стоката ти е ялова.

— И това е вярно донякъде — съгласи се Серафейм. — Нещата не са каквито бяха и стават все по-лоши.

— Какво искаш да кажеш — погледна го насмешливо Олей, — че ядеш слънце и пиеш звезди? Че вечеряш с вятъра? Доста бедна разплата за усилията ти.

Блаан подсмръкна тъповато.

— В замяна на моите „усилия“ хората ми осигуряват подслон, храна и вода. Случва се да ми пуснат и някоя паричка. Или да ми разкажат някоя интересна история. Вие имате ли нещо за разказване?

— Ха, само това оставаше — изсумтя ядосано Лекман. — Не че нямаме, стихоплетецо, но не са такива, дете ще ти се харесат.

— Не бих бил толкова сигурен. Всички истории си имат своя цена.

— Нашите няма да ги чуеш. Накъде си тръгнал?

— На никъде определено.

— И не идваш отникъде определено, така ли?

— Идвам от Хекълрой.

— Че ние там отиваме! — възкликна Блаан.

— Я си затваряй устата! — скастри го Лекман и надари Серафейм с хитра усмивка. — И как са... работите в Хекълрой напоследък?

— Като навсякъде — бъркотия, беззаконие, лоши отношения. Истински рай за бандитите. Гъмжи от главорези, търговци на роби и тям подобни.

На Койла ѝ се стори, че непознатият наблегна на думите „търговци на роби“.

— Брей, тъй ли? — отвърна Лекман с привидно безразличие.

— Съветът и Застъпниците се опитват да държат положението под контрол, но магията е непредсказуема, както навсякъде. Това ги затруднява допълнително.

— Сигурно е така.

Серафейм се обърна към Койла.

— А какво мисли вашата приятелка от древния народ за посещението на едно толкоз забележително място?

— Щеше да е добре, ако имах право на избор — отвърна тя.

— Тя няма думата по въпроса! — намеси се Лекман. — Пък и е орк и може сама да се погрижи за себе си.

— Бъди сигурен в това — прошепна Койла.

Разказвачът огледа свъсените лица на тримата.

— Ще си наля вода и си тръгвам по пътя тогаз.

— Ще трябва да платиш за нея — рече му Лекман.

— Не знаех, че ручеят е ваш.

— Днес е наш.

— Както ви казах, нямам с какво да платя.

— Нали си разказвач — разкажи ни някоя история. Ако ни хареса, ще те пуснем да се напиеш.

— А ако не ви хареса?

Лекман сви рамене.

— Добре де. Защо да не ви разкажа.

— Я дай някоя, с която плашат децата — изръмжа Олей. — Нещо за трoли, които ядат бебета, или за деянията на страшния Слог. Вие, разказвачите, разправяте все едни и същи басни.

— Не, имах нещо друго предвид.

— И какво е то?

— Одеве споменахте унистите. Реших да ви разкажа една тяхна басня.

— О, само не онези религиозни брътвежи.

— Не съвсем. Искате ли да я чуете?

— Хайде, почвай — въздъхна Лекман. — Дано обаче не си много жаден.

— Като повечето хора сигурно и вие смятате, че унистите са ограничени и непреклонни фанатици.

— И още как.

— И ще бъдете прави — за по-голямата част от тях. Вярно е, че фанатиците са съществена част в редиците им. Но не всички са такива. Има хора, които са готови да открият и смешната страна даже на вярата.

— Трудно ми е да го повярвам.

— Но е така. Те са простовати хорица, като вас и мен, и също обичат да си разказват разни истории. Някои от тях обаче си ги шепнат тайно. Една такава достигна и до мен.

— Е, ще я изплюеш ли най-сетне?

— Знаете ли в какво вярват унистите?

— Имаме известна представа.

— В такъв случай сигурно сте чували, че техният Бог-единак положил началото на човешкия род като създал един мъж, на име Адеминус и една жена — Евелайн.

— На мен една няма да ми стигне — захили се Олей.

— Това вече сме го чували — подметна нетърпеливо Лекман. — Не сме невежи тъпащи.

Серафейм го игнорира.

— Унистите вярват, че в онези първи дни на сътворението Господ Бог разговарял директно с Адеминус, обяснявайки му какви са надеждите и намеренията Му за живота, който създал. И ето, че един ден Господ се явил на Адеминус и му рекъл: „Имам за теб две добри новини и една лоша. Коя искаш да чуеш първо?“ „Предпочитам,

Господи, първо добрите новини.“ — отвърнал Адеминус. „Хубаво — рекъл му Господ, — едната добра новина е, че създадох чудесен орган за теб, който се казва мозък. Той ще ти помогне да се учиш и да вършиш различни умни неща.“ „Благодаря ти, Боже“ — рекъл Адеминус. „Втората добра новина — продължил Бог, — е че създадох за теб орган, на име пенис.“

Ловците на глави се закискаха. Олей сръга Блаан с лакът в ребрата.

— „Който ще ти доставя удоволствие — на теб и Евелайн — продължи Серафейм. — И ще ви позволи да си направите деца, които да живеят в прекрасния свят, който сътворих.“ „Ами това е чудесно — отвърнал Адеминус. — А коя е лошата новина?“ „Че не можеш да използваш двата органа едновременно“ — отвърнал Господ.

Мина известно време, докато тримата ловци на глави осъзнаят чутото, после избухнаха в смях. Койла обаче се съмняваше, че Блаан е схванал разказа.

— Не е нещо особено, но става да ви развесели — рече им Серафейм. — Радвам се, че я одобрихте.

— Така е — съгласи се Лекман. — И е доста вярно, между другото.

— Е, ще си позволя да ви напомня, че приемам и по някоя дребна монета, ако съм развеселил публиката.

Тримата отрезвяха моментално.

Лицето на Лекман се изкриви от гняв.

— Ето че развали веселбата.

— Ние мислехме, че ти ще ни платиш — рече Олей.

— Нали ви казах, че си нямам нищичко.

Блаан се захили злобно.

— Ще имаш още по-малко, след като приключим с теб.

Олей започна да изброява:

— Имаш кон, чифт хубави ботуши и ново наметало. Може би и кесия, въпреки твърденията ти.

— Освен това знаеш прекалено много за нашите дела — приключи Лекман.

За учудване на Койла разказвачът не изглеждаше обезпокоен. Макар че явно бе наясно, че тези типове са способни да го убият за нищо.

Вниманието ѝ бе привлечено от някакво движение в равнината. За миг в нея се пробуди надежда. Но тя угасна веднага след като видя по-ясно приближаващите се.

Серафейм не ги бе забелязал. Нито ловците на глави. Четиримата бяха увлечени от сцената, която разиграваха. Лекман бе оголил меч и се приближаваше към разказвача. Другите двама го следваха.

— Идват гости — рече тя.

Те спряха, погледнаха я и проследиха погледа ѝ.

Далеч пред тях се бе появила голяма група конници. Движеха се бавно, от изток на югозапад, курс, който щеше да ги изведе на брега на ручея.

— Тези пък какви са, Мика? — попита Олей.

— Сигурно са хора. Облечени са в черно, доколкото мога да видя. Дали не са хората на Хоброу? Как се наричаха?

— Блюстители.

— Да бе, вярно. Мамка му, да изчезваме оттук. Грийвър, вземи орката. Джабез, конете.

Блаан не помръдваше. Наблюдаваше конниците със зяпнала уста.

— Мика, как мислиш, тези дали имат чувство за хумор?

— Не! Събирай конете!

— Ей! Разказвача!

Непознатият се бе метнал на жребеца и препускаше на запад.

— Забрави. Имаме по-важна работа.

— Добре, че не го утрепахме, Мика — рече Блаан. — Лош късмет е да се убиват побъркани.

Те метнаха Койла на коня ѝ и препуснаха.

9.

— Погледни само! — изпищя Дженеста. — Погледни само докъде ни докара!

Мерсадион вдигна очи към картата на стената и потрепери. Беше покрита с флагчета — червени, за силите на кралицата, сини — за унистите. Бяха приблизително равни на брой. Но това не беше никак добре.

— Нямаме никакви загуби — опита да се оправдае той.

— Ако имахме, досега да съм те накарала да си изядеш черния дроб! Но какво спечелихме?

— Войната е тежка, Ваше Величество. Бием се на много фронтове...

— Не ми трябва лекции за текущата обстановка, генерале. Искам резултати!

— Мога да ви уверя...

— А какво стана с издирването на проклетата изменническа дружина?

— Ами, аз...

— Ти не знаеш! Някакви вести от Лекман и ловците на глави?

— Те...

— Няма, значи.

Мерсадион не посмя да ѝ напомни, че идеята да се наемат ловците, бе нейна. Беше се научил, че Дженеста обича да си приписва успехите и да прехвърля вината за неуспехите на подчинените си.

— Надявах се, че ще се справиш по-добре от Кустан, твоя мъртъв предшественик — рече му тя. — Надявах се, че няма да ме разочароваш.

— Ваше...

— Предупреждавам те. Отсега нататък ще те следя внимателно.

— Аз...

Този път бе прекъснат от почукване на вратата.

— Влез! — извика Дженеста.

В стаята влезе един от прислужниците-елфи. Той се поклони. Тялото му изглеждаше толкова крехко, че сякаш щеше да се прекърши. Лицето му бе почти прозрачно, оброчено от златисти кичури. Очите му бяха воднистосини, носът — тънък, изящен.

— Господарката на драконите, милейди — обяви той лаконично.

— Още една некадърница — промърмори Дженеста. — Нека влезе.

Причудлив хибрид между таласъм и елф, Майката на драконите имаше известни прилики с прислужника. Но бе с по-плътнo телосложение и висока дори за представите на своята раса. Следвайки установената традиция, тя носеше червеникавокафяви дрехи — в есенните цветове на своята страна. Златните гривни на ръцете и шията ѝ бяха знаци за високия ѝ сан.

Тя поздрави Дженеста с едва забележимо кимване.

Както винаги, когато се обръщаше към по-нискостоящи от нея, кралицата я заговори без приветствия.

— Глозелан, ще ти призная, че съм крайно недоволна от усилията ти.

— Госпожо? — отвърна Глозелан с отчетливо безразличие. Дженеста се ядоса още повече.

— Говоря ти за Върколаците — поясни тя с нарастващ гняв.

— Моите укротители изпълниха нарежданията ви до последната точка, милейди — докладва Глозелан с мрачно и леко заплашително изражение.

— Но не ги открихте — отбеляза Дженеста.

— Ако позволите, милейди, не само че ги открихме, но и ги нападнахме край бойното поле при Тъкашка ливада.

— И им позволихте да избягат! Нападнали ги! Това, че сте ги видели, не значи, че сте свършили работа!

— Така е, Ваше Величество. Но все пак ги притиснахме и те едва успяха да се измъкнат.

— Не виждам разликата.

— Госпожо, ще ви напомня, че драконите са непостоянни същества и са често непредсказуеми.

— Лошият занаятчия обикновено вини инструментите си.

— Мога да поема отговорност за моите и на подчинените ми действия.

— Толкова по-добре. Защото, когато си на служба при мен, отговорностите директно водят до последствия. А те не са никак приятни.

— Ваше Величество, исках само да посоча, че драконите имат изменчива природа и са известни с твърдоглавия си характер.

— В такъв случай, може би трябва да им потърся друга Майка, която да ги подчини на волята си.

Глозелан не отговори.

— Мислех, че съм изразила ясно желанията си — продължи Дженеста, — но изглежда се налага да повтора. Слушайте и вие, генерале. — Мерсадион замръзна. — Не бива да се заблуждавате — на този етап няма по-важна задача от тази да бъдат открити Върколаците и да ми бъде върната реликвата, която те ми откраднаха.

— Ваше Величество — обади се Глозелан, — няма ли да ни помогне, ако знаем какво по-точно представлява...

В залата отекна шумен плесник. Главата на Глозелан се извъртя от удара. Тя се олюля и опря длан на зачервената си буза. От крайчеца на устата ѝ потече тънка струя кръв.

— Запомни — заговори ѝ Дженеста, втренчена в очите ѝ, — и преди ме разпитва за този предмет и тогава ти казах: не е твоя работа. Ако продължаваш да упорстваш, нещата могат да се влошат.

Глозелан отвърна на погледа ѝ с нескрита ненавист.

— Искам в търсенето да бъдат включени всички сили — обяви кралицата. — И ако не ми дадете това, което чакам, ще си потърся нов генерал и нова Укротителка на дракони. А вие поразмишлявайте върху начина, по който ще бъдете освободени от служба.

След като приключиха, Дженеста си даде дума да вземе по-пряко участие в развоя на събитията. Но преди това трябваше да свърши нещо друго. Нещо, което ѝ беше крайно неприятно.

Тя излезе през една задна врата и се спусна по тясна, извита стълба. Стъпките ѝ отекваха в каменните стени. Скоро се озова в личните си покои в подземие. Оркските пазачи пред вратата застанаха мирно.

Вътре имаше още неколцина прислужници, които влачеха кофи към голяма дървена вана, подсилена с железни обръчи. Под нетърпеливия ѝ поглед те побързаха да приключат с работата. Веднага щом си тръгнаха, тя се приближи до ваната и прокара пръсти по

гладката повърхност на топлата течност. Кръвта изглежда отговаряше напълно на изискванията ѝ, но тя установи с раздразнение, че не беше почистена от дребни парченца плът. А в древните писания се казваше изрично, че когато се използва подобна течност като среда за общуване, тя трябва да е максимално пречистена. Тя си отбеляза да напомни на прислужниците, че кръвта трябва да се филтрира, и да ги накаже за пропуски.

Тъй като течността бързо се съгъстяваше Дженеста премина незабавно към заклинанията. След няколко минути лъскавата повърхност придоби матов изглед. Постепенно в средата ѝ се образува издатина, която бързо се разшири, приемайки очертанията на лице.

— Бива те да избираш неподходящи моменти, Дженеста — произнесе лицето.

— Ти ме излъга, Адпар.

— За кое?

— За това, което ми беше отнето.

— О, пак?

— Не ми ли каза, че не знаеш нищо за един предмет, който ми беше откраднат?

— Не зная нищо за онова, което търсиш. Край на разговора.

— Не, почакай! Адпар, знаеш, че имам начини да те принудя. Това, което ми е известно за предмета...

— О, скъпа, пак ли някоя от гениалните ти идеи?

— У теб е другият, нали? Каж ми, че е у теб!

— Казах ти, нямам представа за какво...

— А, хи, измамнице! Тайно си прибрала единия!

— Не съм казвала нито, че е у мен, нито, че не е.

— Това си е чисто признание.

— Виж, Дженеста, възможно е да съм притежавала нещо, което да прилича на онова, което търсиш, но това вече е минало. Защото ми го откраднаха.

— Колко удобно. Не очакваш, да ти повярвам, нали?

— Не давам пукната пара, дали ще ми повярваш, или не! Вместо да си губиш времето с обвинения към мен, защо не насочиш усилията си към крадците? Ако някой си играе с огъня, това са те!

— Значи ти е известно какво представлява този предмет! Знаеш за какво служат всички те!

— Зная само, че е нещо много важно, щом толкова държиш на него.

Повърхността отново се развълнува едва забележимо, сетне там се появи друго лице.

— Тя е права, Дженеста — произнесе друг глас.

— Не се намесвай, ако обичаш! — просъска Адпар.

— Санара, защо не можем да проведем един разговор, без и ти да изникнеш? — недоволстваше Дженеста.

— Знаеш защо, сестрице. Връзката ни е твърде силна.

— За жалост — промърмори Адпар.

— Сега не е време за свади — предупреди ги Санара. — Поне един от инструментумите е попаднал у група орки. Въпросът е, наясно ли са те с невероятната им сила?

— Какво искаш да кажеш с това „поне един“? — подскочи Дженеста.

— Не зная. Но събитията следват своя ход. Навлизаме в период, в който всичко е възможно.

— Така ли? — подметна подигравателно Санара.

— Мен не ме занимавайте — захили се Адпар. — Стига ми и войната, която водя. Не ми е до вашите гатанки.

— Адпар, може би не знаеш за какво говоря, но Дженеста е наясно. Това, което не знае обаче, е, че силата им трябва да бъде използвана за добро, не за лошо, инак всички ще пострадаме.

— О, моля те — просъска саркастично Дженеста. — Не и сцената с мъченицата Санара.

— Мисли си каквото искаш за мен, вече съм свикнала. Само не подценявай играта, с която си се захванала.

— Вървете по дяволите и двете! — изкрещя Дженеста и разбърка ядно повърхността. Лицата изчезнаха.

Тя постоя още известно време, оставяйки мислите си да се гонят из главата ѝ. Все още не бе склонна да повярва, че Адпар е в неведение за случилото се, нито да се съгласи със Санара за предназначението на реликвите. Едно обаче беше ясно — дошъл бе моментът да се предприемат нужните постъпки срещу поне една от досадните ѝ роднини.

В нея отново се надигна омраза срещу Върколаците, задето ѝ бяха причинили всичко това. И безсилен яд, че не е в състояние да

стовари върху им цялата мощ на отмъщението си.

Хаскеер не беше сигурен дали се движи в правилната посока. Всъщност той почти не обръщаше внимание на обкръжаващата го обстановка и беше безразличен към негодите на времето. Единственото, което бе реално за него, бе песента в главата му. Тя го пришпорваше безжалостно, все по-нататък и все по-бързо и той ѝ се доверяваше, че го води право към Каменна могила.

Пътеката, която следваше в момента, навлизаше в гориста долина. Той препускаше без колебание, втренчил поглед право пред себе си.

В най-ниската част на долината имаше поточе, което се бе разляло в малък вир. Тук пътеката се стесняваше и извиваше към единия бряг на поточето, където растителността бе по-гъста. Наложихо се да забави ход.

Докато си проправяше път между дърветата, той чу шум отдясно. Сетне слабо поскърцване. Обърна се и забеляза, че нещо лети право към него. Нямахше време да реагира. Предметът го блъсна с пукот и той се преметна от седлото.

Проснат замаян в калта, той се озърна да види какво го е ударило. Беше парче дърво, което все още се поклащаше на въжетата, на които бе завързано. Някой, скрит сред дърветата, го бе запратил към него като таран.

Хаскеер все още се мъчеше да си поеме дъх, когато нечий ръце се протегнаха към него. Стори му се, че са човешки, черни, може би облечени в ръкавици. Те започнаха да го удрят, последваха и ритници. Безсилен да отвърне на ударите, той успя само да се прикрие.

Сега вече го вдигнаха и обезоръжиха. Дръпнаха и кесията от колана му. Завързаха ръцете му отзад.

Макар и с помътняло от болка съзнание, Хаскеер се опита да разгледа изправената пред него фигура.

— Сигурни ли сте, че го вързахте здраво? — попита Кимбал Хоброу.

— Вързан е — потвърди един от блюстителите.

Друг облечен в черно воин подаде кесията му на Хоброу. Той погледна вътре и лицето му се озари от радост. Или може би от

алчност.

Хоброу бръкна в кесията и извади звездите, които засияха с пълен блясък.

— Това е реликвата — и още една като нея! — Той вдигна ръце. — Благодаря ти, Господи, заедно ни върна отнетото! И заедно доведе при нас това злощастно създание! — Той огледа намръщено орка. — Ще бъдеш наказан за престъпленията си, изроде, в името на Върховния Бог!

Най-сетне Хаскеер усети, че главата му се прояснява. Песента отслабваше, изместена от гласа на този безумец. Той се опита да помръдне с ръце и установи, че са вързани. Но все още имаше нещо, което можеше да направи.

Той се изплю в лицето на Кимбал.

Проповедникът подскочи ужасен и започна да трие лицето си с опакото на ръкава и да повтаря:

— Нечисто, нечисто.

Когато приключи, попита отново:

— Сигурни ли сте, че е вързан здраво?

Щом го увериха в това, Хоброу пристъпи напред и стовари няколко пъти юмрук върху корема на Хаскеер, като крещеше:

— Ще си платиш за неуважението към Божиите служители!

Хаскеер бе понасял и по-страшни изпитания. Далеч по-страшни. Всъщност ударите бяха доста слаби. Но сега, увлечени от гнева на своя господар, блюстителите също започнаха да го налагат.

В разгара на побоя Хоброу извика:

— Да не забравяме за отряда, който изгубихме! Наблизо може да има още като този тук! По-добре да тръгваме!

Почти изгубил съзнание, Хаскеер усети, че го влачат нанякъде.

Близо ден Алфрей и отрядът му препускаха към Калипарския залив без каквото и да било премеждие.

Алфрей бе избрал за свой пръв заместник Кестикс, един от най-опитните оръженосци в дружината.

Докато си проправяха път на запад, през пожълтелите треви на равнината, той разпита Кестикс за настроенията сред нисшите чиновници.

— Всички са разтревожени, разбира се — отвърна Кестикс. — Или, по-скоро, обезпокоени.

— Е, не са единствените, които се чувстват така.

— Да, но събитията се развиха толкова бързо. Сякаш нарочно не ни оставиха време да помислим.

— Вярно, че промените са значителни — съгласи се Алфрей. — Но това важи и за цялата Марас-Дантия. Може би с нея е свършено. Заради хората.

— Така е, всичко започна, когато те дойдоха. Те объркаха нещата.

— Но не се отчайвай. Все още може да обърнем всичко. Стига да осъществим докрай замисленото.

— Прощавайте, десетник, но какво означава всичко случващо се?

— Какво?

— Ами... вече разбрахме колко е важно да намерим звездите. Но защо?

— Какво искаш да кажеш, войнико?

— Че все още не знаем какво е предназначението им.

— Вярно е. Е, обясниха ни, че в тях са скрити определени магични сили, но нищо повече. Знаем още, че и други държат на тях. Особено нашата кралица. Може би точно заради това са ценни за нас.

Алфрей се обърна да провери как се движи след тях колоната. Когато отново погледна напред, Кестикс имаше нов въпрос.

— Ако нямате нищо против, десетник, как виждате мисията ни до Дроган? Дали не трябва да се опитаме направо да вземем и тамошната звезда?

— В никакъв случай. По-скоро ще се приближим и ще разузнаем обстановката. Ако положението стане напечено, първо ще се опитаме да преговаряме. Но иначе само ще наблюдаваме, докато дойдат останалите.

— Мислите ли, че ще дойдат?

— Не бъди песимист, войнико. Трябва да вярваме, че пак ще се съберем с отряда на Страк.

— Не исках да ви ядосам, десетник. Просто си мислех, че нещата започват да излизат извън контрола ни.

— Зная. Но имай вяра на Страк. — Алфрей се чудеше дали това е добър съвет. Непрестанно го измъчваше мисълта, че капитанът се опитва да лапне твърде голям залък.

Размислите му бяха прекъснати от вика на Кестикс:

— Десетник! Погледнете!

Алфрей вдигна поглед и видя керван от четири каруци, теглени от биволи, които тъкмо се бяха показали иззад завоя пред тях. Пътят, който двете групи следваха една срещу друга, се спускаше в долчинка със стръмни склонове. Едната група трябваше да отстъпи и да пропусне другата. Все още не можеха да различат пътниците в каруците.

Няколко мисли минаха през главата на Алфрей. Първата бе, че ако се обърнат веднага, може би ще останат незабелязани. Само че не беше в природата на орките да бягат. Втората бе, че дори пътниците в каруците да имаха враждебни настроения, едва ли щяха да са многочислени от тях.

— Може би ще продължат мирно и тихо по пътя си — рече той на Кестикс.

— Ами ако са унисти?

— Ако са вражески настроени човеци, ще им видим сметката — заяви с решителен тон Алфрей.

Не след дълго каруците се приближиха достатъчно, за да могат орките да видят кой седи в тях.

— Гноми — обяви Алфрей.

— Можеше и да е по-зле. Тези се бият като малки плъхчета.

— Да, и са големи саможивци.

— Зная само, че ужасно треперят над имането си. Надарени са с магията да откриват подземни залежи от злато, така че едва ли ще си имаме ядове с тях.

— Добре, остави аз да говоря — нареди Алфрей и се обърна към колоната: — Поддържайте реда. Не вадете оръжията, освен ако не се наложи. И се дръжте спокойно, ясно?

— Дали знаят, че има награда за главите ни? — попита Кестикс.

— Може и да знаят. Но, както казах, не ги бива много да се бият. Освен ако лошите маниери и гадният им дъх се броят за оръжия.

Предната каруца бе вече на хвърлей камък от Алфрей. Отпред седяха двама гноми. Товарът на каруцата бе покрит с чергило.

Алфрей вдигна ръка и спря колоната. Каруците също спряха. За миг двете групи се оглеждаха взаимно.

Някои твърдят, че гномите са също като джуджетата, само дето са по-деформирани. Това са ниски създания, с непропорционална мускулатура. Имат големи ръце, крака и носове.

Дрехите на тези бяха доста захабени, та не беше никак лесно да се определят цветовете им. Някои имаха качулки, други — меки шапки с увиснали пискюли.

Всички гноми изглеждат невероятно стари, дори новородените. И всичките са майстори в мръщенето и зъбенето.

След кратко мълчание кочияшът на предната каруца се провикна звучно:

— Е, аз пък няма да се помръдна!

Зад него се надигнаха и кочияшите на следващите каруци.

— Ще имате да вземате! — заинати се Алфрей.

— Имане? Имане? Какво имане? Нямаме никакво имане!

— Какъв късмет да случим на този глухар — ядоса се Алфрей.

— Не имане — извика той, ще имате, казах!

— Какво да имаме?

— Добре де, ще се преместите ли? — изгуби търпение Алфрей.

— Не! — заяви лаконично гномът след кратък размисъл.

Алфрей реши, че е време да смени темата.

— Откъде идвате? — попита почти дружелюбно той.

— Няма да кажа — викна с кисел тон гномът.

— Накъде отивате?

— Не е ваша работа.

— Добре де — поне пътят до Дроган чист ли е? Има ли хора наоколо?

— Може и да има. Може и да няма. Колко ще платите?

Алфрей си спомни, че гномите са известни с алчността си, както и със скъперничеството. Въздъхна и се предаде. Обърна се и нареди на орките си да се отместят настрана.

Докато предната каруца минаваше покрай тях, той чу гнома да мърмори:

— Това място, ако питате мен, стана твърде оживено.

— Е, поне се справихме бързо с тях — рече шеговито Алфрей, след като се разминаха с кервана.

— Не мислите ли, че по-скоро те се справиха с нас? — обади се Кестикс.

Алфрей въздъхна отново и рече:

— Да вървим.

10.

Досега Койла не бе прекарвала толкова дълго в компанията на хора. Всъщност при всички предишни срещи с тях тя ги бе убивала.

Но тези няколко дни при ловците на глави ѝ позволиха да осъзнае напълно колко са различни хората. Винаги ги бе смятала за странни, чуждоземни създания, с вроден стремеж към опустошение. Сега обаче виждаше и други нюанси — дреболии, които убягваха на пръв поглед. Начинът, по който разсъждаваха, възгледите им за света — във всичко това те бяха изключително извратени.

Тя прогони тези мисли, когато изкачиха един хълм, от който се виждаше Хекълрой.

Здрачаваше се и на пристанището вече палеха светлините. От високо се виждаше ясно, че селището се е появило и разраствало без никакъв предварителен план, а просто следвайки волята на случая. Като място, където на равни начала си даваха среща различни култури и раси, Хекълрой се състоеше от пъстроцветна смесица от различни постройки в най-невъобразими архитектурни стилове. Имаше високи сгради, ниски сгради, кули, куполи, арки и стърчащи към небето шпилове. Бяха направени от дърво и камък, тухла и плет, слама и плочи. Отвъд далечния край на града се виждаше сивкавата морска шир, но може би това бе само маранята на здрача. Над покривите стърчаха мачтите на кораби.

Дори от това разстояние се чуваше градската гълчава.

Лекман погледна към пристанището.

— Откога не съм идвал тук, а май нищо не се е променило. Хекълрой е неутрална земя. Тук цари постоянно примирие. Няма кавги, нито побоища. И най-вече — никакви убийства.

— Инак ще те утрепят, тъй ли? — попита Блаан.

— Ако те хванат.

— Не претърсваха ли за оръжия на влизане? — поинтересува се Олей.

— Не. Оставят те сам да го предадеш. Ако щеш де. Но спипат ли те да нарушаваш закона — екзекуция. Застъпниците никому не прощават. Всъщност и те вече не са това, което бяха някога. Но това не значи, че не бива да внимаваме.

— Не са това, което бяха — повтори Койла, — защото вашите сънародници изтощават магията.

— Магия — захили се Лекман. — Вие, изроди, с вашата проклета магия. Знаеш ли какво мисля за нея? Мисля, че е конска фъшкия.

— Ти си заобиколен от нея. Но не можеш да я видиш.

— Стига вече!

— Ако срещнем онези орки, ще трябва да се бъхтим, нали? — попита Блаан.

— По-добре да ги следим отдалеч, докато напуснат града. Но пък ако се наложи да се срещнем с тях вътре, какво толкоз, знаем как да мушнем някого между ребрата, преди да е казал гък.

— Типично във ваш стил — подметна Койла.

— Казах ти да си затваряш устата!

Олей не изглеждаше убеден.

— Мика, планът ти не ми харесва особено.

— Имаш ли друго предложение?

— Не.

— Знаех си. Тогава прави като Джабез, и остави мисленето на мен. Ясно?

— Разбрано, Мика.

Лекман се обърна към Койла.

— Що се отнася до теб, искам, като слезем в града, да се държиш прилично и да не плямпаш. Инак ще ти отрежа езика. Разбра ли?

Тя го изгледа студено.

— Мика — рече Блаан.

— Какво? — въздъхна Лекман.

— В Хекълрой има всякакви, нали?

— Има.

— Значи ще срещнем и орки.

— Разчитам на това, Джабез. Нали затуй дойдохме.

— И като ги видим — орките де — как ще разберем, че са тези, дето търсим?

Олей се захили.

— Той е прав, Мика.

Лекман очевидно не се бе замислял върху това. Посочи с пръст Койла и заяви:

— Тя ще ни ги покаже.

— Как ли пък не!

Той се надвеси заплашително над нея.

— Ще видим.

— А какво ще правим с оръжията? — попита Олей.

— Ще предадем мечовете си на градския портал, но ще запазим останалото.

Той извади ножа от колана си и го пъкна в ботуша. Блаан и Олей последваха примера му, но Олей имаше два ножа, единият — метателен.

— Като слезем долу ще мълчиш — заръча Лекман на Койла. — Не си пленник, просто пътуваш с нас. Разбрано?

— Даваш ли си сметка, че ще те убия при първа възможност?

Той понечи да се разсмее, но погледна в очите ѝ и изгуби увереност. После пришпори коня и нареди:

— Да тръгваме.

Четиримата се спуснаха към Хекълрой.

Близо до портите Олей сряза въжетата на Койла и ѝ прошепна:

— Опитай се да избягаш, и с удоволствие ще ти напъхам ножа в задника!

При портите имаше малка разноцветна тълпа — пешеходци и ездачи — опашка, която се движеше сравнително бързо, докато пазачите събираха оръжията. Ловците на глави и Койла заеха местата си на опашката и стигнаха караулката, където за първи път видяха Застъпниците.

Те бяха двукраки същества, но това бе почти единствената им прилика с живите обитатели на този свят. Имаха едри тела, които сякаш бяха излети от метал, а ръцете, краката и гърдите им изглеждаха като отлети от желязо. Около китките и глезените им имаше полирани медни гривни, други подобни, но по-големи гривни обгръщаха поясите им. На мястото на съчлененията — при лактите, коленете и пръстите, блещукаха сребристи нитове.

Главите им също бяха изработени от метал, който наподобяваше стомана, и бяха почти кръгли. За очи имаха едри, червени скъпоценни камъни, носът се състоеше от два отвора, а в устата проблясваха заточени метални зъби. От двете страни на главите им зееха отвори, които изпълняваха функцията на уши.

На ръст бяха по-високи от ловците на глави и въпреки привидно тежките си тела, се движеха с изненадваща бързина. Ала движенията им не бяха като на останалите същества, защото в тях се долавяше известна непохватност и тремавост.

Като цяло, видът им предизвикваше изумление.

Ловците на глави положиха мечовете си в протегнатата ръка на Застъпника и той ги отнесе в укрепената караулка.

— Хомункули — прошепна Койла. — Създадени с магия.

Олей и Блаан размениха изплашени погледи. Лекман се опита да си придаде невъзмутим вид.

Появи се друг Застъпник и подаде на Лекман три плочки, срещу които на излизане щяха да получат оръжията си. След това им махна да влизат в града.

Лекман раздаде плочките и тримата минаха през портата.

— Видяхте ли — прошепна той. — Не ни претършуваха за оръжия.

— Мислех, че ще са по-бдителни — рече Олей, докато прибираше плочката си.

— Нали разправят, че Съветът на Магьосниците, който управлявал това място, напоследък поизгубил властта си.

Намираха се на оживена улица. Тримата поведоха конете си, като се стараеха Койла да е помежду им. Олей вървеше отзад, сякаш се готвеше при първа възможност да изпълни закана си.

Хекълрой гъмжеше от всякакви представители на древните народи. Имаше гноми, феи и джуджета, които разговаряха, спореха, пазаряха се и се смееха. Неголеми групички от коболди си проправяха път през тълпата, бърборейки на неразгадаемия си език. Троли, нахлузили ниско качулките си, за да пазят очите си от светлината, следваха наетите водачи-елфи. Кентаври тропяха с копита по калдъръма, изправили гордо човекоподобните си глави. Имаше дори хора, макар и далеч по-малко от представителите на останалите раси.

— Сега какво ще правим, Мика? — попита Олей.

— Ще намерим някоя кръчма и там ще обмислим стратегията си.

— О, ейл! — захили се Блаан.

— Не е време да се напиваме, Джабез — скастри го Лекман. — Искам ви с бистри глави.

Блаан изсумтя недоволно.

— Но първо да намерим конюшня за конете — предложи Лекман. После се наведе към Койла: — И да не си направила някоя глупост!

Спуснаха се по една от улиците, която водеше към пристанището, и подминаха редица каруци, пълни с плодове, зеленчуци, риба и хляб. Търговците възхваляваха на висок глас достойнствата на стоките си. Мулетари дърпаха натоварени с платове и чували с подправки мулета. Скитащи музиканти, улични артисти и гласовити просяци засилваха общата какофония.

По ъглите дебнеха нахални сукубуси и инкубуси — безочливи уличници, които можеха да задоволят апетитите и на най-изгладнелите за ласки клиенти. Из въздуха се носеше сладникавият мирис на пелуцид. Той се смесваше с ароматите, които се носеха от отворените врати и прозорци на множеството храмове, посветени на най-различни божества. И сред всичко това периодично изникваха патрулите на Застъпниците и уличната тълпа мигом се разтваряше, за да им стори път.

Ловците на глави спряха при една конюшня, чийто съдържател, навъсен гном, прие конете им срещу няколко монети. След това продължиха пеша, като Олей продължаваше да върви зад Койла.

Малко по-късно, на едно кръстовище, ѝ се стори, че зърна неколцина орки. Но пред тях се изпречиха киргизилски гущер и злобния му ездач, и тя не успя да ги разгледа внимателно.

Забеляза, че Олей опипва нервно превръзката на окото си. Със сигурност не ги бе видял, но може би се бе обадил прословутият му „нюх за орки“.

Тя знаеше, че в Хекълой със сигурност ще има орки, макар че повечето от сънародниците ѝ предпочитаха да се скитат въоръжени из откритите простори. За съжаление немалко от тях воюваха за чужди идеи и интереси. Ако срещнеше орки тук, беше по-вероятно да се окажат дезертъори или дори такива, които са тръгнали по следите на

Върколаците. Всъщност не беше изключено и тези, които бе зърнала, да са Върколаци. Тя реши засега да не се отдава на напразни надежди.

— Това ще свърши работа — обяви Лекман.

Той сочеше една кръчма, над чиято врата бе закован грубо издялан надпис: „Чудовището и мечът“.

Вътре ехтяха гласовете на пийналите посетители.

— Джабез — нареди Лекман, — влизай и ни намери места.

Блаан огледа присъстващите, сетне, възползвайки се от масивното си тяло, си проправи път през гъстата тълпа, стигна до една маса с феи и ги прогони.

Веднага щом ловците на глави и Койла се настаниха, се появи една прислужничка-елф. Лекман отвори уста да поръча, но тя тръсна четири оловни халби с ейл на масата и обяви:

— Вземайте, или си тръгвайте.

Блаан ѝ хвърли пренебрежително една монета. Тя я улови във въздуха и изчезна.

Сега тримата събраха глави и започнаха да си шушукат съзаклятнически. Койла се облегна назад и скръсти ръце.

— Види ми се, че имаме малък проблем — откри шепнешком дискусията Лекман. — Най-добре ще е час по-скоро да се отървем от този малък урод, вместо непрестанно да го държим под око. Но ако я продадем, няма да можем да познаем другите орки.

— Нали ти казах — озъби се Койла, чула всичко. — Няма да работя за вас.

— Ще те накараме! — просъска Лекман.

— Как?

— Остави на мен, Мика — предложи Олей. — Аз ще се справя с нея.

— Яж фъшкии, еднооки — отвърна тя.

Олей кипна от гняв.

— Вижте, да предположим, че упоритата гадина наистина няма да ни помогне — заговори отново Лекман. — В такъв случай ще е най-добре да се разделим. Джабез ще дойде с мен, за да потърсим някой, който да я купи. А ти, Грийвър ще идеш да търсиш орките.

— И после какво?

— Ще се срещнем тук след няколко часа.

— Аз съм съгласен — кимна Олей и се облеци на Койла. — С радост ще се отърва от нея.

Койла отпи юнашка глътка от чашата с ейл и обърса устни с опакото на ръкава си.

— Не мога да твърдя противното за себе си — рече тя и стовари халбата върху ръката на Олей. Нещо изпука. Лицето му се изкриви от болка и той извика. След това вдигна ръка и огледа малкото си пръстче. Лицето му бе преbledняло, очите — пълни със сълзи.

— Тя ми... го... счупи — проплака той с треперещи устни. Изведнъж го завладя неистов гняв. Наведе се и посегна към ботуша си. — Сега ще ти срежа гръцмуля!

— Стига, Грийвър! — скара му се Лекман. — Не виждаш ли, че ни гледат! Нищо няма да ѝ сториш, твърде ценна е.

— Но тя ми счупи...

— Престани да се държиш като дете. Вземи. — Той му подаде кърпата си. — Усучи я около ръката си и млъквай.

Койла ги дари с топла усмивка и ги подкани със сладък гласец:

— Е, не е ли време да ме продавате?

— Същите като онези, нали? — попита Страк.

— Без никакво съмнение — потвърди Джъп. — Поредната ловна група от Троица.

Бяха се спотаили в ниска горичка и наблюдаваха лагера долу, из който кръстосваха облечени в черно хора. Останалата част от отряда бе скрита назад и от мястото, където се намираха сега, Страк и Джъп не можеха да ги видят.

Мъжете долу бяха добре въоръжени, около дваисет на брой. Встрани бяха вдигнали ограждение за конете, а близо до центъра на лагера имаше покрит фургон.

— Само това ни липсваше — въздъхна Страк. — Блюстителите на Хоброу.

— Но нали знаехме, че ще са някъде наблизо. Нима очакваше, че ще се откажат така лесно и ще си тръгнат?

— Е, нямаше да е зле. И без тях си имаме предостатъчно грижи.

— Как мислиш, дали Койла и Хаскеер не са станали техни пленници?

— Кой знае? Ясновидството не може ли да ни покаже?

— Досега нямаше кой знае каква полза. Но мога да опитам.

Той издълба малка дупка в земята и пъкна ръка в нея. След това затвори очи и се съсредоточи. Страк затаи дъх и продължи да наблюдава лагера.

След известно време Джъп отвори очи и въздъхна.

— Е?

— Има слаби признаци за оркско присъствие. Не от лагера долу, но не са твърде далеч.

— И това ли е всичко?

— Почти. Не можах да определя дали оркът е мъжки, или женски. Не зная и посоката. Ако тези негодници, човеците, не ни бяха изяли магията.

— Виж.

От фургона долу в лагера се подаде жена. Беше в онази възраст, в която хората се разделят с детството. Имаше пухкаво детинско лице, медноруса коса и сини очи, които трябваше дай придават миловиден вид. Но ефектът се разваляше от злобно изкривената ѝ уста.

— О, не! — простена Джъп.

— Какво?

— Милост Хоброу. Дъщерята на проповедника, за която ти разказвах.

Тя прекоси лагера с небрежна походка и повика блюстителите, които се струпяха пред нея.

— Изглежда ми съвсем малка — отбеляза Страк. — Май че им дава някакви разпореждания.

— Тираните са ужасно недоверчиви. Предпочитат да използват членовете на семейството си, вместо да разчитат на другия. Изглежда добре е възпитал дъщеричката си.

— Да, но... да остави на едно дете да командва?

— Човеците са безумци, Страк. Хубаво е да го запомниш.

Изведнъж момичето започна да налага войниците безразборно с камшика си.

— Тези мъже нямат ли достойнство? — зачуди се Страк.

— Без никакво съмнение страхът от баща ѝ надмогва останалите им чувства. Но си прав. Наистина е грешка, че ѝ е предал командването. Виж, няма никакви постови.

— Не говори прибързано — рече Страк.

Джъп понечи да каже нещо, но Страк му запуши устата. Сетне му извъртя главата надясно. Двама блюстителите вървяха бавно, с извадени мечове, право към скривалището им. Страк свали ръката си.

— Не са ни видели — прошепна Джъп.

— Не. Но ако продължат нататък, ще забележат дружината.

— Трябва да ги ликвидираме.

— И то без да разберат другите. Обичаш ли да си примамка?

Джъп се усмихна напрегнато.

— Имам ли друг избор?

Страк погледна отново към двамата часовои.

— Дай ми само малко време да заема позиция. — Той запълзя през храсталаците.

Джъп изброи мислено до петдесет. След това се изправи и застана на пътеката, по която крачеха часовоите.

Те застинаха изненадани.

Той тръгна право към тях, разперил ръце далеч от оръжията си. На устните му трепкаше усмивка.

— Стой на място! — заповяда му един от блюстителите.

Джъп продължаваше да се приближава усмихнат.

Часовоите вдигнаха оръжия. Страк се появи безшумно от храсталака зад тях, стиснал в ръката си нож.

— Кой си ти? — попита единият часовоий.

— Ами аз съм... джудже — отвърна Джъп.

Страк се изправи зад тях. Джъп скочи напред и извади ножа си.

След миг четиримата бяха живо кълбо от извиващи се крайници. След още няколко секунди се разделиха на две налагащи се двойки. Но мечовете на блюстителите бяха крайно неподходящи за близък бой. Въоръжени с ножове, Джъп и Страк имаха предимство.

Джъп пръв надви опонента си. Страк се оказа в по-голямо затруднение. Беше изпуснал ножа си при първия сблъсък. Противникът му успя да се озове отгоре. Стисна дръжката на меча си с две ръце и се опита да го стовари върху капитана на Върколаците. Страк го улови за ръцете. Известно време никой не успяваше да надделее, докато накрая Страк прекатури блюстителя настрани и след кратка схватка го надви.

— Бързо, да скрием телата — рече той на джуджето.

Тъкмо изтегляха трупове в храсталака, когато на пътеката се появиха нови трима часовои.

Джъп извади ножа си и го метна, поваляйки единия от тях. Другите двама веднага се хвърлиха в атака.

Оркът и джуджето ги посрещнаха с извадени мечове. Опасявайки се да не ги чуят в лагера, Страк се опита да приключи битката бързо. Пресрещна своя противник и го обсипа с яростни удари. И веднага щом откри слабо място в защитата му, той нанесе фаталния удар.

Джъп беше предприел подобна тактика. Блюстителят, с когото се сражаваше, сполучи да отбие първите десетина удара, сетне побягна. Джъп го застигна с няколко подскока и го посече през гърба, после го повали и го промуши в корема.

Страк отново пропълзя през храсталаците и погледна към лагера. За щастие там все още цареше спокойствие. С помощта на Джъп той прикри телата на убитите.

— А какво ще стане, когато те не се върнат в лагера? — попита задъхано джуджето.

— По-добре да не сме тук, за да узнаем отговора.

— Сега накъде?

— В единствената посока, която не сме опитвали. На запад.

— Това ще ни отведе опасно близо до Каменна могила.

— Зная. Да имаш по-добър план?

Джъп поклати глава.

— Тогава да тръгваме.

Яздиха, без да спират, близо половин ден, преди Джъп да изкаже онова, което се въртеше в главите им:

— Няма смисъл, Страк. Невъзможно е да покрием толкова обширна територия.

— Ние сме орки. Орките не изоставят другарите си.

— Е, не всички сме орки — засмя се джуджето. — Но ще приема това като признание, че съм един от вас.

Страк се усмихна уморено.

— Ти си Върколак. Все забравям, че си от друга раса.

— Щеше да е по-добре за Марас-Дантия, ако и други забравяха подобни неща.

— Може би. Но, както вече казах, не можем да изоставим другарите си, каквото и да са направили.

— Не съм казвал да ги изоставяме! Само смятам, че няма да ги открием в тази посока.

— Значи имаш друг план?

— Знаеш, че нямам.

— В такъв случай престани да хленчиш — почти го скастри Страк. — Продължаваме търсенето.

— Ами Каменна могила? Вече сме доста близо до нея.

— Може да стигнем и по-близо, преди да се откажем.

Джъп млъкна. Продължиха на запад.

Не след дълго зърнаха самотен конник, който препускаше право срещу тях.

— Това е Сифи — позна го Джъп.

Страк спря колоната. Сифи ги достигна и дръпна юздите на покрития с пяна кон.

— Капитане, докладва челен съгледвач!

Страк кимна.

— Открихме го, капитане! Стотник Хаскеер!

— Какво? Къде?

— На около миля северно оттук. Но не е сам.

— Не ми казвай. Хората на Хоброу?

— Да, капитане.

— Колко са? — попита Джъп.

— Трудно е да се каже. Двайсет, може би трийсет.

— А самият Хоброу? — попита Страк. — Там е.

— Койла?

— Не я видяхме там. Оставих Талаг да ги наблюдава.

— Добре. Чудесна работа, Сифи. — Той се обърна и даде знак на дружината. — Изглежда намерихме Хаскеер. Но той е в плен при унистите на Хоброу. Сифи ще ни отведе там. Пригответе се, ще се прокраднем безшумно. Да вървим, Сифи.

След няколко минути стигнаха хълма, отвъд който, според обясненията на Сифи, имало плитка клисура.

— Капитане, най-добре ще е да слезем от конете и да ги оставим тук — предложи Сифи.

Страк се съгласи и даде заповед. След това всички запълзяха към билото.

— Часовой? — попита Страк.

— Няколко — потвърди Сифи.

— Значи първо тях ще премахнем. — Страк повика Хустук, Калтмон, Гант и Финдже и нареди: — Открийте постовете, обезвредете ги и след това се върнете тук.

— Само четирима ще се справят ли? — попита Джъп, докато се отдалечаваха.

— Надявам се. Повече не можем да отделим. — Той махна на един от оръженосците. — Рефдоу, ти ще останеш при конете. Ще ги доведеш, когато приключим.

Сифи поведе Страк, Джъп, Точе и Джад нагоре по склона. Стигнаха билото, отвъд което започваше горист склон. Като притичваха приведени между дърветата, те се добраха до Талаг, който лежеше до един дънер. Съгледвачът им посочи пролука сред зеленината.

През нея се виждаше полянка, обрасла с няколко ниски дръвчета. Там беше устроен временен лагер, в който се виждаха двайсетина блюстителите. В единия ѝ край имаше докарана кола, чийто коне бяха разпрегнати. Осите ѝ бяха положени върху наскоро отсечени дънери.

— Къде е Хаскеер? — прошепна Страк.

— Ей там! — отвърна Талаг и вляво към място, скрито от короните на дърветата.

Останаха на тази позиция близо десетина минути, в очакване да се случи нещо. След това дойдоха и останалите орки. Гант им даде знак, че са се справили.

— Сигурен ли си, че обезвредихте всички? — попита Страк.

— Описахме пълен кръг, капитане. Ако е имало още, значи са били добре прикрити.

— Както и да е, скоро ще се разбере. Ако ще правим нещо, да го правим сега. Сифи, сигурен ли си, че си видял Хаскеер?

— Напълно, капитане. Трудно ще го сбъркаш този грозник. — Той се сепна и побърза да добави. — Не исках да го обиждам.

Страк се засмя.

— Няма нищо, войнико. Така си е.

Почакаха още десетина минути. Вече бяха започнали да губят търпение, когато отдолу долетя глъчка и настъпи някакво раздвижване. Орките се напрегнаха.

Изведнъж на полянката се появи Кимбал Хоброу. Викаше нещо, но не успяха да разберат какво. Зад него вървяха неколцина облечени в черно блюстителни. Водеха Хаскеер.

Той се олюляваше с вързани зад гърба ръце. Дори от разстояние се виждаше, че се бяха отнесли доста зле с него.

Отведоха го в средата на поляната, при едно високо дърво. Доведоха и един кон и неколцина човеци качиха Хаскеер на седлото. Тълпата се скупчи около тях.

Джъп повдигна изненадано вежди.

— Да не би да го пускат?

— Едва ли — поклати глава Страк.

Един от блюстителите извади въже с примка и я нахлузи на врата на Хаскеер. След като стегнаха здраво примката около шията му, преметнаха свободния край през един хоризонтален клон. От тълпата се надигнаха ръце, нетърпеливи да уловят въжетото.

— Ако се забавим още малко — прошепна Джъп, — ще станем свидетели на смъртта му.

11.

Страк гледаше как възбудената тълпа се готви да обеси Хаскеер.

— Не ми се ще да съм на твое място в този момент, капитане — рече му Джъп.

Долу на поляната Хоброу се качи в колата и постави крак на седалката. Вдигна ръце и тълпата утихна.

— Върховният създател се погрижи да ни върне реликвата! — обяви Хоброу. — И нещо повече — той ни дари с още една!

— Звездите са у тях — въздъхна Страк.

— В своята неизмерима мъдрост Всевишният предаде в ръцете ни и безбожното създание, което открадна тези скъпоценности! — Той посочи Хаскеер. — Днес пред нас стои свещената задача да изтрием тази твар от лицето на земята!

— Мътните го взели! — възкликна Страк. — Никой освен мен няма право да види сметката на този грозник! — Докато Хоброу продължаваше речта си, той даде знак на един от оръженосците. — Брегин, ти си най-добрият ни стрелец. Можеш ли да уцелиш въжетото?

Брегин присви очи и прецени на око целта. Напљунчи пръст и го вдигна нагоре. Езикът му се подаде от ъгълчето на устата, докато се концентрираше, пресмятайки разстоянието и силата на вятъра.

— Не — отсече накрая.

— ... както ще изметем от лицето на земята и всичките си врагове, с помощта на Всемогъщия Господ Бог... — продължаваше патетично Хоброу.

Страк взе ново решение.

— Добре, Брегин. Искам ти, Сифи, Гант и Калтмон да доведете конете. Искам да ги доведете тук веднага!

Оръженосците побягнаха назад.

— Ще нападаме ли? — попита Джъп.

— Нямаме избор. Дано само не закъснеем.

— Няма, ако онова плямпало долу продължи да дрънка още известно време.

— ... и да го възхваляваме! Вижте всевишната награда! — Хоброу извади от джоба си малка кесия, изсипа върху дланта си звездите и ги показа на тълпата. Разнесоха се възторжени викове.

Джъп и Страк се спогледаха.

— ... неведоми са пътищата Му, братя мои, и велики са чудесата му... Хвала на Всевишния! Нека сега пратим душата на тази жалка твар право в пъкъла!

Хаскеер изглежда не осъзнаваше напълно какво става около него.

Страк се озърна.

— Къде се бавят онези?

Хоброу махна рязко с ръка. Някой удари коня на Хаскеер с камшик и той подскочи.

В този момент се появиха оръженосците, яхнали конете. Хаскеер беше увиснал във въздуха и риташе с крака.

— На конете! — кресна Страк. — Аз ще се заема с Хаскеер. Джъп, ти ме прикривай. Останалите — сечи унистите!

Той препусна стремглаво надолу през гората и дружината го последва. Носейки се бясно, те избягваха ловко надвисналите клони и храстите. В ниското свърнаха наляво. След това се озоваха на поляната.

Блюстителите бяха приблизително три пъти повече от тях. Но орките бяха на коне и изненадващата им поява им осигури голямо предимство. Те се понесоха право срещу тълпата, размахвайки бясно мечове. Втрещени от неочакваната атака, човеците не бяха в състояние да дадат отпор.

Хаскеер продължаваше да се гърчи и подскача на въжето. Страк си пробиваше отчаяно път към него, следван от Джъп.

Неколцина блюстителци успяха да се вклинят между двамата. Конят на Джъп се подплаши и се дръпна настрани. Нечий ръце се протегнаха към джуджето, опитвайки се да го смъкнат долу, но то ги отсече с един замах.

Страк успя да запази посоката, но също се изправи пред нарастваща съпротива. Той пришпори коня, вряза се сред гъстата тълпа и завъртя меч над главата си. Един блюстител скочи и го улови за колана, но Страк го промуши в гърдите. Друг зае мястото на първия и получи удар с дръжката на меч по главата.

И над цялата тази шумотевица ечеше гласът на Хоброу, който бълваше проклетия и призоваваше своя бог.

Най-сетне пред Страк се откри свободно пространство. Само двама от блюстителите стояха между него и Хаскеер. Той повали първия с мушване в гърлото. Втория посече през лицето. Мъжът падна, притиснал зейналата рана с ръце.

Когато най-сетне Страк се добра до Хаскеер, той бе престанал да се бори. Изглежда вече беше късно.

В този момент се появи и Джъп. Той приближи коня до обесения орк и го хвана за краката.

— Режи, Страк! — викна. — Побързай!

Страк се изправи върху стремената и отсече въжетото. Джъп улови Хаскеер, но едва не падна под тежестта му. Страк му помогна да го закрепят на коня на джуджето.

— Изкарай го оттук! — извика Страк.

Джъп кимна и пришпори коня. Един блюстител се опита да му препречи пътя, но джуджето го прегази. След това се насочи към гората, но препусна в полукръг, за да избегне разбягалите се човеци.

Страк се огледа. Битката почти бе приключила. Неколцина блюстителите се бяха струпали около колата, опитвайки се да защитят Хоброу. Той продължаваше да сипе ругатни и закани. Кесията бе още в ръката му.

Страк реши да се възползва от момента. Пришпори коня, но скоро трима блюстителите препречиха пътя му. Набрал достатъчно скорост, капитанът прегази първия. Другите двама се оказаха подготвени. Секирата на единия мина на косъм от крака му. Вторият подскочи, опитвайки се да го смъкне от седлото. Лакътят на Страк се срещна с носа му. Чу се хрущящ звук и мъжът полетя назад. Оркът продължи нататък.

В мелето пред него Сифи бе повален от коня си и се отбраняваше срещу трима-четирима блюстителите. В този момент се появи Калтмон и го издърпа на седлото зад себе си.

Хоброу видя приближаващия се Страк и се сви уплашено, крещейки на блюстителите да го защитят. В същия миг един от тях бе посечен от преминаващ наблизо орк. Страк повали втория с удар по главата.

Сега вече капитанът на Върколаците се озова срещу Хоброу. Проповедникът бе пребледнял от ужас и бърбореше уплашено. Страк скочи от коня върху колата и тя се разлюля. Хоброу падна върху седалката и започна да скимти. Страк се наведе, сграбчи го за яката, вдигна го и започна да го удря. Шапката на проповедника отхвърча, лицето му се обля в кръв, но той продължаваше да стиска кесията.

Трима блюстителите тичаха към тях. Страк нанесе няколко силни удара и успя да издърпа кесията от ръката на Хоброу. Проповедникът падна на пода. Все още беше жив, за голямо съжаление на Страк. Но нямаше време да се разправя с него. Метна се чевръсто на коня и препусна, преди да го застигне първата вълна блюстителите.

Брегин и Гант бяха успели да развържат конете на хората и да ги прогонят. Неколцина блюстителите се опитваха да ги уловят, но животните бяха твърде подплашени. С бесния си бяг те създадоха допълнителен хаос.

Страк напъха кесията в жакета си и даде заповед за отстъпление. Върколаците изоставиха противниците си и започнаха да се изтеглят, като поваляха враговете си пътем.

Когато достигна дърветата, Страк забеляза пред себе си Джъп. Хаскеер продължаваше да лежи праметнат през седлото, но изглежда вече дишаше, макар и на пресекулки. Все още беше в безсъзнание. Изкатериха се по склона и прехвърлиха билото, следвани от останалите орки. Страк ги преброи набързо. Всички бяха налице. Подире им препускаха и няколко от подплашените коне на хората.

— Погледнете! — извика един оръженосец.

От юг към тях се приближаваше още един отряд черни конници. Зад тях се виждаше и покритият фургон.

— Отрядът на Милост — рече запъхтяно Страк.

Първите конници вече приближаваха склона. Разделиха се. Едни свърнаха към полянката, други се насочиха към Върколаците.

Страк пришпори своя кон и поведе отряда надолу.

Мръкваше. Откъм огромните ледени маси на север полъхна вледеняващ вятър. Стана много студено.

Отрядът на Алфрей се движеше в добро темпо към Дроган. Алфрей реши да направят лагер при един приток на Калипарския

залив. Смяташе да потеглят отново рано призори.

Някой от отряда предложи да раздадат малки дажби пелуцид и Алфрей не възрази. Знаеше, че войниците имат нужда от известен отдих. Бяха си го заслужили. Но нареди да се вземат минимални дажби — в края на краищата кристалът бе предназначен за размяна.

На всеки от оръженосците се падна по късче. След това Алфрей и Кестикс подхванаха нещо, което според представите на орките можеше да се определи като философски разговор.

— Десетник, аз съм само един прост войник — обясняваше оръженосецът, — но си мисля, че никой не може да мечтае за по-добри богове от нашите. За какво тогава са нужни другите богове?

— Ах, колко лесно щеше да бъде, ако всички се съгласят с нас — отвърна Алфрей, който не приемаше разговора на сериозно.

Кестикс не долови иронията и продължи да излива разсъжденията си, като пелтечеше и премигваше със замъглени очи.

— Искам да кажа... какво повече ни трябва... щом си имаме Четворицата.

— И аз винаги съм смятал, че са напълно достатъчно — съгласи се Алфрей. — Кой от Четворицата ти е любимец?

— Кой ми е любимец ли? — Кестикс изглеждаше изненадан от въпроса. — Ами... май ще ми е трудно да избира някой от тях. — Той се замисли за момент. — Може би Айк. Всеки харесва бога на виното, нали?

— Ами Зийнот?

— Богинята на разврата? — Кестикс се ухили невинно като новоизлюпен. — И тя си заслужава възхищението — рече той и намигна многозначително на Алфрей.

— А Нефетар?

— Виж, тоз си го бива. Богът на войната! Тръгвам в бой с неговото име на уста. Върховният орк, Нефетар.

— Не те ли е страх от него?

— О, страшен е, няма съмнение. Но за другите. А кой е вашият любимец, десетник?

— Устендел, мисля. Богът на другарството. Обичам битките. Разбира се, нали съм орк! Но мисля, че няма по-хубаво нещо от другарството.

— Тъй де, всичко си има в нашата Четворица. Тупаник, любовчица, веселба. Хем груби, хем нежни. Такива трябва да са истинските богове! — каза Кестикс.

Един оръженосец му подаде лула. Той всмукна и пусна облаче бял дим. След това подаде лулата на Алфрей.

— Това, което не разбирам — продължи Кестикс, — е тази храст, исках да кажа страст... тази страст към единобезбожие. По дяволите! Единобожие.

— Да, аз също я намирам за странна — съгласи се Алфрей. — Но хората винаги са имали чудати идеи.

— Ами да, искам да кажа, нима е възможно един-едничък бог да се справя сам с всичко? То си е работа за неколцина, нали?

Алфрей присви очи. Пелуцидът го предразполагаше към съзерцание.

— Знаеш ли, преди да се появят хората, древните народи бяха далеч по-толерантни към религиите на другите — обясни той завалено. — А сега всеки се опитва да ти натика вярата си в гърлото.

Кестикс кимна с мъдър вид.

— Да, човеците имат да плащат за много беди. Те предизвикаха толкова крамоли.

— Но знаеш ли, ти ме накара да се замисля, че напоследък не отдаваме нужната почит на нашите богове. Май трябва да извършим жертвоприношение при първа възможност.

Двамата потънаха в мълчание, всеки, загледан в калейдоскопичните изображения, които се меняха пред вътрешния му взор. Останалите също бяха налягали, някои разговаряха и се кискаха.

Мина известно време. След това Кестикс се надигна.

— Десетник.

— Хъмм?

— Какво е това?

Откъм реката се надигаше кадифена мъгла. През нея, право към тях, в залива плаваше някакъв съд.

Алфрей викна на останалите да се събудят. Те наскочаха, но неуверено, олюлявайки се, и започнаха да се вьоръжават.

Мъглата се разтваряше бързо.

Величествено разперила платна, към тях плаваше баржа. Корпусът ѝ беше нисък и широк, а бордовете ѝ почти докосваха

бреговете на заливчето. На палубата се виждаше просторна кабина. На носа бе закрепена дървена фигура на гълъб. Платното на баржата пляскаше оглушително, издувано от вечерния вятър.

Когато баржата се приближи, Върколаците успяха да видят екипажа и сред тях се разнесоха стенания.

— О, не — въздъхна Кестикс. — Точно сега ли!

— Поне не са опасни — припомни му Алфрей.

— Но пък ужасно ми лаят по нервите.

— Не е необходимо да ги изтребваме — освен ако наистина не се наложи — обърна се Алфрей към оръженосците. — Владее единствено магия за придвижване, така че не съществува реална заплаха. Пазете обаче всичко ценно.

Той се поколеба дали да не нареди бързо отстъпление. Но това означаваше да изоставят част от багажа, а нямаше никакво съмнение, че обитателите на баржата ще ги преследват, докато не задоволят всеизвестното си любопитство. А това можеше продължи с дни. По-добре беше да приключат веднага с тях.

— Може би ще ни подминат — рече Кестикс, но в гласа му звучеше съмнение.

— Не е в природата им, войнико.

— Но ние сме орки! Не знаят ли, че е опасно да си имат работа с нас?

— Вероятно не, а са и доста тъпички. Ще ги изтърпим някак си.

Платната на баржата се спуснаха. Във водата плесна котва.

И тогава над палубата, подобно на балони, се издигнаха десетина миниатюрни фигури и се насочиха към орките. Движението им не приличаше на полет, по-скоро на целенасочено реене. Те просто се обръщаха в желаната посока, размахваха мъничките си ръце и се понасяха бавно.

Малко приличаха на човешки или джуджешки бебета. Но Алфрей знаеше, че не са нито едното, нито другото. Някои от тях може би бяха дори по-стари от него, но всички до един бяха много вещи в кражбите. Той предположи, че приликата им с малки беззащитни същества има за цел да ги предпазва от гнева на пострадалите пътници.

Дяволчетата имаха едри глави и големи, кръгли очи, които щяха да са тъжни, ако в тях не проблясваха зли пламъчета. Кожата им беше

розова и лишена от окосмяване, ако се изключеха обраслите им с мъх глави. Полът им беше неопределен. Носеха набедрени препаски, които малко наподобяваха подгизнали пелени. Нямаха никакви оръжия.

Докато се приближаваха, бърбореха нещо. Гласовете им бяха високи, пискливи и дразнещи.

Щом първият рояк дребосъци се спусна над орките, лекото реене изведнъж прерасна в трескава активност.

Дяволчетата нацаха върху главите, раменете и ръцете на Върколаците и започнаха да опипват с чевръсти пръсти джобовете и поясите им. Опитваха се да измъкнат оръжията и да откачат огърлиците им. Малките им ръце стържеха по шлемовете.

Алфрей сграбчи едно дяволче и се опита да го откъсне от мундира си. Но това се оказа неочаквано трудно. Накрая успя да го изтръгне и го запокити настрани. Дяволчето отплува във въздуха, описвайки бавни пируети.

Но от баржата се надигаха нови ята крадци, които се спускаха като изгладнели лешояди върху орките. И щом някой успееше да откъсне от дрехите си досадник, веднага друг заемаше мястото му.

— Как са се побрали толкова много на проклетия кораб? — провикна се Алфрей.

Кестикс се готвеше да отвърне нещо, но едно от дяволчетата стисна носа му с мъничката си ръка, а с другата бръкна в кесията му. Кестикс го сграбчи, отскубна го и го запрати към най-гъстата тълпа от досадни нашественици.

Алфрей се озърна. Оръженосците се бореха кой както може. Той забеляза, че всеки път, когато се озоваваха близо до земята, дяволчетата започваха да махат отчаяно с ръце и губеха възможност да контролират посоката на движение — нагледно доказателство за отслабващата магия на Марас-Дантия. За съжаление обаче не беше никак лесно да съборят всичките долу.

А от небето продължаваха да ваят нови тълпи крадльовци, които се вкопчваха в дрехите на Върколаците. Орките ги ритяха, ръгаха, блъскаха, откъсваха ги и ги хвърляха настрани. Алфрей започна да се безпокои, че войниците му ще изгубят търпение и ще започнат да избиват дяволчетата.

— Донесете въже! — извика той, докато прогонваше едно мъниче, което пърхаше пред лицето му. — Въже!

Заповед, лесна за издаване, но трудна за изпълнение. Превити на две, неколцина оръженосци хукнаха към конете, като не спираха да размахват ръце над главите си. Не без затруднения те успяха да донесат едно навито на руло въже.

— Хванете двата края и го развийте! — извика Алфрей. След това извади меча си. — На оръжие! Използвайте плоската част на остриетата, за да ги насочвате!

Последва мъчителна борба, по време на която оръженосците се опитваха да съберат дяволчетата. Не беше никак лесно, но след доста усилия и ругатни сполучиха да съберат заедно крадците. Някои от тях обаче се издигнаха над останалите и орките не можеха да ги достигнат.

Алфрей издаде нова заповед и оръженосците с въжето заобиколиха камарата дяволчета. С няколко дръпвания и един набързо усукан възел Върколаците успяха да ги завържат.

Напътствани от Алфрей, оръженосците задърпаха купчината мъници към баржата. Когато я стигнаха, завързаха дяволчетата за мачтата, вдигнаха котвата и разпънаха платната, които почти веднага бяха издути от вятъра. Орките наскачаха във водата и изтикаха баржата навътре.

Измамените дяволчета се дърпаха отчаяно, но нямаха сили да се освободят от въжето. Орките чуваха вресъците им чак докато баржата се скри в мъглата.

Алфрей въздъхна облекчено, прокара ръка през челото си и каза:
— Надявам се, че Страк си прекарва по-добре от нас.

Хората на Хоброу бързо се отказаха да преследват орките и Страк даде заповед да спрат при първата възможност.

Свалиха Хаскеер от коня на Джъп и махнаха въжето от него. Вече беше в съзнание, но изглеждаше безчувствен. Сложиха го да седне и му дадоха вода. Той преглъщаше трудно. По врата му личаха белезите от примката.

— Жалко, че Алфрей не е тук — рече Страк, докато оглеждаше раните му. — Здравата са го налагали, но ми се струва, че няма сериозни наранявания.

— Освен в мозъка — подметна Джъп. — Не забравяй, че той и преди не беше на себе си.

— Не съм забравил. — Страк плесна Хаскеер няколко пъти по бузата. — Хаскеер!

Хаскеер примигна. Страк взе една манерка и изсипа съдържанието ѝ върху главата му. Хаскеер отвори очи и промърмори нещо нечленоразделно.

Страк продължи да го пляска по лицето.

— Хаскеер! Хаскеер!

— Хъм! А?

— Аз съм — Страк. Чуваш ли ме?

— Страк? — повтори отпаднало Хаскеер.

— Какви са тези странни игрички, десетник?

— Игрички...?

Страк го разтърси, но внимаваше да не прекалява.

— Събуди се де! Ела на себе си!

Погледът на Хаскеер се избистри.

— Капитане, какво... какво е станало? — изглеждаше напълно объркан.

— Какво става ли? Ами става това, че си на път да бъдеш обвинен в дезертъорство. Да не говорим за опита ти да убиеш двама свои другари.

— Да убия...? Страк, кълна се...

— Забрави клетвите, а обясни защо се държиш така.

— И кого съм се опитал да убия?

— Койла и Рефдоу.

Хаскеер подскочи ядосано.

— Ти за какъв ме мислиш бе? За... човек?

— Направил си го, Хаскеер. Искам да зная защо.

— Аз... аз не... не помня. — Той се огледа, все още замаяно. —
Къде сме?

— Няма значение. Да не искаш да кажеш, че не знаеш какво става? Че не си виновен?

Хаскеер поклати бавно глава.

— Добре тогава. Кое е последното нещо, което помниш?

Хаскеер се замисли. Това очевидно му костваше известни усилия. После заговори:

— Ами... помня бойното поле... Минахме право през него. След туй... драконите. Драконите ни преследваха. И... огън.

— И това е всичко?

— И песента...

— Песента. Какво искаш да кажеш?

— Не беше точно песен. По-скоро музика и думи.

Страк и Джъп се спогледаха. Джъп повдигна многозначително вежди.

— И тези думи... не помня какво казваха? — Хаскеер сви рамене. — Нямам понятие. А след това май се разболях. Доста зле.

— Виж за това със сигурност не се преструваше — обади се Джъп.

Хаскеер го погледна смутено. Преди сигурно щеше да се нахвърли върху него с упреци.

— Алфрей реши, че си хванал човешка болест от онова селище с мъртвите орки — обясни му Страк. — Но на мен това ми се стори съвсем недостатъчно обяснение за странното ти поведение.

— Какво поведение, Страк? Все още не си ми казал какво съм направил.

— Бяхме в Прокоп. Ти си нападнал Койла и Рефдоу и си избягал с това. — Той бръкна в кесията, която бе взел от Хоброу, и му показа звездите.

При вида им Хаскеер пребледня.

— Прибери ги, Страк — прошепна той. След това изкрещя: — Прибери ги веднага!

Страк ги прибра в кесията. Беше изумен от реакцията му.

— Успокой се — рече Джъп и се приближи до Хаскеер.

На челото на Хаскеер бяха избили ситни капчици пот. Дишаше тежко.

— Койла те е подгонила — продължи Страк. — Оттогава не знаем нищо за нея. Ти знаеш ли нещо?

— Казах ви, че не зная нищичко — изстена Хаскеер и закри лице с шепи.

Страк и Джъп обаче успяха да забележат страха му. Двамата се отдалечиха и Страк кимна на оръженосците да държат Хаскеер под око.

— Какво мислиш, капитане? — попита Джъп.

— Не зная. Струва ми се, че казва истината. Но не съм съвсем сигурен.

— И аз мисля, че казва истината.

— И кое те кара да смяташ така?

— Никой не познава по-добре от мен този нещастен копелдак. Но той не е дезертър, и не зная, може би шестото чувство ми подсказва, че му се е случило нещо... извън неговия контрол.

— Изненадан съм да го чуя от теб, като знам колко се обичате.

— Всеки е невинен до доказване на противното.

— Добре, да речем, че си прав и че той е бил под влияние на треска или болест. Как тогава да сме сигурни, че няма да се случи отново? Как да му имаме доверие?

— Какво да правим тогава? Да го изоставим? Да му прережем гърлото?

— Трябва да помисля и да реша как да намерим Койла.

— Не се бави, капитане. Знаеш, че трябва да бързаме. — Джъп се загърна в наметалото си и потрепери от хладния вятър. — Даже времето е срещу нас.

В този момент от небето започнаха да ваят снежинки.

— Сняг — промърмори Страк. — По това време на годината! Този свят се побърка.

— И се опасявам, че вече никой не може да го оправи.

12.

— Адпар, предлагам ти съюз — започна направо Дженеста. — Помогни ми да открия реликвите и аз ще споделя силата им с теб.

Лицето, изникнало на повърхността на вече съсирващата се кръв, беше безстрастно.

— Всеки момент може да се намеси Санара — добави нетърпеливо Дженеста. — Е, какво ще кажеш?

— Тя не се появява винаги. А и не обича да взема страна. Но тя не ме интересува. А колкото до отговора ми, той е „не“.

— Защо?

— И без това си имам достатъчно проблеми. За разлика от теб, скъпа моя, не изгарям от амбицията да създам по-голяма империя.

— Най-голямата, Адпар! Достатъчно голяма и за двете ни! Ще си поделим властта.

— Имам усещането, че подобен съюз, дори с любимата ми сестрица, няма да трае вечно.

— Тогава какво ще кажеш за боговете?

— Какво за тях?

— Разкрием ли тайната на инструментумите, ще можем да възвърнем силата на нашите богове, на истинските богове, и ще прогоним абсурдното божество на хората.

— Боговете са си достатъчно силни и нямат нужда от подкрепата ти.

— Глупачка! Рано или късно покварата ще стигне и до теб! Ако вече не е стигнала.

— Да ти призная откровено, Дженеста, отдавна съм престанала да ти вярвам. Пък и ти си специалистката по... „разгадаване на мистерии“ — каза Адпар с ясно доловима ирония.

— Ясно, значи искаш да ги намериш сама.

— Не приписвай своите недостатъци другиму.

— Не знаеш в какво се опитваш да си напъхаш носа!

— Е, поне не моля някой друг да ми свърши работата.

Дженеста едва сдържа гнева си.

— Добре. Щом не искаш да се съюзиш с мен и твърдиш, че не се интересуваш от инструментумите, защо не ми дадеш този, който вече имаш? Ще ти платя пребогато за него.

— Казах ти вече, че не е у мен! Колко пъти трябва да повтарям! Откраднах го!

— Позволила си на някой да ти го отнеме? Трудно ми е да повярвам.

— Крадецът беше наказан. Имаше късмет, че остана жив.

— Дори не си го убила! — подигра ѝ се Дженеста. — Размекваш се, сестрице.

— Дженеста, свикнала съм с глупостта ти. Не мога да понасям обаче досадата, която ми навява разговорът с теб.

— Ще съжаляваш, че отказа предложението ми.

— Така ли? И кой ще ме накара да съжалявам? Ти? Забрави ли, че когато бяхме малки, аз бях по-силната от двете. И все още е така.

Очите на Дженеста светнаха ядно.

— Последна възможност, Адпар. Повече няма да те моля.

— Май наистина съм ти необходима. Това ме радва и забавлява. Но не приемам заповедническия ти тон. Няма да ти преча, обещавам, но и няма да ти помагам. А сега ме остави на мира.

Този път Адпар прекъсна връзката.

Дженеста поседя още няколко минути, потънала в дълбок размисъл. После ѝ хрумна нещо. Издърпа настрани тежкото резбовано кресло и нави мекия килим, който покриваше каменния под. Извади магьоснически наръчник от едно чекмедже в най-тъмния ъгъл на подземието и взе извития кинжал от олгара. Сложи кинжала и книгата на креслото. Запали свещи и отчупи няколко парчета съсирена кръв от ваната. Застанала на колене, тя изрисува със съсиреците голям кръг на пода, а вътре в него начерта пентаграм, като внимаваше върховете на лъчите да не излизат от окръжността. Когато приключи, взе книгата и кинжала и застана в центъра на кръга. Запретна ръкавите на мантията си и с едно рязко движение поряза ръката си с ножа. Кръвта ѝ закапа по пода и се смеси с потъмнялата кръв на пентаграма. Целта ѝ бе да подсили връзката със сестра си.

След това отвори книгата и започна нещо, което отдавна трябваше да направи.

Адпар обичаше да се кара със сестра си. Това бе едно от малкото удоволствия в нейния свят. Но сега имаше друга, по-важна работа, която също щеше да ѝ достави известно удоволствие.

Тя напусна покрития със слуз басейн и се отправи към голямата зала в другия край на частните ѝ покои. Там вече я чакаше един капитан, неколцина стражници и двама опозорили се членове на нейния рояк.

— Затворниците, Ваше Величество — обяви капитанът с типичния за ниядите съскащ глас.

Тя огледа двамата осъдени. Бяха свели люспестите си лица.

— Вие двамата опозорихте имперския рояк — заговори тя без предисловия. — А това означава, че сте опозорили и мен. По време на последната атака не сте изпълнили заповедите на вишестоящия офицер, в резултат на което неколцина мръкове са успели да избягат. Имате ли да кажете нещо в своя защита?

Двамата мълчаха.

— Добре тогава. Приемам мълчанието ви за признание. Сигурно ви е известно, че не търпя слабаци в отряда си. Воюваме, за да запазим мястото си в този свят, а в него няма място за страхливци и мързеливци. Ето защо единствената възможна присъда е „виновни“. — Тъй като обичаше драматичните ефекти, тя направи пауза и добави: — А наказанието е смърт!

После повика офицера и той се приближи с поднос, върху който имаше два коралови кинжала. Приближиха се и стражниците, които носеха две глинени гърнета с широки гърла.

— Съгласно древната традиция и в знак на уважение към военното ви положение, имате право на избор — заяви Адпар на осъдените и посочи ножовете. — Можете да изпълните присъдата със собствена си ръка и да умрете с чест. — Тя ги изгледа и добави: — Или можете да оставите на боговете да решат каква да бъде участта ви. Ако пожелаят, могат да ви оставят живи.

Тя се обърна към единия от двамата осъдени и му каза:

— Избирай!

Ниядът трескаво претегляше шансовете си. Накрая произнесе с треперлив глас:

— Боговете, Ваше Величество.

— Тъй да бъде.

По неин сигнал се приближиха още двама стражници и го уловиха за ръцете. Подадоха ѝ едно от гърнетата. Тя надзърна вътре, доближила ръка към отвора. Стоеше съвършено неподвижно. Изминаха няколко минути, които се сториха цяла вечност на осъдените. Сетне ръката ѝ се стрелна през отвора и тя извади нещо от водата.

Беше риба. Адпар я вдигна нагоре, като я държеше с два пръста за опашката. Рибата бе дълга колкото ниядска ръка и широка не повече от три завързани на сноп стрели. Тя се гърчеше и подскачаше. Люспите ѝ бяха сребристосини. От двете страни на устата ѝ висяха дълги мустаци.

Като я държеше внимателно, Адпар я чукна с пръст и бързо отдръпна ръка. От тялото на рибата щръкнаха дузина потръпващи бодли.

— Понякога завиждам на шипоноската — заговори им Адпар. — Тя не се страхува от хищниците. Бодлите ѝ са не само остри, но и впръскват смъртоносна отрова, която причинява ужасна агония. — Тя потопи обратно рибата във водата, но не пусна опашката ѝ. — Пригответе го!

Стражите принудиха осъдения да коленичи. Един прислужник ѝ подаде дълга връв и тя усуква единия ѝ край около опашката на рибата. Извади я отново, като този път я държеше за връвта. Успокоена от водата, рибата бе прибрала бодлите си.

— Предай се на милостта на боговете! — заповяда Адпар на осъдения. — Ще живееш, ако те те пожалят три пъти.

Извиха главата на осъдения назад и разтвори широко устата му. Той замръзна. Адпар се приближи, вдигнала рибата за връвта. Сцената напомняше малко гълтачите на мечове по пазарищата. Само дето това не беше никакъв фокус.

Всички наблюдаваха мълчаливо как рибата потъва в устата на осъдения. Адпар спря за секунда, сетне продължи да развива връвта, докато окачената на нея риба навлезе в гърлото на нещастника. Кралицата почака секунда-две и издърпа бавно връвта. Рибата се показа от устата му, като потрепваше едва забележимо.

Осъденият въздъхна шумно.

— Изглежда боговете те пожалиха първия път — обяви Адпар.

Тя потопа рибата във водата, за да я успокои, и я вдигна отново над устата на затворника. И този път я спусна съвсем бавно, а сетне започна да навива връвта. Рибата отново се показва от устата на осъдения.

Целият разтреперан, той едва не падна в несвяст.

— Днес боговете ни са особено благоразположени — обяви Адпар. — Засега...

Рибата отново бе потопена във водата и върната за трети опит. Адпар повтори отново ужасяващата процедура. Когато шипоноската достигна до гърлото на осъдения, кралицата започна да навива внимателно връвта.

Тънкото въженце видимо трепна. По тялото на осъдения премина конвулсия. Очите му се изцъклиха, той понечи да повърне и започна да се дърпа, но стражниците го удържаха. Въжето се скъса. Адпар отстъпи назад и нареди на стражниците да го освободят. Веднага щом го пуснаха, той притисна ръце към устата си.

След това започна да крещи. Задраци с пръсти и нокти по лицето и гърлото си. Спазми разтърсиха тялото му, олюля се и залитна. Агонията бе много дълга.

Когато най-сетне осъденият притихна, Адпар заговори отново:

— Волята на боговете беше изпълнена. Те го призоваха при себе си. Стана, каквото бе предназначено.

Тя се обърна към втория осъден. Поставиха пред него гърнето и кинжала. Без да произнесе нито дума, той взе кинжала. Успя да го забодее в гърлото си едва след третия опит.

Адпар махна с ръка на стражниците да отнесат труповете.

— Имаме късмет, че нашата култура е подвластна на божественото правосъдие и състрадание — обяви тя. — Защото в другите царства управляват простосмъртни. Дори родната ми сестра би се наслаждавала на подобна сцена.

Снеговалежът се усилваше и небето почерня. Колкото и да му се искаше да продължават, Страк осъзна, че придвижването им е почти невъзможно. Той нареди на колоната да спре. Тъй като нямаше къде да

се скрият, дружинниците запалиха огън, който едва се бореше с вятъра и снега. Те се сгушиха зиморничаво около него и се увиха в одеяла.

Джъп бе използвал оставени от Алфрей мехлеми, за да лекува раните на Хаскеер. Последният седеше загледан мрачно в огъня. Изглежда никой нямаше настроение за разговор.

Изминаха няколко часа и виелицата постепенно утихна. Въпреки студеното време някои от Върколаците успяха да подремнат.

И тогава от снежната пелена се появи висока фигура, яхнала красив бял кон. Когато се приближи, орките видяха, че е човек.

Те наскочаха и наизваждаха оръжията си.

Сега вече можеха да различат, че е мъж, загърнат в тъмно наметало. Имаше брада и дълга до раменете коса. Не можеха да преценят на каква възраст е.

— Бъдете готови! — извика Страк. — Може да има и още!

— Сам съм и съм невъоръжен — извика спокойно непознатият. — И с ваше позволение ще слеза от коня.

Страк се огледа, но не забеляза никакво движение в снега.

— Добре — кимна той. — Но бавно.

Непознатият слезе от коня и разпери ръце, за да им покаже, че не е въоръжен. Страк нареди на Талаг и Финдже да го претърсят. След като приключиха, те го доведоха при останалите, а Рефдоу се погрижи за коня му.

— Кой си ти, човече? — попита го Страк. — И какво искаш?

— Аз съм Серафейм. Видях огъня ви. Искях да се постопля.

— В наши дни е опасно да влизаш така в чужд лагер. Откъде знаеше, че няма да те убием?

— Вярвам в кавалерството на орките. — Той погледна към Джъп. — И на техните съюзници.

— Какъв си, унист или пантеонист? — попита джуджето.

— Не всички човеци принадлежат към тези две религии.

— Така ли? — възкликна скептично Джъп.

— Точно така. Не нося в себе си бремето на боговете. Може ли? — той протегна ръце към огъня. Страк забеляза, че въпреки хапещия студ непознатият няма изстрадал вид, зъбите му не тракаха, нито пък кожата му беше посиняла.

— Откъде да знаем дали това не е някаква клопка? — попита го той.

— Не мога да ви виня, ако мислите така. Моите сънародници също се отнасят с недоверие към вас. Но в края на краищата много от хората са като гъби.

Те го погледнаха учудено. Страк се усъмни дали човекът не е слабоумен или побъркан.

— Като гъби?

— Ами да. Живеят на тъмно и се хранят с говна.

Орките избухнаха в смях.

— Добре казано — похвали го Джъп. — Но кой си ти, че пътуваш невъоръжен в тази разкъсвана от войни страна?

— Аз съм разказвач.

— А, точно разказвач ни е притрябвал сега — подхвърли подигравателно Страк.

— Е, тогава ще ви разкажа една история. Боя се обаче, че е къса и с тъжен край. — Нещо в начина, по който произнесе тези думи, привлече вниманието им. — Дали не търсите един от вашите? — добави той неочаквано.

— И какво, ако е така?

— Женска — член на дружината ви?

— Какво знаеш за нея? — попита мрачно Страк.

— Не много. Но достатъчно, за да ви помогна.

— Продължавай.

— Вашата другарка е в ръцете на ловци на глави от моята раса.

— Откъде знаеш? Да не си един от тях?

— Приличам ли ви на наемник? Не, приятелю, не съм един от тях. Случайно я видях с тях.

— Къде? Те колко бяха?

— Трима. Не са далеч отгук. Но трябва вече да са потеглили. За Хекълой.

Страк го огледа подозрително.

— Защо да ти вярвам?

— Ти решаваеш. Но защо ми е да ви лъжа?

— Сигурно има сто причини — коя от коя по-измамни и подли. Научихме се да не вярваме на хората.

— И не мога да ви виня за това. Но в този случай *човекът* ви казва истината.

Страк се втрени в него. Лицето на непознатия беше непроницаемо.

— Трябва да помисля — обяви той. След като нареди на двама оръженосци да държат непознатия под око, той се отдалечи от огъня.

Снеговалежът беше отслабнал. Но Страк не го забелязваше. Из ума му се въртяха думите на непознатия.

— Преча ли?

Страк се обърна.

— Не, Джъп. Обмислях чутото. Не зная обаче дали трябва да вярваме на този Серафейм.

— В думите му има логика, нали?

— Може би.

— А може би просто сме твърде отчаяни?

— Да, това е по-вероятно.

— Да помислим малко, капитане. Ако този човек казва истината и Койла наистина е при ловците на глави, то значи те я държат заради цената за главата ѝ.

— Да, иначе щяха вече да са я убили.

— Точно така. Но защо ще я водят в Хекълрой?

Страк сви рамене и отвърна:

— Може там да им е сборното място. Добре, ако решим да му повярваме, то тогава дали да тръгнем след Койла, или да продължим към мястото за среща с останалите от дружината?

— По-близо сме до Хекълрой, отколкото до Дроган.

— Да, по пък ако за Койла има награда, едва ли ще ѝ сторят нещо.

— Забравяш характера ѝ. Тя няма да е пасивен пленник.

— Да се уповаваме на здравия ѝ разум. Сигурно ще ѝ е тежко, но поне ще остане жива.

— Искаш да кажеш, че трябва първо да се срещнем с Алфрей, а сетне да я потърсим?

— Да, шансовете ни ще нараснат. Лошото е, че междуременно може да пратят Койла на Дженеста, и тогава наистина ще я загубим.

Те погледнаха към непознатия, който все още стоеше до огъня. Двамата оръженосци, които го пазеха, изглеждаха по-спокойни и дори разговаряха с останалите.

— Освен това — продължи Джъп, — имаме уговорена среща с Алфрей. Ако не се явим, може да реши, че с нас се е случило най-лошото, и да поеме към Дроган.

— Не е изключено — въздъхна Страк. — Всичко виси на косъм и трябва да сме съвсем сигурни...

Прекъсна ги хор от гласове. Страк и Джъп се обърнаха. Непознатият беше изчезнал. Конят му също. Те изтичаха при огъня.

Оръженосците сновяха напред-назад и огласяха околността с виковете си.

Страк дръпна Гант за яката.

— Какво стана, войнико?

— Човекът... капитане... той изчезна.

— Изчезна? Как така? Искаш да кажеш, че е избягал?

— Изчезна, капитане — намеси се Талаг. — Отместих само за миг очи от него и вече го нямаше.

— Кой го видя да си тръгва? — извика Страк.

Всички мълчаха.

— Това е лудост — промърмори Джъп, докато се оглеждаше. — Не може да изчезне просто така.

Извадил меч, Страк също се озърташе изумен.

13.

Гласове и смях ечаха от всички страни.

Той вървеше сред тълпа орки. Орки от всякакъв пол и възраст. Орки, които не бе виждал никога досега. Съдейки по дрехите им, те принадлежаха към много различни кланове. Ала не усещаше да таят вражда помежду си. Изглеждаха щастливи, а той не се чувстваше заплашен. Изпълваше го ведро, празнично настроение.

Намираще се на пясъчен бряг. Слънцето беше в зенита си и излъчваше почти нетърпима топлина. В небето се рееха птици, които огласяха околностите с крясъците си. Тълпата се движеше към океана.

И тогава видя кораб, хвърлил котва на известно разстояние навътре в залива. Имаше три платна, които бяха спуснати, а на предната мачта се вееше знаме с герб, който не му беше познат. На носа бе прикрепена фигура на орка, вдигнала с две ръце меч. Бойни щитове в различни цветове бяха приковани за бордовете. Никога не бе виждал толкова голям и великолепен кораб.

Част от тълпата навлезе във водата и се насочи към кораба. Не се налагаше да плуват. Корпусът на кораба или беше плоскодънен, или бе закотвен в някаква дълбочина. Поведоха и него натам. Никой от орките не го заговаряше, но по някакъв неуловим начин той усещаше, че го приемат за свой.

Изведнъж му се стори, че чува името си над глъчката. Огледа се, плъзгайки поглед по лицата наоколо. И тогава я видя — тя си проправяше път през тълпата и се приближаваше към него.

— Ето те и теб! — рече му тя.

Въпреки объркването си, въпреки че не разбираше нито къде се намира, нито какво става, той ѝ се усмихна.

— Знаех, че ще се появиш.

— Знаеше ли? — учуди се той.

— Е, надявах се — призна тя. Очите ѝ блестяха.

Изпълваха го чувства, които не разбираше и които със сигурност не можеше да овладее. Не се и опита. Вместо това продължи да ѝ се

усмихва.

— Да помогнеш ли си дошъл? — попита го тя.

Той я погледна объркан.

— Ела с мен — рече му тя, забелязала смущението му.

Страк навлезе с нея в океана. Прекосиха леките, пенливи вълни и навлязоха навътре, където водата стигаше до пояса им. С помощта на въжета и плетени стълби орките се качваха на кораба. Той гледаше с възхищение как орката уверено се присъедини към останалите и майсторски се изкатери нагоре. След това я последва на борда на леко поклащация се кораб.

В средата на палубата имаше отвор за трюма. Новодошлите си подаваха сандъци, каци и ковчезета, които други орки вадеха от трюма. Страк и женската заеха места в редицата и също започнаха да помагат. Той не сваляше възхитен поглед от мускулестите ѝ ръце всеки път, когато тя поемаше поредния сандък и му го подаваше.

— Какви са тези неща? — попита.

Тя се засмя.

— Как се оправяш, като знаеш толкова малко за света?

Той сви смутено рамене.

— Там, откъдето идваш, не търгувате ли с разни неща?

— Не и орките.

— О, да, ти каза, че в твоята страна живеят не само орки. Имало джуджета, гноми и... Какви бяха? Човеци?

Лицето му потъмня.

— Човеците не са от моята страна. Те идат от другаде.

— Но сигурно и при вас има стоки, които обикалят насам-натам и сменят притежателите си?

— Тези тук откъде пристигат?

— От орки в други страни, които нямат онова, което имаме ние.

— Не съм чувал за подобни места.

— Шегуваш се. — Тя се засмя и махна към океана. — Говоря за земите отвъд океана.

— Не знаех, че отвъд океана има земи. Не е ли само вода?

— Очевидно не. Инак откъде ще се вземат тези неща?

— И какво има вътре? — рече той, докато поемаше поредния сандък. — Разни богатства?

— Нещо подобно. — Тя излезе от редицата, понесла един сандък в ръце. — Ела, ще ти покажа. — Той я последва. Други веднага заеха местата им.

Тя постави сандъка на палубата. Той коленичи до нея. Орката извади от пояса си нож и повдигна капака на сандъка. Той беше пълен с някакъв непознат червеникав прах.

— Турм — обясни тя. — Това е подправка за храна.

— Ценна ли е?

— Разбира се, ако искаме да ядем вкусна храна! Не всички богатства са под формата на монети и скъпоценни камъни. Твоят меч например.

— Какво за него? — Той докосна дръжката на оръжието си. — Има добро острие, но не е нещо особено.

— Сам по себе си — да. Но в умели ръце, в ръцете на роден воин, той се превръща в съвсем друго нещо.

— Ясно. Сега вече разбирам.

— Така е и с орките. И с всички живи същества.

— Виж, това не ми стана ясно.

— Те са като остриета. Наточени или затъпени.

Той се засмя.

— Но въпреки това си имат своя цена.

— Дори враговете им?

— Няма нищо лошо в това орките да имат врагове. Нерядко днешният враг е утрешен приятел.

— Не и за мен — отвърна той.

— И така да е, дори смъртните врагове са ценни посвоему.

— Че как така?

— С това че ги уважаваш, заради уменията им. А това значи, че ги цениш. Ценни са заради храбростта си, ако притежават такава. И не на последно място заради онова, което те карат да бъдеш. Ние се нуждаем от враговете си.

— Никога не съм се замислял върху това.

— Това, че воюваме, не означава, че мразим.

Страк не беше склонен да се съгласи с последното. Но думите ѝ го накараха да се замисли.

— Но тези, които ценим най-много — продължи тя, — са съществата до нас.

— При теб всичко е толкова... просто.
— Защото животът е такъв, приятелю.
— Тук, може би. Но там, откъдето идвам, всички са срещу нас и няма никакъв начин да победим.
Лицето ѝ стана сериозно.
— В такъв случай бъди острие, Страк. Бъди острие.

Той се събуди с разтуптяно сърце. Дишането му бе учестено, задъхваше се.

От сивото небе се сипеше слаб, студен дъждец, който почти бе разтопил снега. Времето беше влажно и неприятно. Няколкото часа сън почти не го бяха ободрили. Усещаше неприятен вкус в устата, а главата го болеше.

Страк продължи да лежи, оставяйки на дъжда да измие лицето му, и се замисли за света, който бе посетил в съня си. Чудеше се дали това видение е някакво послание от боговете, защото всеки път то ставаше все по-ярко и живо. Миризмата на озон, топлината на слънцето върху лицето му, пращинките във въздуха — всичко бе толкова реално.

И най-странното бе, че очакваше с нетърпение всеки следващ сън.

Всъщност не му се щеше да се задълбочава върху този въпрос. Поне засега.

Седна и се огледа. Всички бяха вече будни и се занимаваха с делата си. Хранеха конете, прибираха завивките, точеха оръжията си.

Събитията от предната нощ изникнаха в главата му. След като непознатият изчезна, дълго го бяха търсили из околността. Дори пратиха малки отряди по-надалеч. Но не намериха и следа от него. Накрая се отказаха. После Страк бе заспал, но не помнеше точно кога.

Серафейм, ако това наистина бе името на странника, бе поредната загадка в дългия списък от странни явления. Едно от обясненията, разбира се, бе, че човекът е безумец. В такъв случай сведенията за местонахождението на Койла трябваше да бъдат поставени под съмнение. А това означаваше още една изгубена надежда.

Страк разтърси глава. По-добре беше да насочи мислите си към предстоящите дела.

Джъп беше при конете и разговаряше с неколцина оръженосци. Страк се приближи към тях и рече:

— Реших.

— Отиваме да търсим Койла, нали?

— Точно така.

— Но си даваш сметка, че този Серафейм може и да ни е излъгал. Или да не е с всичкия си.

— Обмислих и двете възможности. Защо ще ни лъже?

— За да ни примами в клопка?

— Твърде много усилия за подобно нещо.

— Не и ако проработи.

— Може би. Но ми се струва малко вероятно.

— А ако е луд?

— Виж, това е по-възможно. Може да е луд. Но... не зная, не ми заприлича на такъв. Е, аз, разбира се, не съм специалист по човешката психика.

— Така ли? То не се иска много, за да видиш, че не са наред.

Страк се засмя.

— Знаеш какво имам предвид. Но какъвто и да е този Серафейм, той единствен ни спомена за Койла. Така че според мен си заслужава да отскочим до Хекълой.

— А срещата с Алфрей?

— Ще трябва да му пратим вест.

— С този какво да правим? — Джъп кимна към Хаскеер.

— Остава член на дружината. Но ще бъде под наблюдение.

Възражения?

— Не, макар че не съм напълно спокоен за него.

— Аз също. Дръж го под око.

— Само това ни липсва сега, нали?

— Повярвай ми, Джъп, създаде ли ни пак проблеми, хваща пътя.

Или поема за онзи свят.

Джуджето не се съмняваше в думите му.

— Трябва да му кажем какво сме решили. Той е офицер, все пак.

Нали?

— Засега. Няма да го разжалвам, освен ако пак не направи някоя глупост. Ела.

Двамата се приближиха към Хаскеер. Той вдигна глава и им кимна.

— Как се чувстваш? — попита го Страк.

— По-добре. — Изглежда казваше истината. — Ще ми се да докажа, че все още съм един от вас.

— Точно това исках да чуя, десетник. Но след случилото се ще бъдеш на изпитателен срок.

— Но аз не зная какво съм направил! — възмути се Хаскеер. — Тоест, вие ми казахте, но аз не помня да съм го правил.

— Точно затова ще те наблюдаваме внимателно, докато не разберем каква е била причината за необяснимото ти поведение.

Джъп не беше толкова дипломатичен.

— Не щем пак да ни се нахвърлиш.

— Ти защо не вземеш да... — подскочи Хаскеер, но се овладя навреме.

Страк реши, че това е добър признак за пробуждането на стария Хаскеер.

— От друга страна — рече той, — точно сега не са ни нужни пътници. Разбираш ли ме?

— Разбирам напълно — кимна Хаскеер, който отново изглеждаше усмирен.

— Дано да е така. А сега слушай — човекът, когото срещнахме вчера, ни каза, че Койла е отведена в Хекълрой от трима ловци на глави. Отиваме там. Очаквам от теб да се подчиняваш на заповедите и да се държиш като един от нас.

— Добре. Нямам търпение да тръгнем.

Доволен от разговора, Страк повика останалите и ги запозна с новия план. Накрая поиска да узнае мнението им. Имаше един-два въпроса, но никакви възражения. Като че ли оръженосците се радваха, че най-сетне ще се заемат с нещо. Когато приключиха обсъждането, Страк каза:

— Трябват ми двама доброволци, за да отнесат съобщение на Алфрей. Но имайте предвид, че мисията ще е опасна.

Всички оръженосци пристъпиха напред. Той избра Джад и Хустук и им каза:

— Съобщението е съвсем просто. Предайте на Алфрей, че отиваме в Хекълрой и че ще продължим за Дроган при първа възможност. — Помисли малко и добави: — Ако не се появим до една седмица от момента, в който получат съобщението, нека смятат, че няма да дойдем, и сами да решат какво да предприемат.

Последните думи предизвикаха мрачно мълчание. Страк нареди на оръженосците да се качват на конете. Бръкна в кесията си и извади звездите. Огледа ги замислено, а като вдигна глава, забеляза, че Хаскеер го гледа.

— Заповедта се отнася и до теб — рече му Страк.

Хаскеер махна с ръка и се затича към конете. Страк прибра звездите и се метна на своя жребец.

Сетне всички потеглиха отново.

Наричаха Хекълрой градът, който никога не спи.

И наистина, тук обичайният ритъм на смяна на деня с нощ не означаваше нищо. Хекълрой не беше типичен град. Във всеки случай не приличаше на големите северни градове като Уррабитон и Реай. Нито на човешките селища Скачен мост и Ромон, които се разрастваха с тревожна бързина. Но беше достатъчно голям, за да побере огромен брой представители на всички народи в Марас-Дантия.

Някои живееха тук постоянно. Занимаваха се с търговия, контрабанда и пороци. Сред тях бяха и търговците на роби и техните агенти, за които оживеното селище бе постоянен извор на богатства и възможности. И докато въоръжените стълкновения бяха забранени, всички останали престъпни дейности процъфтяваха в Хекълрой. Мнозина обясняваха това с влиянието на хората, и в думите им имаше немалко истина.

Такива мисли минаваха през главата на Койла, докато тримата ловци на глави я извеждаха от кръчмата. Зазоряваше се, но на улицата бе така многолюдно, както и вечерта.

Когато Лекман отново я предупреди да не се опитва да избяга, Олей се обърна към него:

— Сигурен ли си, че търговците на роби ще ни дадат повече за нея, отколкото Дженеста?

— Нали ти казах, че плащат добре за орки, защото ги ползват за телохранители.

— Ще си имате ядове, задето мамите Дженеста — намеси се Койла.

— Ти млъквай и остави на по-умните да мислят.

Койла погледна към Блаан, който ѝ отвърна с тъповат поглед.

— Да бе, няма що! — отвърна тя.

— Ами ако лъже, че Върколаците са тук? — продължи да упорства Олей.

— Няма ли да ме оставиш на мира? — сопна се Лекман. — Съвсем естествено е да са тук. Ако пък не са, ще продадем кучката и ще идем да ги търсим другаде.

— Къде, Мика? — обади се Блаан.

— Не започвай и ти, Джабез! Ще му мислим, като му дойде времето.

Тримата млъкнаха, забелязали, че наблизко преминават двама Застъпници.

— Време е да действаме, Мика — подкани го нетърпеливо Олей.

— Зная. Както се разбрахме, ти отиваш да търсиш орките. Не забравяй, че са дошли да продадат нещо. Така че провери на пазара, в квартала на бижутерите ѝ околностите му — навсякъде, където биха могли да намерят купувач.

Олей кимна.

— А през това време ние двамата с Джабез ще намерим нов собственик за тази кучка. Ще се срещнем тук утре следобед.

— Къде отивате?

— В източната част, ще потърся един търговец на роби, за когото ми казаха. А сега си размърдай задника, защото нямаме време за губене.

Те се разделиха.

— От мен какво искаш, Мика? — попита Блаан.

— Да държиш орката под око. Ако вземе да хитрува, я прасни по главата.

Двамата тръгнаха от двете страни на Койла, въпреки че така често се блъскаха в минавачите. Повечето от тях поглеждаха орката със страх. В края на краищата всеки знаеше, че с орките е най-добре да се отнасяш почтително.

— Имам въпрос — рече тя.

— Дано си заслужава усилието да отговоря — изръмжа Лекман.

— Кой е роботърговецът, при когото отиваме?

— Нарича се Разат-Каджи.

— Това е таласъмско име.

— Той е точно такъв.

Тя въздъхна.

— Проклети таласъми...

— Май вие орките не се обичате много с тях.

Блаан се изкикоти. Лекман го сряза с поглед. След това се обърна към Койла.

— Ако имаш още въпроси, по-добре ги забрави, ясно?

Свиха зад следващия ъгъл. Тук малка тълпа се бе събрала около две феи, които се караха на висок глас.

За феите се смята, че са кръстоски на елфи и самодиви, което означаваше, че са сродни на тези две раси. Имаха крехко телосложение, вирнати носове и черни, лъскави очи. Между малките им изящни устни се подаваха заоблени зъбки. Бяха добродушни създания, които никога не налитаха на бой.

Но тези двете очевидно бяха прекалили с алкохола. Не само, че си крещяха, но и си разменяха неумели удари. Но вероятността да се наранят беше малка, освен ако някоя от тях не паднеше на земята.

Ловците на глави избухнаха в смях.

— Множко им е дошла бирата — отбеляза Лекман.

— Твоите събратя докараха тези пороци в Марас-Дантия — озъби се Койла. — Вие разрушавате нашия свят.

— Вече не е ваш, дивачко. Сега се нарича Центразия.

— Как пък не!

— Трябва да сте ни благодарни. Ние ви донесохме плодовете на цивилизацията.

— Като робството, например? То беше непознато тук, преди да се появи вашата раса. В Марас-Дантия никой не притежаваше друго разумно същество.

— Ами вие — орките. Нали от раждането си сте на служба при някого? Това не е ли крепостничество? Само дете не можете да ни вините за него.

— Беше друго, а сега стана робство. Вие извратихте идеята. В началото бе само спогодба, благодарение на която орките вършеха онова, за което са създадени — да се бият.

— Като стана дума за бой... — Той кимна към другия край на павираната улица. Феите продължаваха да си разменят слаби удари. Блаан се смееше с идиотско изражение.

— Виждаш ли? — присмя ѝ се Лекман. — Вие, варварите, не се нуждаете от уроци по насилие. То е във вас и съвсем малко му трябва, за да излезе на повърхността.

Никога досега Койла не бе жадувала толкова силно да има меч.

Една от феите извади скрит нож и започна да го размахва, но вече беше ясно, че двете скандалджийки са прекалено пияни, за да бъдат сериозна заплаха една за друга.

А после се появиха двама Застъпници, може би същите, които бяха видели по-рано. Койла бе изненадана от бързината, с която се придвижваха. Тя никак не пасваше тромавия им вид. Набързо се събраха трима, а сетне и четирима хомункули, които наобиколиха блъскащите се феи. Те двете обаче бяха толкова пияни, че нито ги видяха, нито се опитаха да избягат. Здрави метални ръце уловиха крехките създания. Повдигнаха ги във въздуха, докато те продължаваха да ритат с крака, завладени от безсилен гняв. Застъпниците с лекота обезоръжиха феята с ножа.

Пред смълчаните погледи на зяпачите двама от Застъпниците стиснаха с масивните си ръце главите на феите. След това, без да бързат, с почти небрежни движения, скършиха вратовете им. Койла чу хрущенето на костите.

Застъпниците се отдалечиха с тежки стъпки, понесли труповете на жертвите като парцалени кукли. Получила поредния нагледен урок, тълпата започна да се разотива.

Лекман подсвирна тихичко.

— Тук май наистина приемат на сериозно реда и закона?

— Тая работа хич не ми се нрави — оплака се Блаан. — И аз нося скрит нож.

— Ами гледай да не го видят тогава.

Блаан продължи да мърмори и да се оплаква и се наложи Лекман да го скастри. Това отвлече вниманието им от Койла и тя реши да се възползва. Заби ботуш в слабините на Лекман. Той изпъшка и се

преви. Но преди да успее да избяга, една ръка я стисна за гърлото като железен обръч. Блаан я повлече към една странична уличка. Лекман ги последва, като накуцваше и се блещеше с насълзени от болка очи.

— Кучка! — просъска той и погледна през рамо към улицата. Изглежда никой не бе забелязал нищо. Той се извърна към Койла и я зашлеви през лицето. След това още веднъж и още веднъж.

Устата ѝ се изпълни със соления вкус на кръв.

— Направиш ли го още веднъж, да вървят по дяволите парите! — изръмжа той. — Ще те убия!

Когато се увери, че я е усмирил, той каза на Блаан да я пусне. Койла избърса кръвта от устните и ноздрите си, без да продума.

— А сега — мърдай!

Отново излязоха на улицата, като този път и двамата вървяха съвсем плътно до нея.

След десетина пресечки стигнаха източната част на града. Тук улиците бяха по-тесни и по-многолюдни. Намираха се в истински лабиринт, където чужденец лесно би се изгубил.

Спряха на един ъгъл и Лекман се заглежда. Койла мерна за миг висока фигура, която си пробиваше път през тълпата на две пресечки от тях. Стори ѝ се, че това е Серафейм, разказвача, когото бяха срещнали в равнината. Но нали той им бе казал, че тъкмо е напуснал Хекълрой? Тя реши, че се е заблудила — хората много си приличаха.

Отново тръгнаха. Лекман ги поведе по улица, над която се извиваха високи арки. След мъчително придвижване през още по-гъста тълпа, те стигнаха до една малка пряка. В дъното ѝ се издигаше къща — някога хубава, но сега схлупена и порутена. Прозорците ѝ бяха заковани с дъски, а вратата бе подсилена с метални листове.

Лекман накара Блаан да почука, след това го избута настрани. Почакаха няколко минути, но никой не се показа. Блаан потропа отново и едва тогава прозорчето в средата на вратата се отвори. Чифт жълтеникави очи се втренчиха в тях, но не се чу никакъв глас.

— Търсим Разат-Каджи — обяви Лекман.

Никакъв отговор.

— Името ми е Мика Лекман.

Призрачните очи продължаваха да го гледат.

— Наш общ приятел ме изпраща — рече Лекман, на път да изгуби търпение. — Каза ми, че ще съм добре дошъл.

Мълчаливият оглед продължи още няколко секунди, след което капачето хлопна.

— Не ми изглежда особено гостоприемен — подметна Блаан.

— Нищо чудно, като се има предвид с какво си изкарва прехраната.

Чу се стържене на метални резета и вратата се отвори. Побутвайки Койла пред себе си, Лекман и Блаан влязоха.

Посрещна ги един таласъм. Друг затвори и залости вратата.

И двамата имаха мършави тела, покрити с възлеста, зеленикава плът, изопната като пергамент. Щръкналите им лопатки ги караха да изглеждат прегърбени. Бяха жилести, силни и пъргави създания.

Главите им бяха овални, без окосмяване. Ушите им — малки и клюмнали, устните — плътни и увиснали. Носовете им бяха сплескани, с големи ноздри, а очите им се криеха под увиснали клепачи. И двамата бяха въоръжени със сопи с метални накрайници.

В просторното помещение, в което се озоваха, имаше още седем или осем таласъма.

Покрай отсрещната стена бе скована дървена платформа, на височината на човешки гърди, покрита с килими и възглавнички. В самия център имаше резбовано кресло, наподобяващо трон. От двете му страни стояха стражи.

На трона седеше таласъм. Но за разлика от останалите, които бяха облечени с кожени дрехи и метални ризници, той носеше копринени одежди и бижута. Между пръстите му, увенчани с дълги закривени нокти, се подаваше тръбичката на наргиле, което бълваше бели облачета дим.

— Аз съм Разат-Каджи — представи се търговецът на роби с шипящ глас. — Чувал съм твоето име. — Той огледа преценяващо Койла. — Виждам, че имаш стока за мен.

— Ами да — отвърна Лекман, като пристъпваше от крак на крак. — Ето я.

— По-близо — махна нетърпеливо Разат-Каджи.

Лекман побутна Койла и тримата се приближиха към малката стълбичка в края на подиума. Придружаваха ги двама стражи. Когато стигнаха на няколко крачки от трона, Лекман кимна на Блаан и той улови Койла за шията. За всеки случай я държаха на безопасно разстояние от търговеца.

Разат-Каджи предложи на Лекман мундщука.

— Това какво е, кристал?

— Не, приятелю. Предпочитам по-силните удоволствия. Това е чист Бич божи.

Лекман пребледня.

— А-а, не, благодаря. Старая се да избягвам силните наркотици. Нали се привиква към тях и... такава.

— Е, аз пък си доставям това малко удоволствие. — Той всмукна дълбоко от мундщука. Очите му придобиха стъклен блясък. — Но да се захващаме за работа. Я да огледам стоката. — Той махна лениво на един от своите помощници.

Таласъмът скочи от мястото си и се засуети около Койла. Докато Блаан я стискаше здраво, той опипа мускулите на ръцете ѝ, потупа я по краката и надзърна в очите ѝ.

— Здрава е като бик — отбеляза Лекман като търговец, който хвали стоката си.

Не без усилие таласъмът отвори устата на Койла и огледа зъбите ѝ.

— Да не съм кон! — задърпа се тя и се изплю с отвращение.

— Малко е сприхава — рече Лекман.

— Лесно ще я пречупим — отвърна Разат-Каджи. — Не ни е за първи път.

Помощникът приключи с огледа и кимна към него.

— Изглежда стоката ти е добра, Мика Лекман — просьска търговецът на роби. — Да поговорим за цената.

Докато се пазаряха, Койла огледа внимателно помещението. Имаше само една врата, зарешетени прозорци и изобилие от стражи, ако не се броеше Блаан, който продължаваше да я държи. Без никакво съмнение моментът не беше удобен да предприема каквото и да било. Реши да изчака.

Лекман и роботтърговецът най-сетне стигнаха до споразумение. Сумата не беше никак малка. Койла не знаеше дали да не бъде поласкана от този факт.

— Разбрахме се, значи — заключи Разат-Каджи. — Кога ще ви бъде удобно да се върнете за парите?

Лекман го погледна изненадано.

— Да се върнем ли? Какво искаш да кажеш?

— Да не мислите, че държа подобни суми тук?

— Кога най-рано ще ги имаш?

— Да речем, след четири часа?

— Четири часа? Това е ужасно...

— Ако толкова бързаш, потърси си друг търговец.

Ловецът на глави въздъхна.

— Добре, Разат-Каджи, четири часа. Но нито минута повече.

— Имаш думата ми. Тук ли ще чакате, или ще се разходите?

— Ще излезем. Имам уговорена среща.

— Ако искате, можете да оставите орката тук. Ще бъде на сигурно място и няма да се налага да я пазите.

Лекман го изгледа подозрително.

— Откъде да съм сигурен, че ще я заварим, когато се върнем?

— Голямо оскърбление за един таласъм с моята професия е да се усъмниш в думата му.

— Да бе, роботърговците сте ужасно благородна пасмина — подметна подигравателно Койла.

Блаан я стисна още по-силно. Тя преглътна болката и не извика.

— Да... сприхава е — промърмори намусено Разат-Каджи. — Какво решаваш, човече?

— Добре, нека да остане. Но с нея ще остане и моят спътник, Блаан. И, ако не е оскърбление за представителите на твоята професия, ще му наредя да ѝ види сметката, ако нещо се обърка. Разбра ли ме, Джабез?

— Напълно, Мика.

— Ще се видим отново след четири часа — обади се Разат-Каджи.

— Добре. — Лекман се отправи към вратата, следван от един прислужник.

— Не бързай да се връщаш — викна след него Койла.

14.

— Не е естествено, Страк. Не могат да искат от орки да предадат оръжията си.

Това бе първата решителна намеса на Хаскеер, откакто го бяха върнали в дружината.

— Няма друг начин да влезем в Хекълрой — обясни му отново Страк. — Престани да вдигаш врява.

— Защо не скрием няколко меча? — предложи Джъп.

— Всички го правят — присъедини се към него Хаскеер.

Страк неволно отбеляза, че напоследък Хаскеер бе започнал все по-често да подкрепя Джъп. Дали наистина се беше променил?

— Зная, че го правят. Но те наказват не когато си внесъл оръжие, а когато го употребиш. Всеки, който наруши закона, се осъжда на смърт. Съветът го знае, знаят го и гражданите. Знаят го дори унистите и пантеонистите. Затова не претърсват влизащите щателно. В противен случай щяхме да стоим пред портата цял ден.

— Значи, ако те хванат да се биеш... — поде Джъп.

— Те убиват на място — довърши Страк.

— Тоест, няма да крием оръжия.

— Да не си се побъркал? Кой орк остава без оръжие? Разбира се, че ще вкараме няколко. Но няма да ги използваме... — Страк изгледа навъсено Хаскеер, — докато аз не реша. Все ще импровизираме някак си. Имаме юмруци, ръце и крака. Разбрано?

Върколаците кимнаха и се заеха да крият ножовете си в ботушите, ръкавите и шлемовете. Страк се спря на любимата си двуостра кама. Джъп направи същото. Хаскеер не се задоволи с толкова малко. След като скри нож в ботуша си, той нави верига около едната си ръка и я скри под ръкава си.

Хекълрой бе впечатляващ и денем, и нощем. Падналият малко порано същия ден дъжд придаваше допълнителен блясък на сградите. Върховете на кулите, покривите на къщите и скосените страни на

малките пирамиди лъщяха от водата и сияеха в различни цветове на дъгата.

Дружината се отправи към главния вход на свободното пристанище. Както обикновено, при вратите се беше струпала разнолика тълпа. Орките слязоха от конете, уловиха ги за поводите и се наредиха на опашката.

Наложи се доста да почакаат. В това време Хаскеер се забавляваше да се зъби на коболди, джуджета и елфи и на всички останали представители на расите, с които орките имаха сметки за уреждане. В края на краищата стигнаха караулката и се изправиха срещу немите Застъпници.

Джъп беше пръв. Един хомункулус протегна ръка към него, очаквайки да му предаде оръжието си. Джуджето подаде меч, бойната секира, бравичката и прашката, заедно с камъните за нея, два кинжала, нож, бокс и няколко метателни звезди.

— Пътувам с малко багаж — извини се той на безизразния Застъпник.

Докато и останалите членове на дружината се разоръжат, опашката зад тях бе станала два пъти по-дълга и много по-нетърпелива. Най-сетне и последният Върколак получи своята плочка.

— Струва ми се, че Застъпниците не са толкова бдителни, колкото бяха последния път, когато идвах насам — подметна Страк.

Джъп кимна.

— Нищо чудно, отслабването на магията оказва влияние върху всичко, което се храни с нея. Но тук ефектът не е така забележим, както във вътрешността. Забелязал съм, че магията е винаги по-силна покрай водата. Но ако хората продължат да я стопяват, скоро и в места като това ще се усети недостигът ѝ.

— Прав си. Но въпреки всичко предпочитам да си нямаме работа със Застъпниците. Може да не са толкова силни, колкото бяха някога, но си остават машини, предназначени да убиват.

— Аз пък не мисля, че са толкова опасни — подметна Хаскеер.

— О, Хаскеер, стига вече. Не се забърквай в излишни неприятности.

— Можеш да разчиташ на мен, капитане.

— Хайде! — подвикна Страк. — Качвайте се на конете.

Докато върколаците се мятаха на седлата, той мина да провери дали са разпределили пелуцида в дисагите под седлата. Всеки от оръженосците носеше своя дял.

Излязоха на една оживена улица, където несъмнено предизвикваха всеобщо внимание. Никой не смееше да им се изпречи на пътя. Малко по-късно стигнаха неголям площад, където спряха, за да обсъдят какво да правят. Покрай площада бяха засадени дръвчета, но дори тук, където магията още бе силна, листата им бяха повехнали и пожълтели.

Върколаците се скупчиха около Страк.

— Не е никак благоразумно да се движим в голям отряд — обяви той. — Десет орки и едно джудже. Най-добре да се разделим на две групи.

— Има логика — подкрепи го Джъп.

— Аз взимам Хаскеер, Точи, Рефдоу и Сифи. Джъп, с теб тръгват Талаг, Калтмон, Брегин и Финдже.

— Аз защо няма да водя група? — нацупи се Хаскеер.

— В групата на Джъп са шестима, а в моята само петима — обясни Страк. — Ето защо ще дойдеш с мен.

Хаскеер изръмжа, но премълча. Джъп погледна крадешком Страк и му смигна. Страк му отвърна с едва забележима усмивка.

— Ще се срещнем на същото място. Да речем след... три часа — реши той. — Ако някоя от двете групи се натъкне на Койла и ситуацията позволява действие — нападаме. Пропуснем ли срещата тук, остава резервната среща на една миля западно от портите на Хекълрой. Ако пък намерите Койла, но няма шанс да ѝ помогнете, оставете някой да я наблюдава и идвате да ни потърсите.

— Някаква представа къде да я търсим? — попита Джъп.

— Навсякъде, където се върти търговия.

— Че това означава целият Хекълрой.

— Точно така.

— Ама че работа.

— Вие ще покриете западния и северния район, а ние ще поемем източния и южния. Известно ни е, че Койла е пленена от трима ловци на глави. Не ги подценявайте. И не прибързвайте да вадите скритите си оръжия. Както вече ви казах, не е добре да си имаме работа със Застъпниците. А сега да тръгваме.

Джъп даде знак на своя отряд да го последва.
Докато ги изпращаше с поглед, Хаскеер промърмори замислено:
— Ставаме все по-малко и по-малко...

Групата на Страк търси Койла в продължение на два часа, без резултат.

Докато се придвижваха от южната към източната част на града, Страк отбеляза:

— Проблемът е, че не знаем как да търсим.

— Какво? — попита Хаскеер.

— Не познаваме никого в Хекълрой, няма към кого да се обърнем за помощ, а търговците на роби не вършат работата си на улицата. Само боговете знаят какво става зад стените на тези сгради.

— И какво ще правим?

— Ще продължаваме в същия дух, нищо друго не ни остава.

— Но какъв смисъл имаше да идваме, след като шансът да я намерим е толкова малък?

— Я почакай! — вдигна ръка Страк, който едва сдържаше гнева си. — Стигнахме дотук заради теб! Ако не беше избягал със звездите, въобще нямаше да сме в това положение. Нито пък Койла.

— Не е честно! — възрази Хаскеер. — Аз не знаех какво правя. Не можеш да ме виниш задето...

— Капитане!

— Какво има, Точи? — отвърна раздражено Страк.

Оръженосецът сочеше към една пресечка.

— Вижте!

Всички погледнаха натам. На кръстовището тълпата беше още по-гъста.

— Какво? — попита ядно Страк. — Какво трябва да видим?

— Онзи човек! — почти извика Точи. — Онзи, когото срещнахме в равнината. Ето го!

Сега и Страк го забеляза. Серафейм, разказвачът, който ги бе пратил в Хекълрой и бе изчезнал безследно. Открояваше се над тълпата заради високия си ръст. Отдалечаваше се от тях.

— Дали и той е ловец на глави? — попита Хаскеер, забравил за спора.

— Няма как да знаем — сви рамене Страк. — Интересно, защо му трябваше да ни праща тук? А и какво търси той самият в града?

— Не знам, но се отдалечава.

— Много е странно, че въобще го видяхме. Най-добре да го проследим. Но внимателно, не бива да ни забележи.

Запроправяха си път през тълпата, като се стараеха да поддържат известна дистанция зад Серафейм. Той изглежда не подозираше, че го следят, защото крачеше нехайно, макар и целенасочено. Орките го проследиха до източния квартал, където улиците се стесняваха, а минувачите имаха зъл и застрашителен вид, сякаш криеха под наметалата си наточени кинжали.

Неочаквано Серафейм сви зад един ъгъл. Когато орките стигнаха там, видяха, че са се озовали в пуста задънена улица. От непознатия нямаше и следа. Точно срещу тях се издигаше порутена и на пръв поглед изоставена постройка. Имаше само една врата. Всъщност това бе единствената врата на цялата улица.

Орките решиха, че мъжът е влязъл в тази къща. Вратата зееше леко отворена. Орките заеха позиции от двете ѝ страни.

— Влизаме ли? — попита Хаскеер.

— Какво друго? — отвърна с въпрос Страк.

— Спомни си какво каза на Джъп. При рискована ситуация викай другите на помощ.

Страк се изненада от здравомислието на Хаскеер.

— Не зная дали ситуацията го изисква — рече той и погледна към небето. — От друга страна, приближава време за срещата. Сифи, върни се на площада и доведи Джъп и останалите. Ако не ни намерите на улицата, значи сме вътре. Хайде, тичай.

Оръженосецът хукна да изпълни задачата.

Сега вече останаха само Хаскеер, Точи, Рефдоу и самият Страк. Той предположи, че ще са достатъчно, за да се справят с един смахнат разказвач.

— Влизаме — реши Страк и измъкна ножа от ботуша си. — Извадете оръжията.

Той побутна вратата и влезе, следван от останалите.

Озоваха се в просторно помещение. До отсрещната стена имаше подиум, на който бе поставен резбован трон. Покрай стените бяха подредени възглавнички. Нямаше жива душа.

— Къде, по дяволите, изчезна този Серафейм? — попита Хаскеер.

— Трябва да има още стаи — рече Страк. — Хайде да...

Внезапен шум и раздвижване го накараха да млъкне. В подиума се появи скрита врата. През нея в помещението нахлуха десетина въоръжени таласъми, които ги обкръжиха. Носеха боздугани, мечове и къси копия. Един от таласъмните ги заобиколи и залости вратата към улицата.

Нащърбени остриета на копия опряха в гърлата им. Таласъмните издърпаха ножовете от ръцете им и ги хвърлиха на земята. Сетне ги претърсиха за още оръжия, но не проявиха никакъв интерес нито към торбичките с пелуцид, нито към звездите. Взеха обаче веригата на Хаскеер.

На подиума се появи още един таласъм. За разлика от другите той беше облечен в копринена туника и носеше бижута.

— Аз съм Разат-Каджи — представи се той тържествено.

— Проклет роботърговец! — изръмжа Хаскеер.

Един от таласъмните го удари с дръжката на копието в корема. Хаскеер се преви и задиша тежко.

— Внимателно със стоката! — подвикна му Разат-Каджи.

— Страхливец — заплю го Страк. — Защо не дойдеш да си премерим силите, само аз и ти — орк срещу таласъм?

Разат-Каджи се засмя презрително.

— Какъв очарователен примитивизъм! Остави тази склонност към насилие, приятелю, защото искам да те срещна с една личност. Влез! — извика той.

Скритата врата се отвори и в помещението пристъпи Койла, водена от Блаан, който бе извил отзад ръцете ѝ. Когато зърна Страк, Хаскеер и останалите, на лицето ѝ се изписа изненада.

— Десетник — рече Страк.

— Капитане — отвърна по навик тя. — Съжалявам, че ви забърках в това.

— Ние сме дружина и държим един на друг.

Тя изгледа Хаскеер.

— Имаме сметки за уреждане с теб, стотник.

— Колко трогателно! — намеси се Разат-Каджи. — Жалко, че нямаме време да се наслаждаваме на тази малка драма. По-късно ще

можете да се сбогувате.

— Помощниците на този тук скоро ще се върнат! — извика Койла и посочи Блаан.

— Серафейм с тях ли е? — попита Страк.

— Кой Серафейм? Разказвачът?

— Мълчете! — просъска роботърговецът. След това каза на стражниците нещо на таласъмски.

Те наобиколиха отново Страк, Хаскеер и оръженосците и ги изтикаха в ъгъла. В това време на вратата се потропа. Един от таласъмите надникна през отвора, сетне дръпна резетата.

Влязоха Лекман и Олей.

— Ето ги и другите плъхове — обяви Койла.

Блаан ѝ изви ръката и изръмжа:

— Не дрънкай!

Лекман огледа сцената.

— Я какво си имаме тук. Бях чувал, че си голям мошеник, Разат-Каджи, но не очаквах чак такъв размах от теб. Виждам, че се е появила бандата на тази кучка. Или поне част от нея.

— Точно така — потвърди роботърговецът. — С тези добре ще си натъпча кесията.

— *Твоята* кесия? — изтърси Олей. — Мика, какво означава това?

— Опипване на почвата, предполагам.

— Надявам се, не храните илюзии, че можете да предявите претенции към моята собственост — обърна се към тях Разат-Каджи. — Последствията ще бъдат крайно неприятни.

Лицето на Лекман почервения.

— Аз и партньорите ми трябваше да отведем точно тези орки на друго място.

— Е, и какво от това? Вашите споразумения не важат в Хекълрой. Пък и те сами дойдоха при мен.

— Но аз ти доведох нея, а тя доведе тях. Това нищо ли не означава?

— Ехей! — провикна се гневно Хаскеер. — Я престанете! Говорите за нас, сякаш сме пушено месо!

Таласъмът, който го бе ударил преди малко, го смушка отново с копие. Хаскеер пак се превеи.

— Че вие сте си месо и нищо повече! — захили се Лекман.

Хаскеер се изправи и впи студен поглед в таласъма с копието.

— Това ти беше втори път, гадино — заплаши той. — Скоро ще си платиш, с лихвите!

Таласъмът го изгледа безучастно и вдигна копието за трети удар. Разат-Каджи му кресна нещо и той свали ръце. След това роботърговецът добави:

— Сигурен съм, човеко, че ще можем да достигнем до взаимно приемливо споразумение.

— Виж, това вече е приказка — кимна Лекман и лицето му се разведри. — Макар че, доколкото зная, тези изменници не стават за нищо, най-малкото за телохранители.

Роботърговецът огледа орките. Погледът му се плъзна по мускулестите им тела, по покритите им с белези лица, спря се на спокойните им уверени изражения.

— Сигурно си прав. Ще са малко по-трудни за укротяване от женската — съгласи се той.

Страк погледна към Койла и си помисли колко малко знае таласъмът за нея.

— Обещаха ни злато за главите им — намеси се Олей. — Лично кралица Дженеста.

Разат-Каджи обмисли думите му и заключи:

— Една доста примамлива възможност.

Групата на Джъп прекара времето си в напразно дирене. След като изминаха отредените три часа, той поведе оръженосците назад към площада.

Там вече ги очакваше Сифи, който им предаде посланието на Страк.

— Тръгваме веднага — кимна Джъп, след като го изслуша.

Дори минувачите да намираха за странно, че едно джудже води група орки из улиците на Хекълрой, те се постараха да запазят коментарите за себе си. За щастие по пътя си Джъп и другарите му не срещнаха Застъпници.

Имаше един напрегнат момент, когато стигнаха източния квартал и Сифи не знаеше коя пресечка да хванат. Но някак избра вярната и

след около пет минути съгледаха уличката с бялата къща. Не се виждаше никой.

Това никак не се понрави на Джъп.

— Страк е казал, че ще ни чакат отвън, така ли?

— Да — потвърди Сифи. — Ако всичко е наред.

— В такъв случай трябва да предположим, че „не всичко“ е наред — заключи Джъп и се обърна към останалите: — Очевидно вътре ще ни очакват врагове. Струва ми се, че това е една от *онези* ситуации, в които употребата на оръжие е задължителна.

Озъртайки се предпазливо, те наизвадиха ножовете си.

Джъп протегна ръка и бутна вратата. Тя не помръдна. Той даде знак на останалите да се приближат. По негов сигнал всички се нахвърлиха едновременно върху вратата, избиха я от рамката и нахлуха вътре.

После замръзнаха на местата си.

Пред тях имаше двама човеци, въоръжени с ножове. Вдясно, Хаскеер, Страк и останалите орки бяха притиснати до стената. Пазеха ги седем-осем таласъма, въоръжени с боздугани, мечове и копия. Върху подиума, в другия край на помещението, стоеше таласъм в копринени дрехи. Зад него се виждаше Койла, в лапите на едър мъжага.

Един таласъм се появи откъм близкия ъгъл и препречи разбитата врата, стиснал в ръце копие.

Лекман се ухили.

— Става все по-хубаво.

— Ето, че цялото мило семейство се събра — добави също широко усмихнат Олей.

— Хвърлете оръжията! — просъска Разат-Каджи.

Никой не помръдна.

— Предайте се — подкрепи го Лекман. — По-малко сте и сте по-зле въоръжени.

— Не приемам заповеди от таласъми, нито от вонящи човеци.

— Прави каквото ти казват, изрод такъв! — кресна Лекман.

Джъп погледна към Страк.

— Капитане?

— Прави каквото трябва, стотник.

Нямаше и капка съмнение какво има предвид Страк.

Джъп преглътна. След това спокойно добави:
— По дяволите, какво е животът без малко вълнение?

15.

Джъп замахна и промуши най-близкия таласъм в гърдите. За миг в помещението се възцари мъртвешка тишина.

След това сякаш изригна адът.

Един от оръженосците дръпна копието на поваления таласъм и се нахвърли върху следващия. Страк и Хаскеер също скочиха срещу стражниците. Започна яростна борба за оръжията.

Групата на Джъп нападна Лекман и Олей. Те извадиха оръжия и встъпиха в яростен бой с ножове.

Джуджето обаче не успя да се включи в него. Размахал меч, на пътя му изскочи един таласъм. Джъп се приведе, за да избегне първия удар, подпря се на ръка и подкоси противника си с крак. Двамата се затъркаляха по земята, борейки се за меча.

Стиснал с една ръка ръката на таласъма, Джъп започна да го налага с другата по главата. Но отчаяният стражник отказваше да пусне оръжието. За щастие наблизко премина друг орк и го мушна с ножа си в гърба. Таласъмът изпищя и отпусна за миг ръце. Това бе достатъчно. Джъп издърпа меча, завъртя го ловко и го заби в гърдите му. След това скочи на крака и се присъедини към останалите.

На подиума Койла се биеше като дива котка, опитвайки се да се освободи от ръчищата на Блаан. Близко до нея Разат-Каджи крещеше заповеди, редуваха със звучни ругатни.

Страк успя да обгърне с ръце противника си, за да не му позволи да използва оръжието си. Докато се боричкаха, той му подложи крак и тупна отгоре му. След това го зашемети с няколко удара с глава. Накрая изтръгна меча от сгърчените му пръсти и го довърши.

Когато се обърна, откри, че Хаскеер се е въоръжил с копие. Беше го отнел от пазача, който го бе ударил. Страк си запроправя път през мелето, опитвайки се да достигне ловците на глави.

Междувременно пред Хаскеер се изправи друг таласъм. Стотникът не се поколеба нито за миг. Приклезна чевръсто, избегна първия удар, опря върха на копието в брадичката на противника си и го

натисна рязко нагоре. Назъбеното острие разпори лицето на таласъма и помещението се разтресе от ужасения му писък. Хаскеер извади копието, от което капеше кръв, и се озърна за нов противник.

Все още притисната в мечешката прегръдка на Блаан, Койла викаше нещо. Думите ѝ оставаха неразбрани, но тя сочеше един голям сандък върху подиума.

Лекман и Олей размахваха ножове, опитвайки се да задържат орките на разстояние. С пристигането на Джъп и Брегин, въоръжени с мечове, везните се наклониха в полза на орките.

Койла продължаваше да се мята в лапите на Блаан. Извика отново. Едрият мъж я стисна за врата, с очевидното намерение да го скърши.

Хаскеер се качи подиума. Един таласъм се опита да го спре, но оркът само наведе рязко копието и го промуши с такава сила, че острието се подаде от гърба на таласъма и се заби в стената. Хаскеер изостави оръжието, прекоси с няколко скока подиума и стигна до Койла и Блаан. Разат-Каджи стоеше в другия край на подиума и крещеше на телохранителите си да го пазят. Хаскеер не му обърна внимание.

Без да спира, използвайки набраната инерция, той стовари в движение мощен удар върху главата на Блаан. Огромният мъж нададе яростен рев. Хаскеер го удари отново на същото място. Блаан изсумтя от болка, пусна Койла и се обърна към новия си противник. Дватамата започнаха да си разменят свирепи удари.

Койла хукна по подиума, стигна до сандъка и повдигна капака му. Сандъкът бе натъпкан с мечове, рапири и ятагани. Тя избра един двуръчен меч и преобърна сандъка от подиума. Той тресна на пода и се разцепи, а оръжията се затъркаляха на всички страни.

В бързината Койла не бе забелязала, че най-близо до падналия сандък са Лекман и Олей. Те се обърнаха и протегнаха ръце към мечовете. Но неколцина орки също се хвърлиха да си намерят подходящи оръжия. За броени секунди всички се превъоръжиха.

От бой с голи ръце и ножове, схватката прерасна в звънтящ дуел с мечове.

— Ловецо на глави! — провикна се Страк и се изправи пред Лекман. — Защищавай се!

— Ела да си го получиш, изрод такъв!

Джъп и оръженосците бързо си намериха нови опоненти. Страк и Лекман започнаха да се въртят един около друг. Ловецът на глави нападна пръв, решен да приключи набързо схватката. Той завъртя меч със смайваща скорост и обсипа Страк с удари. Страк ги отби, след това пристъпи напред и на свой ред премина в атака. Лекман се оказа също толкова опитен и в защита.

Двамата се сражаваха, забравили за всичко наоколо.

Джъп успя да се добере до Олей. Последният не бе толкова добър с меча, като Лекман, но това никак не означаваше, че бе неопитен. Пък и гневът и отчаянието му донякъде компенсираха липсата на умения.

Джуджето замахна хоризонтално, с намерението да отсече главата му. Олей отскочи назад и отвърна с още по-нисък удар, търсейки с острието на оръжието си корема на своя противник. Джъп съумя да отклони удара. Изправиха се един срещу друг и подхванаха наново схватката.

Мечове отбиваха копия, ножове се удряха в ризници, ехтеше звън на стомана. Един оръженосец вдигна масата и я стовари върху гърба на един таласъм. Друг го промуши с копие в гърдите. Въоръжен с боздуган таласъм се нахвърли върху орк и го повали на земята. Падналият успя да се претърколи, изправи се и отби следващия удар с меча си.

На подиума Хаскеер и Блаан бяха заети в яростен юмручен бой. Никой нямаше намерение да се предава.

Блаан успя да халоса Хаскеер по брадичката, но не успя да го повали. Хаскеер нададе безумен вик и отвърна със съкрушителен удар в търбуха на огромния мъж. Блаан се олюля, но също остана на крака. И двамата очевидно не бяха свикнали противниците им да остават прави след подобни удари. Това само разпали яростта им.

Блаан се хвърли с неочаквана за едрото му тяло пъргавина и обгърна с ръце изненадания Хаскеер. Двамата се сборичкаха, напрегнаха мишци, със зачервени лица.

Койла се подвоуми дали да не избере роботърговеца, но друга цел я привличаше повече. Тя скочи от платформата. Един таласъм ѝ препречи пътя. Двамата кръстосаха оръжия, таласъмът компенсираше липсата си на финес с бесни замахвания. Тя отбиваше всички удари, без особени усилия. В подходящия момент го препъна, премести

центъра на тежестта си и заби меча си в окото му. Галасъмът изпищя и рухна.

Койла се насочи към ловците на глави.

Лекман и Страк продължаваха да си разменят удари. Но не те бяха целта ѝ. Тя искаше Олей, който се сражаваше с Джъп.

— Мой е! — извика тя.

Джъп веднага я разбра, отстъпи назад, завъртя се и си намери друг противник. Койла зае мястото му и изгледа кръвнишки Олей.

— Мечтаех за този миг, копелдако!

— Дължиш ми го, кучко! — отвърна той и неволно докосна превързаното си ухо.

Звънът на мечовете им оповести началото на двубоя. Койла приклепна, подскочи рязко и завъртя дръжката на оръжието си. Олей се защитаваше с ярост, която сякаш бе на път да прерасне в паника. Ударите му бяха прекалено силни и доста неточни, но това ги правеше донякъде и непредсказуеми и опасни.

От своя страна Койла влагаше в двубоя омразата, която бе натрупала по време на пленничеството си при ловците на глави. Само кръв можеше да измие униженията, на които я бяха подложили. Тя удряше меча на Олей с такава сила, че беше цяло чудо, че досега не се бе строшил. Мъжът вече се задъхваше и явно беше на края на силите си. Беше забравил напълно за атаките и бе преминал в глуха защита.

Страк бе установил, че въпреки небрежния си вид Лекман се сражава като дявол. Боят с него изискваше пълна концентрация и сила.

Имаше една стара оркска поговорка, според която врагът се бие така, както разсъждава. Напълно в съответствие с природата си, ловецът на глави използваше финтове и лъжливи движения. Страк бе опитен в тази тактика и му отвръщаше със същото, макар че предпочиташе да се разправи с него бързо и директно.

Двамата се въртяха предпазливо, като се изучаваха един друг и търсеха слабите си места. Лекман скочи и замахна с меча към главата на орка. Страк парира удара и отвърна с мушване към гърдите. Но Лекман вече не беше на същото място. Двамата продължиха смъртоносния си танц.

Разат-Каджи бълваше яростни ругатни както на родния си език, така и на универсалния. Млъкна едва когато един от оръженосците се пресегна към подиума и го улови за крака. Търговецът на роби

подскочи уплашено. Тъй като не разполагаше с оръжие, той вдигна един тежък чувал и го стовари върху главата на оръженосеца. Но не уцели и изгуби равновесие. Оръженосецът вдигна меч и разпори чувала. Дъжд от сребърни монети, парите, предназначени за ловците на глави, се посипаха във всички посоки. Орки и таласъми се захлъзгаха по тях.

Въпреки огромната си сила нито Блаан, нито Хаскеер успяваха да реализират надмощие. Хаскеер си даваше сметка, че трябва да приключи двубоя колкото се може по-бързо, защото силите му бяха на изчерпване. Двамата бяха вкопчени в свирепа прегръдка, като Блаан го бе обгърнал и го притискаше в обятията си. Оркът вдигна бавно свободната си ръка, стовари юмрук върху голата глава на ловеца и се опита да освободи притиснатата си ръка, като напъна мишци.

Лицето на Блаан се поду и зачерви от усилие. Той успя да издържи на атаката, но Хаскеер усети, че е нужно още съвсем малко, за да се освободи от хватката му. Изведнъж му хрумна друга идея — вдигна крак и го стовари с всички сили върху крака на Блаан. Човекът изрева от болка. Хаскеер продължи да мачка крака му с пета. Блаан издиша шумно и разтвори обятия, неспособен да задържа повече хватката.

Той се олюля и отстъпи, като накуцваше. Хаскеер направи няколко крачки и го изрита в слабините. Блаан нададе пронизителен вик. Без да губи нито миг, влагайки цялата си мощ, Хаскеер го засипа с бързи удари — по брадичката, стомаха, сетне отново в лицето. Блаан падна като отсечено дърво. Дървеният подиум се разтресе.

Хаскеер пристъпи напред и започна да го рита, като се целеше в най-чувствителните места. Блаан протегна ръка, улови го за крака и го повали до себе си. Двамата задраскаха в опитите си да се изправят. Накрая се надигнаха едновременно. Блаан вдигна юмруци и зае позиция. Отново се бяха върнали там, откъдето започнаха.

Койла бързо вземаше надмощие над Олей. Нанасяше му високи и ниски удари, принуждавайки го да се навежда и изправя, за да ги отбива. Но движенията му вече бяха забавени, а силите му се топяха. Тя усети, че схватката е към края си.

Джъп и оръженосците се сражаваха рамо до рамо, срещу изтъняващите сили на таласъмните, които бяха останали само трима-четирима и отстъпваха към подиума. Когато гърбовете им опряха в

платформата, те започнаха да се бият като пощурели. Единият размахваше над главата си боздуган. Двама орки се шмугнаха едновременно и забиха мечовете си в гърдите му. Джъп се погрижи за другия, като изби оръжието от ръката му и го посече през шията.

Но със забавянето си бяха дали възможност на другите двама таласъми да се измъкнат. Те скочиха върху платформата и от там засипаха Върколаците с удари. Изправен зад тях Разат-Каджи ги окуражаваше с кръсците си.

Лекман и Олей също бяха отстъпили до подиума. И двамата вече си даваха сметка, че скоро ще загубят играта.

— Да изчезваме! — извика Лекман.

Партньорът му не се нуждаеше от повече подкани. Той обърна гръб на Койла и побягна. Двамата с Лекман се покатериха чевръсто на подиума. Страк и Койла ги последваха.

Олей се спъна и падна. Лекман му подаде ръка и му помогна да стане. Двамата се извърнаха и посрещнаха заедно атаката на Страк и Койла. Сега вече всички човеци и таласъми бяха на подиума. Повечето от Върколаците бяха долу и се опитваха да се покатерят.

Хаскеер и Блаан продължаваха да си разменят удари. Едрият мъж обаче вече се озърташе, осъзнал, че е дошъл моментът за бягство. Той започна да отстъпва бавно към другарите си.

Твърдо решена да не изпуска плячката си, Койла следваше Олей по петите. Усетил, че го застига, той се извърна и ѝ се озъби:

— Какво може да те спре, кучко? — изръмжа ловецът на глави.

— Твоята смърт — отвърна задъхано тя.

Той се хвърли в атака. Койла отби с лекота ударите му. Олей си пое дъх и нападна отново. Тя не трепна. Отдал се на гнева си, той я засипваше обезумял със зле премерени удари. Повечето свистяха на педи от главата ѝ. Койла се извъртя рязко и посече китката на мъжа. Тя тупна на подиума, а от чуканчето рукна фонтан кръв. Олей изкрещя, лицето му се изкриви от болка и ужас.

Койла вдигна меча си, за да го довърши.

Две яки ръце се пресегнаха зад нея и я обхванаха през кръста. Блаан я повдигна като перце и я запрати на пода.

Лекман дръпна Олей след себе си. Той продължаваше да хленчи. Зад него оставаше кървава диря.

Хаскеер се изправи пред Блаан. Грамадният мъж го удари с юмрук в корема. Хаскеер изпъшка и се преви. Блаан се затича към другите двама ловци и таласъмите. Когато ги наближи, спря и хвана за поставките за ръцете дървения трон на Разат-Каджи. Хаскеер бе станал на крака и се канеше да го нападне. Блаан вдигна трона над главата си, сякаш беше детска играчка, извъртя се и удари Хаскеер с него. Оркът изхвърча от подиума и се блъсна в стената.

Блаан повдигна отново трона и го запокити към орките пред платформата. Те се разпръснаха и дървеният трон се разби на пода.

Възползвайки се от настъпилото объркване, роботърговецът поведе таласъмите и ловците на глави към тайната врата в дъното. Първите вече се изнизваха през нея, когато Страк извика на орките да се качат на подиума.

Но вече беше късно. Вратата се затръшна в лицата им. От другата страна се чу стърженето на дръпнатите резета. Страк и още неколцина оръженосци се опитаха да разбият вратата, но тя не поддаде. Хаскеер се присъедини към тях, ала и това не помогна.

— Оставете — нареди им задъхано Страк.

Хаскеер продължи да блъска с юмрук по вратата.

Койла едва сега се надигна от пода, разтърси глава, приближи се към подиума и изкрещя.

— Ще убия това копеле!

— Внимавай! — извика Джъп и я блъсна настрани.

Едно копие профуча покрай тях и се заби в стената.

Беше го хвърлил ранен таласъм от другия край на стаята. Той се приближи и замахна с меча, олюлявайки се. Хаскеер се нахвърли върху него с голи ръце, изби меча от ръцете му, повали таласъма на пода и започна да го налага по главата. Въпреки че скоро таласъмът изгуби съзнание и престана да се съпротивлява, оркът продължи да го удря, а сетне го хвана за косата и започна да блъска главата му в пода.

Останалите се събраха около него и загледаха как превръща безжизненото тяло на таласъма в кървава пихтия.

— Струва ми се, че е мъртъв — промърмори по някое време Джъп.

— Зная бе, задник! — тросна му се Хаскеер, но продължи да излива гнева си.

Страк се засмя.

— Радвам се, че си отново сред нас, стотник.

Зад гърбовете им се разнесе трясък. Те се обърнаха. Един Застъпник решително си пробиваше път през останките на входната врата. Зад него се виждаха и други.

Койла въздъхна и рече:

— Мамка му, какъв ден.

16.

— Не се опитвайте да ги нападате — предупреди ги Страк. — Трябва да намерим начин да се измъкнем.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи — отвърна Джъп, който не можеше да откъсне поглед от извисяващия се над него хомункулус.

Те отстъпиха назад и Застъпникът започна да се приближава към тях. Огромната му глава се извъртя бавно, святкащите като диаманти очи, озарени от изкуствено съзнание, огледаха сцената. Двамата му събратя го последваха.

Първият Застъпник вдигна ръце с обърнати навън длани. Чу се остро изщракване. Блестящи метални остриета изскочиха от жлебовете в основата на китките му. Бяха добре заточени и дълги половин разкрач. Като по нечут сигнал другите Застъпници също извадиха подобни оръжия.

— Олеле! — обади се Джъп.

— Както казах — никакви стълкновения — повтори Страк. — Трябва бързо да се измъкнем оттук.

— Въпросът е дали въобще можем да се измъкнем — отбеляза Койла. — Виждала съм ги в действие. По-бързи са, отколкото изглеждат, и милосърдието не им е присъщо.

— Давате ли си сметка, че след като са видели оръжията, вече са произнесли присъдите ни? — попита Джъп.

— Сигурно — отвърна Страк. — Но си спомнете, че заради изчерпаните ресурси от магия не действат така ефективно, както преди.

— Много успокояващо.

Застъпниците продължаваха да се приближават.

— Не можем ли да направим нещо? — попита нетърпеливо Хаскеер.

— Е, добре — въздъхна Страк. — Да опитаме с нещо съвсем просто. Хайде, всички едновременно към вратата!

— Сега ли? — попита Койла.

— Сега! — отвърна Страк и се втурна към вратата. Другите го последваха. Тъкмо когато се опитаха да заобиколят първия Застъпник, той се извъртя с изненадваща бързина и им препречи пътя, като размаха ръце. Другите двама последваха примера му. От протегнатите им ръце святкаха остриета. Орките се заковаха по местата си.

— Други гениални идеи? — попита Хаскеер, забравил, че трябва да пази поведение.

Застъпниците отново запристъпваха ритмично напред. Орките отстъпиха.

— Може би не трябва да опитваме всички заедно — рече Страк. — Сигурно ще им е по-трудно да се справят с нас, ако се разпръснем.

— Ако искаш да кажеш, че ще трябва да се спасяваме поединично — рече Хаскеер, — само кажи кога.

— Знаеш ли, стотник, когато всичко приключи, двамата с теб хубавичко ще си поговорим.

— Но нека първо си спасим кожата — намеси се Койла.

Джъп имаше предложение:

— Защо не ги нападнем едновременно? Не е възможно да са неуязвими.

— Съгласен съм — изръмжа Хаскеер и размаха боздугана, с който се бе въоръжил.

— Добре, да пробваме — склони неохотно Страк. — Но ако не се получи, не се увличайте. Готови! Сега!

Те се втурнаха отново, като този път съсредоточиха усилия върху предния Застъпник. Заудряха го с мечове, мушкаха го с кинжали, блъскаха с боздугани, трошаха в него копия. Хаскеер дори се опита да го ритне.

Застъпникът стоеше невъзмутимо, видимо невредим.

Орките отстъпиха и се прегрупираха. Застъпниците възобновиха бавното си настъпление.

— Скоро ще ни притиснат до стената — изсумтя Джъп. — Да опитаме още веднъж?

Страк кимна и добави:

— И този път дайте всичко от себе си.

Отново се нахвърлиха върху водещия хомункулус. Сега вече изпотрошиха не само копията, но и остриетата на мечовете си. Но

отново без никакъв успех.

— Отстъпвай! — извика Страк.

Койла кимна към подиума:

— Да се качим горе, Страк. Само това ни остана.

Хаскеер се захили и каза:

— Ами да, тия чудовища едва ли могат да се катерят. Сkochиха върху платформата и се струпаха отгоре й. Застъпниците се приближаваха.

— Сега какво? — попита Койла.

— Хайде пак да натиснем вратата.

Ударите с боздуган не донесоха никакъв успех.

— Сигурно е обкована със стомана — прецени Страк.

— Трябва да се измъкнем бързо от сградата, преди да пристигнат още от тези проклети създания — подкани ги Койла.

Тримата Застъпници стигнаха платформата и спряха.

— Видяхте ли? — обяви доволно Хаскеер. — Не могат да се катерят.

Като по команда Застъпниците прибраха едновременно остриетата и свиха ръце в юмруци. След това ги вдигнаха бавно над главите си и ги стовариха едновременно върху подиума. Той се разтресе из основи. Застъпниците отново стовариха юмруци отгоре му. Подиумът се наклони на една страна. Върколаците едва се задържаха на крака. Последва трети удар.

Подиумът рухна.

Върколаците се озоваха на пода сред останки и подпори.

— Не им трябва да се катерят, кретен такъв! — изкрещя Джъп.

— Май пак стигнахме до „спасяване поединично“ — подметна Койла, докато се измъкваше от развалините.

— Писна ми от тая проклета напасть! — разкрещя се Хаскеер, сграбчи една греда и се хвърли върху най-близкия Застъпник.

— Не! — викна му Страк. — Върни се!

Хаскеер не му обърна внимание. Мърморейки ядно, той замахна и стовари гредата върху Застъпника. Якото дърво се разхвърча на трески, но чудовището изглеждаше непокътнато. То замахна рязко и зашлеви с опакото на ръката си Хаскеер през лицето. Оркът отхвъркна назад и се просна в ъгъла. Двама оръженосци се втурнаха да му помагат. Хаскеер ги разбути с ръце и се надигна.

Страк зърна нещо на пода и изведнъж му хрумна една идея.

— Калтмон, Брегин, Финдже. Елате с мен. Ще опитаме нещо.

Докато останалата част от дружината си играеше на котка и мишка със Застъпниците, той поведе тримата оръженосци към другия край на помещението. Веригата, която Хаскеер бе взел със себе си, се въргалаше в ъгъла. Страк им обясни плана си.

— Веригата е малко късичка за целта — добави той. — Но си заслужава да опитаме.

Финдже и Калтмон я хванаха за единия край, а Брегин и Страк хванаха другия. Страк обаче реши, че може да не са достатъчно, и повика Точи и Гант.

След като във всеки край на веригата вече имаше по трима орки, те заеха позиция зад един от Застъпниците. Той бе зает да отблъсква парчетата дърво, с които го замеряха останалите.

По команда на Страк групата му изпъна веригата и се затича.

Яката верига удари Застъпника отзад в краката. Орките продължиха движението си, дърпайки веригата, сякаш играеха на теглене на въже. В началото не се случи нищо, но те продължиха да опъват. Застъпникът се олюля едва забележимо. Те напънаха мускули, дишайки тежко. Металното чудовище се люшна повторно и орките удвоиха усилията си.

Изведнъж Застъпникът се наклони и се тръшна с оглушителен трясък върху камъните. Започна да мърда трескаво ръце и крака и заблъска по пода в мъчителни усилия да се изправи.

— Нека и той да се помъчи малко — подметна Страк.

Групата тъкмо бе заела позиция, за да нападне втория Застъпник, когато ги спря викът на Хаскеер. Той изскочи сред разтрошените останки на подиума и се приземи върху гърба на хомункулуса. Чудовището се заизвива и замята ръце, за да се освободи от него. Като разбра, че не може да го достигне, то извади остриетата. Положението стана прекалено опасно за Хаскеер, който трябваше да избягва свистящата из въздуха смъртоносна стомана.

Но вместо да потърси спасение, той обви с ръце врата на Застъпника и опря крака в основата на гърба му. След това задърпа врата му, като същевременно натискаше силно с крака и започна да се люлее с цялото си тяло. Скоро и Застъпникът започна да се люлее напред-назад, като не спираше опитите си да се отърве от своя

нападател. Макар да го грозеше голяма опасност, Хаскеер продължаваше да дърпа с всички сили. Металната машина се клатушкаше, сякаш бе уличен пияница. После изведнъж изгуби равновесие.

Докато падаше назад, Хаскеер се отскубна и скочи настрани. Застъпникът се строполи с дрънчене на пода.

Всичко това се разви пред втрещените погледи на Страк и останалите, които, без да губят самообладание, се нахвърлиха върху поваленото създание с юмруци и мечове. Застъпникът още размахваше ръце, но някак безцелно и хаотично. Хаскеер се присъедини към тях, дръпна боздугана от един оръженосец и го стовари върху лицето на Застъпника. Металният накрайник попадна върху едно от блестящите очи и то се пропука. Окуражен, Хаскеер удари отново. Окото се разби. През отвора изригна зеленикав дим. Димът достигна тавана, където образува облаче, което ги поръси със зелени капки. От тях се носеше толкова непоносима миризма, че някои от орките запушиха носовете и устите си.

Следвайки примера на Хаскеер, Страк заудря с меча си второто око на Застъпника. То също се пръсна, освобождавайки още една зелена струя. Застъпникът потрепери, ръцете и краката му заблъскаха бясно по пода. Задъхвайки се от отвратителната миризма, орките отстъпиха назад.

Третият Застъпник все още бе при вратата, където част от Върколаците отличаха вниманието му.

— Да изчезваме! — извика им Страк.

— Орките не отстъпват! — възрази Хаскеер.

Джъп и Койла се появиха тъкмо на време, за да чуят думите му.

— Направихме каквото можяхме, глупако! — викна му Джъп.

— Вие, джуджетата, се задоволявате с малко.

— В името на всички богове, размърдайте се! — скастри ги Койла. — По-късно ще спорите!

Всички се втурнаха към вратата.

Нови четирима Застъпници се приближаваха откъм края на улицата и запречиха единствения им път за бягство. Застъпникът в къщата пристъпваше към вратата.

— Тия никога ли не се предават? — попита Джъп.

Страк си даде сметка, че единственият начин да се измъкнат, е да прескочат стената в дъното на улицата. Тя беше висока и гладка. Той кимна на Хаскеер и Брегин да направят столче.

Други двама оръженосци се покатериха на стената и огледаха от другата страна. Докладваха, че оттам започва нова улица, сетне протегнаха ръце, да помогнат на другарите си да се изкатерят. Един по един оръженосците задрапаха нагоре по стената и се спуснаха от другата страна. Тъй като бе по-нисък на ръст от останалите, Джъп се нуждаеше от допълнителна помощ.

Само Койла, Страк, Брегин и Хаскеер бяха останали при стената, когато Застъпникът излезе от къщата. Страк и Койла се закатериха по стената.

— Побързайте! — извика им Хаскеер.

Двамата с Брегин стояха с изпънати нагоре ръце. Неколцина оръженосци ги уловиха от ръба на стената и ги изтеглиха. В този момент Застъпникът се пресегна и хвана Хаскеер за крака. Той успя да се освободи и задрапа отчаяно нагоре. Четиримата Застъпници вече бяха съвсем близо.

Най-сетне Хаскеер и Брегин също се изкачиха върху стената. После се спуснаха от другата страна, където ги очакваха останалите.

— Уф, на косъм беше! — изпъшка Джъп.

Изведнъж част от стената избухна и се срина. Разхвърча се мазилка, вдигна се облак прах. Пред втрещените им погледи се появи един покрит с прахоляк Застъпник, който рушеше стената, сякаш тя бе от хартия. Малко по-встрани втори Застъпник проби стената с юмрук.

— Да се махаме оттук! — извика Страк. — Скрийте оръжията! Няма смисъл да привличаме повече внимание.

Най-трудно се оказа да прикрият мечовете. Наложиха се да се освободят от боздуганите и копията. После хукнаха по улицата.

Скоро стигнаха до неголям площад, където забавиха темпото. Страк ги накара да се разделят на три групи, за да се слоят с тълпата. При него останаха Койла, Джъп, Хаскеер и няколко оръженосца.

— Не зная дали Застъпниците имат начин да разговарят помежду си — рече им задъхано Страк. — Но рано или късно всички ще започнат да ни търсят.

— Значи, взимаме конете и оръжията и се омитаме оттук — обади се Джъп.

— Точно така, но забрави за оръжията. Прекалено рисковано е да ги поискаме на караулката. Пък и вече си имаме оръжия.

— Конете също представляват известен риск — припомни му Койла.

— Но трябва да го поемем.

— И за мен ще трябва кон — рече му тя.

— Ще ти купим.

— С какво?

— Имаме пелуцид. За щастие той се търси като всяка друга валута.

— Жалко за оръжията — оплака се Хаскеер. — Имах няколко, на които много държах.

— Аз също — съгласи се Джъп. — Но си заслужаваше да ги разменя срещу теб и Койла.

Хаскеер не можа да прецени дали джуджето говори сериозно, или се подиграва и реши да премълчи.

Докато вървяха към конюшните, те се озъртаха тревожно. На няколко пъти мерваха в далечината патрулните двойки на Застъпниците. Страк даде знак на орките да запазят спокойствие и да се държат непринудено, доколкото могат. Изглежда чудовищата нямаха възможност да общуват от разстояние. Страк предполагаше, че това е поредното последствие от отслабването на магията.

Най-сетне стигнаха конюшните. Събраха конете и купиха още един, без да предизвикат подозрение.

Когато излязоха на улицата, Джъп попита:

— Не е ли по-добре да останем разделени на три групи? Поне докато излезем. Така няма да правим впечатление.

— Чакайте малко — намеси се Койла. — Няма ли да бъде подозрително, когато първата група излезе, без да си поиска оръжията. Това може да влоши шансовете на втората и третата.

— Може да решат, че не сме имали и на влизане.

— Орки без оръжие? Кой ще повярва?

— Койла е права — кимна Страк. — Най-добре да останем заедно. Ще се приближим пеша до портите, там се мятаме на конете и препускаме.

— Ти си шефът — въздъхна Джъп.

Вече бяха наближили градските порти, когато голяма група Застъпници, може би десетина или повече, изникнаха на известно разстояние зад тях. Движеха се бързо. Тълпата се разтваряше пред тях и се събираше, когато отминеха, изненадана и привлечена от огромния брой метални чудовища, струпани на едно място. Очевидно беше, че се е случило нещо извънредно.

— Заради нас е, нали? — попита Джъп.

— Едва ли са излезли да се поразтърчат, сержант — отвърна капитанът. Намираха се по-далече от изхода, отколкото му се искаше. Но вече нямаша избор. — Добре, да действваме! Скачайте на конете!

Всички последваха примера му, а минувачите се спряха и започнаха да ги сочат.

— Да изчезваме!

Те пришпориха конете и препуснаха към отворените врати. Елфи, гноми и джуджета се разбягваха пред копитата на конете, размахвайки юмруци и сипейки проклетия.

Галопът премина в кариер. Страк забеляза, че един от Застъпниците се готви да затвори вратата. Крилото беше тежко и трудно за поместване дори за създаване с такава неимоверна сила.

Джъп и Страк стигнаха първи при вратата. Страк дръпна юздите на коня си, вдигна крак и изрита Застъпника в главата. Чудовището падна. Застъпниците, които проверяваха опашката, се обърнаха и се насочиха към Страк. От дланите им щръкнаха остриета.

Джъп също бе спрял.

— Хайде, изчезвай! — подкани го Страк.

Джуджето препусна навън, разпръсквайки тълпата, която чакаше да влезе. Отекнаха нови гневни викове.

В този миг и останалата част от дружината достигна вратата. Страк изчака да преминат и ги последва.

Хекълрой остана зад тях.

Забавиха темпо, когато се отдалечиха едва на пет мили от свободното пристанище. Тук свърнаха към Дроган, като обсъждаха възбудено случилото се. Само Хаскеер мълчеше.

Койла си спомни за своето пленничество при ловците на глави и цялата пламна от яд заради понесените унижения.

— Никога няма да го забравя, Страк. Кълна се, че тези негодници ще ми платят. Най-лошото от всичко бе усещането за... безпомощност. Готова съм да си тегля ножа, но не и да го преживея отново. И знаеш ли какво си мислех през цялото време?

— Не, какво?

— Мислех си, че такъв е животът на орките. Родени сме да служим другиму, да сме верни на кауза, която не сме избрали сами, и да заложим живота си за нея.

Всички закимаха, сякаш тази мисъл ги измъчваше отдавна.

— Ще променим това — обеща Страк. — Или поне ще се опитаме.

— Готова съм да опитам, дори това да ми коства живота — заяви Койла. След това потърси с очи Хаскеер и му рече с враждебен тон: — Все още не си обяснил поведението си.

— Никак не е лесно... — поде той и замлъкна.

Страк заговори вместо него.

— Хаскеер не знае какво се е случило. Никой от нас няма понятие. Ще ти разкажа, докато пътуваме.

— Истина е — потвърди Хаскеер. — Аз... съжалявам.

Не беше дума, която бе привикнал да произнася, и Койла го погледна изненадана. Но не му отговори, тъй като не знаеше дали да приеме извинението му.

Страк смени темата. Разказа за срещата със Серафейм. Тя си спомни своята среща с него.

— Има нещо странно в този човек — заключи Койла.

— Да, и на мен така ми се стори.

— За приятел ли да го смятаме, или за враг? Вярно, че не съм свикнала да мисля за хората като за приятели...

— Не можем да отречем, че ни помогна да те намерим в Хекълрой.

— Ами клопката в къщата?

— Може вината да не е негова. Нали все пак ни отведе до правилното място?

— Най-голямата загадка — намеси се Джъп — е как така постоянно изчезва. Както когато наближихме къщата на търговеца на роби.

— Той не е влизал вътре — рече Койла.

— Очевидно е — прескочил е стената, също като нас — каза Страк, но не беше напълно убеден в думите си, нито успя да убеди останалите.

— И как въобще оцелява — не спираше да се чуди Койла, — като обикаля невъоръжен из тази размирна страна. Във времена, когато дори животът на въоръжени орки е изложен на опасност.

— Може би е побъркан — предложи своето обяснение Джъп. — Казват, че боговете помагат на лудите.

Страк въздъхна и каза:

— Няма смисъл да го мислим повече. Който и да е, едва ли ще го срещнем отново.

Военният съвет се състоя в една от галериите. Стените бяха покрити с мъх и мухъл, а по пода се люшкаха морски вълни.

Присъстваха военното командване на Адпар и нейният Съвет на старейшините. Тя презираше и едните, и другите, особено старейшините, които смяташе за изкуфели старци. Но беше длъжна да признае, че дори един абсолютен владетел има нужда от апарат, който да осъществява властта му. Не виждаше обаче смисъл да прикрива отегчението си.

Всички мълчаха, тъй като по право първата дума ѝ принадлежеше.

— Близко сме до пълния разгром на мръковете — обяви тя. — Останаха само две-три гнезда за прочистване. Ето защо заповядвам... — Тя спря и се поправи, осъзнавайки, че е стигнала твърде далеч: — Ето защо, моето желание е това да бъде постигнато преди края на лятото. Или по-скоро до края на така нареченото „лято“. Не е необходимо да ви казвам, че студената зима, каквито са зимите напоследък, означава още едно ненужно забавяне. Това е недопустимо. То ще даде възможност на врага да се прегрупира, да се... размножи. — На лицето ѝ се изписа отвращение. — Някой да има възражения? — По тона ѝ се долавяше, че не би търпяла такива.

Тя огледа мрачните им потиснати лица. Един от командирите, известен с дързостта си, вдигна бавно ръка.

— Да? — подкани го тя повелително.

— Ако не възразявате, Ваше Величество — заговори той с неуверен глас, — съществуват някои пречки от стратегическо естество. Останалите колонии на мръкове са най-добре укрепените и ще бъдат най-трудни за превземане. Освен това противникът вече е наясно с намеренията ни и гарнизоните им ще са подготвени.

— И предложението ти е?

— Ще имаме загуби, Ваше Величество.

— Попитах какво е предложението!

— Ваше Величество, ние...

— Нима смяташ, че ще ме спре възможността да изгубим неколцина, дори мнозина от нашите? Струва ми се, командире, че мястото ти не е...

Адпар изведнъж млъкна. После вдигна ръка, опря я на челото си и се олюля.

— Ваше Величество? — обади се най-близкият придворен.

Болката я разкъсваше. Имаше чувството, че сърцето ѝ я изпомпва по цялото ѝ тяло.

— Ваше Величество, какво ви е? — намеси се друг.

Агония проряза гърдите ѝ. Помисли си, че ще припадне. Мисълта, че не трябва да проявява слабост пред тях, ѝ даде малко сили.

Очите ѝ бяха затворени. Около нея сновяха разтревожени военачалници.

— Искате ли да повикам знахарите, Ваше Величество? — попита изплашено един от тях.

— Знахари? Знахари? За какво са ми пък те? Нима смятате, че могат да ми помогнат?

— Не, Ваше Величество. Само ако пожелаете...

— Аз ще реша какво искам! С глупавото си изказване слагате край на тази среща! — Трябваше да се отърве от тях, да не им позволи да я гледат в подобно състояние. — Прибирам се в покоите си. Друг път ще обсъдим военното положение.

Всички се поклониха, докато тя излизаше. Никой не посмя да ѝ предложи помощта си. Когато тя стигна тунела, съветниците си размениха разтревожени погледи.

Веднага щом се скри от очите им, тя спря и си пое мъчително въздух. Наведе се, взе в шепите си вода и наплиска лицето си.

Болката се усилваше. Извираше от стомаха ѝ и се стрелкаше към гърлото. Тя повърна кръв.

За първи път в живота си Адпар се изплаши.

17.

Алфрей и групата му бяха достатъчно близо до Дроган, за да виждат дърветата, растящи по бреговете на Калипарския залив.

Времето ставаше все по-непредсказуемо. За разлика от предния ден сега бе топло и слънчево. Мнозина подозираха, че вариращата сила на магията създава райони на хубаво и лошо време. Алфрей споделяше това подозрение. Неудобството на подобна промяна бе, че тя водеше до появата на ята феи. Но в повечето случаи тези създания само досаждаха, без да поразяват каквито и да било неприятности.

Алфрей и Кестикс обсъждаха достойнствата на различните военни дружини и мястото им в общата военна лига на орките. Разговорът им бе прекъснат от появата на двама конници, които се приближаваха от изток.

— Това са орки, десетник — отбеляза Кестикс.

След няколко минути видяха, че към тях се приближават Джад и Хустук.

Докато те стигнат при дружината, Алфрей вече се терзаше от тревожни предположения.

— Какво е станало? — посрещна ги той. — Къде са другите?

— Спокойно, десетник, всичко е наред — увери го Хустук. — Идват след нас. Носим ви новини.

Денят бе приятен и Дженеста реши да се поразходи в компанията на своя генерал.

Намираха се на двора, в подножието на една от високите стени на замъка. Там нямаше никакви удобства — нито столове, нито пейки. Само в средата на двора имаше каменно корито за вода с най-прозаично предназначение — за напояване на конете.

Мерсадион стоеше в сянката на стената. Кралицата стоеше на десетина крачки от него. Кой знае защо му се стори странно, че бе застанала на слънце.

Дженеста отново бе във вихъра си и го засипваше с обвинения за поредните му провали.

— ... и все още никаква вест от онези подли ловци на глави, нито от всички останали агенти, които разпрати с парите от моята хазна.

— Така е, Ваше Величество. Съжалявам, Ваше величество.

— А сега, когато казвам, че искам да взема нещата в свои ръце и ти нареждам да ми събереш малка армия, какво получавам в отговор? Хленч и извинения!

— Не хленча, милейди, но все пак трябва да разберете, че десет хиляди съвсем не са малка армия и...

— Да не искаш да ми кажеш, че не разполагам дори с такъв незначителен брой верни последователи? — тя го изгледа втренчено.

— Да не би да твърдиш, че популярността ми сред нисшите оркски ордени е недостатъчна, за да застанат под знамената ми някакви си десет хиляди орки, готови да умрат за моята кауза?

— Разбира се, че не, Ваше Величество! Не е въпрос на лоялност, а на време и възможности. Бихме могли да съберем подобна армия, но не веднага, тъй като ще се наложи да изтеглим наши части от различните фронтове, на които в момента...

Той млъкна, когато видя с какво се занимава Дженеста.

Изправена мълчаливо пред него, тя месеше някаква невидима топка с ръце, като същевременно шепнеше неразгадаеми слова. Постепенно раздалечи ръцете си на десетина сантиметра една от друга и той забеляза, че между пръстите ѝ се е оформил завихрен облак. Всъщност приличаше по-скоро на миниатюрен циклон. Тя не го изпускаше от погледа си. По черната му мъглива повърхност като малки светкавици се стрелкаха белезникави нишки. Облакът продължаваше да се върти и трепти, като постепенно приемаше идеално гладка форма с големината на ябълка.

Започна да сияе. Скоро стана по-ярък от която и да било лампа и вече почти не беше възможно да се гледа право в него. Но беше толкова красив, че Мерсадион не можеше да откъсне поглед от него. Той изведнъж си спомни за заклинанието, което Дженеста бе използвала съвсем наскоро на бойното поле. Започваше по същия начин, а бе завършило с ослепяването на безчислен брой противници. По гърба му пробягаха хладни тръпки и той отправи към боговете мълчалива молба за пощада.

Дженеста отдръпна едната си ръка, а другата обърна с дланта нагоре, балансирайки сияещата топка на милиметри над кожата си. Мерсадион я следеше като хипнотизиран.

Кралицата повдигна бавно ръка, докато сферата се изравни с лицето ѝ. След това го погледна почти кокетно, изду бузи и духна сферата. Съвсем лекичко, като да беше цвят на глухарче.

Малката топка, заслепяваща като миниатюрно слънце, се отдели плавно от дланта ѝ и се понесе към Мерсадион. Тялото му се напрегна. Когато сферата се приближи до него, следвайки напътствията на Дженеста, тя се отклони настрана и се насочи към стената. Мерсадион я проследи с изплашен поглед.

Последва ярко присветване и взрив, наподобяващ гръмотевица. Ударната вълна извади Мерсадион от равновесие и развя робата на Дженеста.

Генералът извика уплашено.

Върху каменната стена остана черно, обгорено петно. Замириса на сяр.

Мерсадион зяпна и извъртя очи към кралицата. Дженеста държеше втора топка.

— Та какво казваше? — попита тя, сякаш нищо не беше прекъсвало разговора им. — Нещо за това, че не си готов да изпълняваш заповедите ми?

— Напълно съм готов, Ваше Величество — побърза да я увери той. — Проблемът е само в недостатъчния брой...

Този път кралицата направо хвърли сферата към него. Тя се удари в стената на един лакът над главата му и избухна с оглушителен трясък. Мерсадион подскочи. По главата му се посипаха парченца мазилка и камъни.

— Генерале, от теб чувам само извинения — рече тя, — а аз искам решения.

Сякаш след като бе започнала, вече беше по-лесно, защото третата топка изникна между ръцете ѝ за броени секунди, напълно оформена и пулсираща. Дженеста се изкиска като малко момиче и я подхвърли, сякаш беше детска играчка.

Тя полетя към него и този път изглеждаше, че ще го удари. Но траекторията ѝ бе така точно преценена, че сферата го подмина веднага щом той опря гръб в стената.

Този път топката се извъртя и цопна в коритото с вода. Всъщност водата сякаш я погълна и почти веднага започна да бълбука и кипи. Над коритото се издигна розова пара и малко след това се показва голото му влажно дъно.

Мерсадион не сваляше втрещен поглед от Дженеста. Видя, че в ръцете ѝ няма нова сфера и побърза да заговори:

— Разбира се, Ваше Величество, възможно е всичко, което вие пожелаете. Ще се заема незабавно с изпълнението на задачата. Сигурен съм, че ще се справим с всички дребни пречки, които могат да се появят при събирането на армията.

— Чудесно, генерале. Знаех си, че ще се съгласите с мен. — Тя изтупа ръцете си, като че бяха прашни. — И още нещо.

Напрежението се върна в тялото на Мерсадион.

— Милейди?

— Става въпрос за дисциплината. Сигурно си давате сметка, че Страк и дружината му имат ореола на герои в някои среди на армията ни.

— За съжаление това е вярно, Ваше Величество. Макар че със сигурност не е широко разпространено.

— Постарайте се да си остане така. Всъщност какво предприемате срещу тази популярност?

— Разпространихме вашата версия... тоест истината за това защо Върколаците са станали изменници. Освен това онези представители на нисшите рангове, които си позволяват да разпространяват заблуждаващи разкази за „подвизите“ на Върколаците, се наказват с бичуване.

— Нека това важи за всички рангове и наказанието да се прилага при споменаването на името на Страк. И нека наказанието да бъде екзекуция. Изгорете няколко размирници и останалите ще склонят глави.

— Слушам, милейди.

— Внимание към дребните неща, Мерсадион. Това е тайната на управлението на всяко кралство.

— И тайната на вашия успех, милейди — добави той, с надеждата да спечели благоразположението ѝ.

— Не, генерале. Тайната на моя успех е жестокостта.

В продължение на два дена Страк, Койла, Хаскеер, Джъп и оръженосците се придвижваха, без да срещнат каквито и да било препятствия. Спираха рядко и за малко, колкото да си поемат дъх конете.

Следобедът на втория ден умората си казваше тежката дума. Но в далечината вече се виждаха дърветата на залива и покрайнините на Дроганова гора.

Когато сенките започнаха да се удължават, задните съгледвачи забелязаха към тях от изток да се приближават четирима конници. Нямаше никакво подходящо прикритие на километри наоколо, нито видима причина да смятат, че конниците са част от по-голям отряд.

— Неприятности? — попита Джъп.

— Да... ако смяташ, че не можем да се справим с четирима — отвърна Страк и даде знак да забавят ход.

Изминаха няколко минути и Хаскеер обяви:

— Това са орки.

Страк присви очи и рече:

— Прав си.

— Което не означава, че са ни приятели — припомни им Койла.

— Не. Но пак ще повторя, че са само четирима.

След известно време четиримата ги застигнаха и спряха срещу тях.

— Добра среща! — поздрави ги водачът им.

— Добра среща! — отвърна предпазливо Страк. — Какво ви води насам?

Водачът го погледна внимателно.

— Ти си онзи, нали?

— Какво?

— Страк. Никога не сме се срещали, капитане, макар че съм ви виждал на два пъти. — Той огледа останалите. — А тези са Върколаците?

— Да, аз съм Страк. Ти кой си и какво искаш?

— Десетник Триспеер, капитане. — Той кимна към спътниците си. — Правод, Каед и Реллеп.

— От някоя дружина ли сте?

— Не. Бяхме пехотинци в ордата на кралица Дженеста.

— Къде? — озърна се изплашено Джъп.

— Ние... я напуснахме.

— Никой не напуска службата при кралицата по друг начин, освен с краката напред — подметна Койла.

— Избягахме, капитане. Също като вас.

— Защо? — поиска да узнае Страк.

— Изненадан съм, че питате. Съвсем просто е — омръзна ни да ѝ служим. Тя е несправедлива и жестока. Воюваме, защото сме орки и за това сме създадени, и го правим без да се оплакваме. Но тя просто преминава всякакви граници.

Оркът на име Каед добави:

— Освен това, господарю, мнозина от нас не одобряваха факта, че се сражаваме на страната на човеците.

— Не сме единствените, които офейкахме — продължи Триспеер. — Не сме и много, но се обзалагам, че броят ни ще расте.

— Нас ли търсехте? — попита Джъп.

— Не, стотник. Не точно... Когато избягахме, се надявахме да ви срещнем, но не знаехме къде да ви търсим. Сега идваме от Хекълрой. Чухме за суматохата и решихме, че сигурно сте я предизвикали. Някой ни каза, че сте препуснали на запад...

— И защо се надявахте да ни намерите? — попита Страк.

— Дружината ви официално е обявена за изменническа. Има награди за главите ви. Големи.

— Това вече го знаем.

— Непрестанно се опитват да ви очернят. Приписват ви какви ли не грехове. Казват, че сте обикновени престъпници, че убивате своите, че сте откраднали някакво съкровище, което принадлежало на кралицата.

Лицето на Страк помръкна.

— Защо ли не съм изненадан? Накъде биеш всъщност?

— Ами... повечето от нас не вярват в това. Винаги сте имали добра репутация, капитане, и всички знаем, че кралицата и лакеите ѝ обичат да послъгват.

— Що се отнася до нас, лъжат здравата — увери го Страк.

— Не се и съмнявам. — Триспеер се обърна и кимна на другарите си. Те също кимнаха и се усмихнаха. — Та предположихме, че може би ще искате да ни използвате?

Това изненада Страк.

— Да ви използвам ли? Какво искаш да кажеш?

— Решихме, че сигурно събирате армия от недоволни и прогонени орки. Може би, за да се изправите срещу Дженеста. Или да основете нова родина. Искаме да се присъединим.

Страк плъзна замислен поглед по изпълнените им с надежда лица. Сетне въздъхна.

— Не съм подхванал кръстоносен поход срещу Дженеста, десетник, и не търся нови постъпления. Не смятахме да се захващаме с това, към което бяхме подтикнати, и дори сега продължаваме да търсим изход от положението.

Лицето на Триспеер помръкна.

— Но, капитане...

— Не е никак лесно да носиш отговорност за членовете на дружината. Не ми се иска да увеличавам това бреме. — Страк почувства, че думите му са твърде сурови и добави: — Надявам се и вие да намерите своя път.

Десетникът го гледаше с нескрито разочарование. Останалите също.

— Искате да кажете, че не възнамерявате да създавате опозиция? Че не мислите да нападнете и да освободите орките от оковите?

— Ние вече сме в опозиция, но не такава, каквато си мислиш. Някой друг ще нанесе удара. Търсиш не там, където трябва, десетник. Съжалявам.

Триспеер реши да гледа на нещата философски.

— Какво пък, знаех си, че е прекалено хубаво, за да е истина. Но помнете, че вие и орките ви се радвате на особена популярност сред войската. Ще има и други, които ще искат да се присъединят към вас.

— И на тях ще кажа това, което казах на теб.

— Е, май ще трябва да измислим нещо друго.

— Какво например? — намеси се Хаскеер.

— Да идем в гората на Черна скала.

— И да станете горски бандити? — попита Койла.

— Че какво друго да правим? — попита Триспеер. — Освен да се продадем за наемници, а това не ми се ще.

— Ето докъде ни докараха проклетите човеци — изръмжа Койла.

— Точно с тях ще се препитаваме — засмя се десетникът. — Орките все пак трябва да ядат.

— Ако сте го решили, не отивайте в Черна скала — посъветва ги Страк. — Там има коболди, а те никак не си падат по орки след последното ни стълкновение с тях.

— Ще го запомним. Е, щом няма да ходим в Черна скала, можем да останем по тези места и да нападаме човеци. Ще видим.

— Да ви трябва нещо? — попита Хаскеер. — Нямаме много припаси, но все пак...

— Не, благодаря, стотник. Имаме си всичко.

— Може пък това да ви бъде от полза — рече Страк, бръкна в дисагите под седлото си и извади шепя пелуцид. С другата ръка измъкна изпод куртката си прокламацията, в която ги обявяваха за изменници. Сгъна я, като направи от нея съвсем примитивна кесия и изсипа вътре кристалния прах. Накрая го подаде на десетника.

— Благодаря за щедростта, капитане. Ще го запомним. — Лицето му светна. — Нали знаете какво казват старите орки: „Пелуцидът ще ти помогне да преживееш във времена без парици по-добре, отколкото париците във времена без пелуцид.“

— Но го използвайте разумно — посъветва ги Страк. — За нас се оказа нож с две остриета.

Триспеер изглеждаше малко озадачен от думите му, но премълча. Страк му подаде ръка и каза:

— Време е да тръгваме за Дроган. Успех.

— И на вас. Нека боговете ви пазят във всичко, което правите. И си пазете гърбовете.

Триспеер и войниците му отдадоха чест, извърнаха конете и препуснаха в посоката, от която бяха дошли.

Докато ги изпровождаше с поглед, Койла рече:

— Сториха ми се свестни орки.

— И на мен — съгласи се Джъп. — Жалко, че не им позволихме да се присъединят към нас. Знаете ли, още няколко меча щяха да ни се отразят добре.

— Не — поклати решително глава Страк. — И без това нося прекомерно голям товар на плещите си.

— Страк, ако това, което казва, е истина — заговори Койла, — ти можеш да се окажеш събирателна точка за...

— Не искам да съм никаква събирателна точка.

Джъп се засмя и подметна тържествено:

— Страк Спасителят!

Капитанът му метна свиреп поглед.

Беше късна нощ, когато пристигнаха на мястото на срещата.

Страк съжаляваше, че не бяха уточнили къде да се чакат, но причината бе, че не познаваха добре района. Наложиха се да поемат бавно покрай гората, с надеждата да зърнат другарите си.

Както винаги, Хаскеер пръв започна да мърмори:

— Ако питате мен, губим си времето. Защо не почакаме до сутринта?

Този път Койла се съгласи с него.

— Мисля, че е прав. На светло ще е по-лесно.

— И без това закъсняхме — отвърна Страк. — Най-добре да ги намерим колкото се може по-бързо. Добре, ще обикаляме още час. Ако не се получи, спираме.

След тези думи Хаскеер само започна да мърмори повече. Повели конете, те навлязоха в един гъст храсталак. Вече чуваха шума на вълните на около стотина стъпки по-нататък.

— Може да не са стигнали дотук — подметна Хаскеер.

— Какво искаш да кажеш? — попита го Джъп.

— Ами те са малцина. Всичко може да им се е случило.

— Ние също сме малцина — припомни му Страк, — а пристигнахме.

— Дали пък не са отишли в Дроган да преговарят с кентаврите? — попита Койла.

— Ще видим. Сега млъкнете. Наоколо може да се спотайват врагове.

Яздиха десетина минути мълчаливо, когато иззад шубраците долетя шум. Орките наизвадиха мечове. В тъмното изникнаха две черни фигури.

— Елдо! Носкаа! — възкликна Койла.

Размениха си поздрави и прибраха оръжията. След това двамата оръженосци ги поведоха към скрития в шубраците лагер.

Алфрей дойде да ги посрещне и се ухили, като видя Койла. Подаде ѝ ръка.

— Щастлив съм, че си отново сред нас, десетник! Страк, Джъп!

— И аз съм тук — изръмжа Хаскеер.

Алфрей го погледна навъсено.

— Да, но от теб очаквам обяснения.

— Ще ги получиш — обеща Страк. — Но не бързай да му се сърдиш. Как мина вашето пътуване? Случи ли ви се нещо интересно?

— Почти нищо — отвърна Алфрей.

— Е, ние пък имаме много да ви разказваме — засмя се Джъп.

— Елате да се нахраните и да си починете. Като ви гледам, имате нужда и от двете.

Дружината се събра отново. Оръженосците се прегръщаха, тупаха се по гърбовете и си разменяха поздравления. Раздадоха храна и напитки и всички се събраха около огъня. След като приключиха с новините, подхванаха въпроса с кентаврите.

— Още не сме ги виждали — докладва Алфрей. — Не посмяхме да навлизаме в тяхната територия. Решихме да останем тук и да наблюдаваме.

— Правилно сте постъпили — одобри Страк.

— И какво ще правим сега?

— Ще опитаме с мир. С тях нямаме какво да делим. Пък и те са повече от нас и са на своя територия.

— Звучи разумно. Не забравяй само, че макар да не се гневят лесно, никога не прощават на враговете си.

— Точно затова предлагам да идем открито и да преговаряме.

— И ако не отстъпят, тогава какво? — попита Хаскеер.

— Тогава ще потърсим други начини. Дори това да означава враждебни действия, какво пък, от малки сме свикнали да воюваме. Но първо дипломатията. — Той се надигна и втренчи поглед в Хаскеер. — Няма да допусна неподчинение. Ще действаме както аз реша. Ще нападнем само по моя заповед.

Всички кимнаха, с изключение на Хаскеер.

Алфрей протегна ръце към огъня. От устата му излизаха облаци пара.

— Става все по-студено — промърмори той.

Страк се загърна в куртката си и кимна.

— Жалко, че не разполагаме със зимна екипировка.

— Тази сутрин видяхме стадо лембари. Помислих си, че няма да е зле ако убием няколко за кожи. Все още ги има в изобилие по тези места, та няма да е трудно да свършим тази работа.

— Хубава идея. Тъкмо ще си набавим и прясно месо. Но сега не е добре да се навлиза в гората — по тъмно може да се натъкнем на засада. Ще тръгнем рано сутринта, а след лова продължаваме за Дроган.

Станаха рано призори.

Страк реши лично да поведе ловната група. Джъп и Хаскеер поискаха да идат с него. Взеха още Зода, Хустук, Гледег, Вобе, Бохсе и Орбон. Решиха да се разделят на два по-малки отряда, за да не подплашат дивеча.

Тръгнаха пеша. Лембарите не само имаха добре развит слух, но и щяха да надушат конете отдалече.

Малко преди да се отправят на лов, Алфрей дръпна Страк настрани.

— Мисля, че трябва да оставиш звездите при мен — рече той.

— Защо? — изненада се Страк.

— Колкото повече събираме, толкова по-ценни стават. Ами ако по време на лова ги изгубиш? Смятам, че трябва да постъпим по същия начин и с пелуцида. Какво ще кажеш да го разпределим между офицерите? Без Хаскеер естествено.

— Ами...

— Да не си мислиш, че ще постъпя като Хаскеер и ще избягам с тях? С две трети от дружината?

— Не че не ти вярвам, стари приятелю, познаваш ме добре. Но доста си мислех какво може да е станало с Хаскеер. Представи си, че има някакво заклинание, което го е омаяло и го е накарало да действа по този начин.

— Отправено от Дженеста?

— Най-вероятно.

— Но защо да не постъпи по същия начин и с теб? И ще се съгласиш, че това е още един аргумент да ги оставиш на мен. Аз пък ще наредя на другите да ме държат под око и да ме вържат в мига, в

който започна да се държа странно. Ако пък не успеят — да ме намушкат.

Страк въздъхна.

— Е, добре — съгласи се той неохотно. След това отвърза кесията и му я подаде. — Но за в бъдеще ще трябва да измислим по-сигурен начин.

— Прав си. Можеш да ми имаш доверие. А сега тръгвай и да не се връщате без кожи.

18.

След по-малко от час забелязаха първото стадо лембари. Приличаха на дребноръсти елени и мъжките имаха разклонени рога, но бяха с по-яки тела. Козината им беше дългокосместа, рошава, кафеникава на цвят и се ценеше високо.

Докато животните пасяха спокойно, ловците се разделиха на две групи. Хаскеер поведе оръженосците. Те трябваше да са викачите и да подгонят дивеча към групата на Страк.

Ловът започна добре. Възползвайки се от елемента на изненадата, те бързо повалиха три лембара. След това животните станаха по-бдителни и се наложи да ги преследват по-дълго. Не бяха особено бързи и орките успяваха да ги застигнат дори на равното.

Страк и групата му тъкмо бяха заели позиция, когато Хаскеер подгони към тях няколко животни. Три от лембарите свърнаха настрани и избягаха. Два се насочиха право срещу Джъп и оръженосците, които ги повалиха с копия и мечове. Последният лембар се прокрадна между останалите и се втурна с всичка сила право към капитана на Върколаците.

Вдигнал меч, Страк се приготви да повали животното и да го убие. Лембарът обаче не беше готов да се даде толкова лесно. Точно преди да стигне до Страк, той сви рязко встрани и смени посоката. Мечът на Страк разпори въздуха.

— *Мой е!* — извика той и се втурна след него.

Не беше сигурен дали останалите са го чули, тъй като бяха погълнати от лова.

Подплашеното животно се шмугна в една горичка. Той се втурна след него, приведен, за да се предпази от ниските клони. Секунди по-късно изскочи от другата страна, където имаше равна поляна. Страк започна да скъсява дистанцията. Лембарът кръшна и се насочи към няколко ниски хълмчета. Изкатери първия с пъргавината на коза, а Страк пръхтеше на дващестина крачки зад него. Животното се спусна в падината и тръгна нагоре по втория склон.

Преследването изискваше усилие, но Страк се забавляваше. Когато изкатери второто било, вече беше само на няколко крачки зад лембара. Животното започна да се спуска в дерето, като се пързалиеше на задните си крака. Страк се пусна след него. Лембарът стигна дъното и се скри между няколко дръвчета. Страк го следваше задъхан. Мярна го между клоните на дърветата, на един хвърлей копие пред него. Ободрен от факта, че го настига, той ускори крачка.

И тогава светът се стовари отгоре му.

Капитанът се просна по очи с разкъсваща болка в слепоочието и се претърколи върху килим от окапали листа. Преобърна се по гръб, замаян и сгърчен от болка, опитвайки се да не се поддаде на черната пелена, която заплашваше да погълне съзнанието му.

Някой стоеше над него. Успя да различи няколко силуета, докато погледът му се проясняваше. Един от тях издърпа меч от ръцете му. Разговаряха помежду си на насечен, гърлен и странно познат език.

Таласъмните го изправиха грубо на крака. Той изстена. Докато го претърсваха за оръжие, разкъсаха дрехите му. Успокоени, че няма други оръжия, те размахаха боздугани над главата му и го подкараха пред себе си. Имаха и мечове и го сръгваха от време на време с върховете им. Докато крачеше, Страк вдигна ръка да опипа раната на главата си, но един от таласъмните изръмжа нещо и дръпна ръката му надолу. Страк не разбра думите му, но жестът бе достатъчно красноречив.

Отведоха го в дъното на оврага и там го накараха да се изкатери по склона. Боляха го всички кости и леко накуцваше, но въпреки това не му позволиха да забави крачка. Още щом се изкатериха на билото, той забеляза от другата страна голяма ловна хижа. Хрумна му, че едва ли се намира много далеч от останалите орки от ловната група. Проблемът бе, че ги делиха няколко дерета и хълмът и нямаше начин нито да го видят, нито да го чуят. Явно не можеше да разчита на помощта им.

Дишайки тежко, той стигна до хижата, заобиколен от настръхналите таласъми.

Ловната хижа бе непретенциозна, но здрава постройка, каквито можеха да се видят навсякъде из Марас-Дантия. Стените ѝ бяха от трупи, а таванът сламен. Имаше само една врата, на тясната страна, и няколко заковани прозореца. Къщата изглеждаше изоставена и

запусната. Сламеният покрив бе хлътнал, прогнил и провиснал от едната страна.

Избутах го през вратата.

Вътре го очакваше Разат-Каджи.

Роботърговецът го посрещна с едно особено смръщване, което при таласъмите минаваше за усмивка. Лицето му сияеше от радост и жажда за мъст.

— Здравсти, оркче — просъска той.

— Привет. — Страк все още се опитваше да прогони мътилката от главата си. С болката беше по-лесно — просто не й обръщаше внимание. — Предишния път не изчака да се сбогуваме както подобава, а?

— Проследихме ви.

— Не думай. Не за да ми изкажете благодарности, предполагам.

— О, напротив, бихме искали да кажем едно голямо „благодаря“ на цялата ти дружина. Особено като се има предвид какви добри парици дава Дженеста за главите ви. Четох в прокламацията, че сте й отмъкнали някаква реликва. За това сигурно също ще има възнаграждение.

Страк се зарадва, че звездите не са в него. Огледа шестимата таласъми, които го пазеха.

— С тези ли ще нападнеш дружината? Да не си решил да пробваш сложен начин за самоубийство?

— Нямам такова намерение. Просто ще пратя вест на Дженеста.

Това отрезви Страк.

— И смяташ, че дружината ще се навърта наблизко, докато пристигне цяла армия?

— Нещо подобно. Особено ако те държа като заложник.

— Няма да ти мине номерът, роботърговецю. Не и с моите Върколаци. Май не познаваш добре орките.

— Никога не е късно да понаучиш това-онова — отвърна насмешливо Разат-Каджи.

Страк бе спечелил достатъчно време, за да си изработи стратегия.

— Всички орки знаят, че цената на войната е смърт. Израснали сме с мисълта, че е ако другарят ти загази, трябва да сториш всичко, на което си способен, за да го спасиш, но не и когато ще заплашиш

живота на мнозина. Така че идеята ти да ме използваш за заложник е празна работа. Върколаците просто ще си тръгнат.

— Но ти не постъпи така, когато трябваше да спасиш онази орка — захили се неприятно роботърговецът. — Може би някои индивиди са по-ценни от останалите. В такъв случай командирът трябва да е особено ценен. Ще видим.

За да поддържа разговора, Страк реши да смени темата.

— Не виждам твоите приятели, ловците на глави.

— По-скоро съдружници в една сделка. Ами да, те си тръгнаха по живо по здраво. Не можахме да се спогодим. Изглежда смятат, че аз съм виновен, задето вие избягахте. Сигурно щяхме да се ступаме, но за щастие един от тях го е закъсал здравата и се нуждае от спешна среща с някой знахар. Аз пък знаех подходящия човек и им продадох информацията.

— Сигурно са ти били много благодарни. — Страк огледа помещението. — И сега какво ще правим?

— Ти ще ни погостуваш, докато напиша едно писъмце на шпионите на кралицата. — Търговецът на роби кимна на помощниците си.

Те отведоха Страк в далечния край на помещението. Нямаше кой знае каква мебелировка, ако не се броеше огнището, в което червенееха разпалени въглени, които излъчваха твърде оскъдна топлина, за да прогонят от стаята мразовития въздух. Разат-Каджи отиде до вратата, където бе подпряна една паянтова маса. Разгъна върху нея един пергамент и извади перо.

Страк погледна към огнището. В главата му се оформяше налудничавата идея. Нещо, което щеше да се отрази на всички в хижата, но той поне щеше да е подготвен. След като се озърна и установи, че никой не го наблюдава, той бръкна в кесията си и извади шепа пелуцид. След това го хвърли в огъня. Бръкна за още и повтори жеста. Попаднали върху въглените, кристалите мигом се превръщаха в бял дим.

Никой не забеляза нищо близо половин минута, докато пушекът най-сетне започна да изпълва помещението. Страк се опита да задържи дъх. Един от таласъмите се приближи към него, видя пушека и се облещи. Страк погледна към останалите. Изглежда не бяха разбрали, че става нещо. Време беше да действа.

Страк не знаеше почти нищо за физиологията на таласъмите. Но предполагаше, че имат някои общи черти с останалите древни народи. Предположенията му се потвърдиха веднага щом изрита таласъма в слабините. Нападнатият изквича от болка и се преви. Страк го изрита отново.

Сега вече и другите идваха към него. Страк сграбчи таласъма за ръката, с която стискаше меча, и я стовари върху коляното си. Таласъмът изпусна оръжието. Страк го вдигна и промуши чевръсто таласъма в гърба. Измъкна острието и се приготви да посрещне останалите. Те го приближаваха предпазливо в полукръг. Бяха петима, тежковъоръжени, опитни убийци.

— Наистина взе да ти става навик, а? — подхвърли зад гърбовете им Разат-Каджи. — Всеки път, когато убиеш някой от помощниците ми, това ми струва пари! Май ще е по-безопасно да наредя да ти видят сметката.

Таласъмите вдигнаха оръжия и пристъпиха към него. Страк продължаваше да сдържа дъха си.

Над огнището се виеха нови облаци. Сега димът изпълваше почти цялото помещение. По пода пълзяха млечнобели пипала. Пушекът се издигаше до тавана, където се съгъставаше.

Един от таласъмите скочи към него, размахал боздуган.

Страк не можеше повече да задържа дъх и издиша рязко. След това инстинктивно си пое въздух. Почти веднага почувства познатото замайване. Трябваше да положи усилия, за да се концентрира.

Таласъмът го приближаваше, фучейки с боздугана.

Страк отстъпи встрани и замахна. *Бушуващи вълни на безкрайния океан.* Той разтърси глава, за да прогони видението. Мечът му пропусна целта. Той замахна отново. Таласъмът избегна и този удар и стовари вертикално боздугана, като топката му се плъзна по рамото на Страк. *Безоблачно, синьо небе.* Страк отстъпи, опитвайки се да се съсредоточи върху действителността.

Това, което го безпокоеше, бе, че таласъмът се биеше така, сякаш пелуцидът въобще не му бе въздействал. Не знаеше как стои въпросът с останалите.

Когато отново замахна, на Страк му се стори, че държи не един, а много мечове, чиито остриета святкаха като стоманено ветрило.

Боздуганът на таласъма разсече химерата и тя се пръсна като сапунен мехур.

Тази гледка накара Страк да полудее. Той се хвърли напред и накара противника си да отстъпи под лавина от удари. За миг Страк успя да мерне замаяното му и изплашено лице и изцъклените очи, които лъщяха със странен блясък.

Оркът стискаше меч с две ръце и с няколко яростни удара изби боздугана от ръцете на таласъма. Веднага се втурна напред и го промуши в гърдите.

Никога досега не бе виждал толкова яркочервена кръв.

Отстъпи назад и си пое дъх. На минутата осъзна, че прави грешка.

От мъглата пред погледа му изплуваха два таласъма, които крачеха тромаво към него.

Кристална роса върху листата на жълто цвете. Той се извърна към по-близкия от тях и го посрещна с меч. Започнаха да си разменят удари, макар да се движеха така, сякаш пристъпваха в тинесто блато. Един от ударите на Страк остави дълга резка на рамото на противника му и от нея рухна ален фонтан. Последва мушване в стомаха на таласъма, което също завърши с подобна алена феерия. Докато смъртоносно раненият таласъм се свличаше, Страк се обърна към другаря му.

Вторият таласъм беше въоръжен с копие, което щеше да му свърши по-добра работа, ако го използваше като бастун. Краката му се подгънаха в мига, в който се опита да замахне с него към Страк. Той удари копието като *светкавица, прорязваща кадифеносиньото небе* и успя да го строши на две. Таласъмът стоеше с тъпо изражение и оглеждаше останките от копието. Страк го прониза в сърцето и предизвика раждането на нов ален фонтан.

Препускайки през гора от високи и красиви дървета. Не, не това правеше сега. Той примигна сънено към последните два таласъма. Те искаха да играят на някаква странна игра, в която залог бе животът им. Страк обаче беше забравил правилата. Спомняше си само, че целта е да ги накара да спрат да се движат. И се захвана с тази задача. Първият от тях се олюляваше и се озърташе с ококорени, немигащи очи. Стискаше меч, но го размахваше някак несръчно. Страк пристъпи към него и оръжията им се сблъскаха звънливо. *Лунна светлина върху река,*

обрасла с плачещи върби. Трябваше да държи ума си съсредоточен върху играта.

Нещо лъскаво профуча пред лицето му. Той се обърна и откри, че е мечът на втория таласъм. Стори му се, че постъпката му е крайно недружелюбна. За да му отвърне със същото, Страк размахна меча си пред лицето на таласъма. Острието му се заби дълбоко в мека плът, предизвиквайки приятен за ухото вопъл, който премина в затихващи стенания. Таласъмът се изгуби от погледа му.

Останаха само още един таласъм и Разат-Каджи. Роботърговецът продължаваше да се спотайва в дъното на стаята, откъдето издаваше неразгадаеми заповеди. *Снежнбяла, полуразрушена крепост на невисок хълм.* Страк разтърси глава и се насочи към таласъма. Забави се малко, докато го открие в пелуцидната мъгла.

Веднага щом го намери, замени с него любезни удари. Стараеше се да отвърща със същото, което получаваше, и същевременно се опитваше да пробие защитата на противника си. Таласъмът от своя страна играеше по същите правила. *Вода, която се излива в каменна урва.* Страк прогони картината от главата си, скочи напред, носейки се като перце, и се опита да изпише инициалите си върху гърдите на таласъма. Някъде по средата на първата буква обаче го споходи следващото видение. *Тревиата поляна, из която се разхождат кротко пасящи животни.*

Страк установи, че с мъка се държи на краката си. Но играта не беше приключила. Имаше още един играч. Той се огледа. Разат-Каджи беше близо до вратата, но засега нямаше намерение да излиза. Страк заплува към него през дълъг, дълъг тунел, пълен с мед.

Когато най-сетне пристигна, таласъмът не беше помръднал. Не би могъл, защото се бе вкаменил. Когато Страк се изправи срещу него, роботърговецът падна на колене, сякаш възнамеряваше да се моли. Устата му продължаваше да помръдва, но Страк не чуваше нищо, или по-скоро това, което чуваше, наподобяваше животинско мучене. Предположи, че таласъмът го умолява за нещо. Понякога играчите прибягваха до този ход. *Слънце, огряващо песъчлив бряг.* Но съществуването срещу него не играеше. Сигурен бе в това и осъзнаваше, че е против правилата. Това никак не му харесваше.

Той вдигна меча. *Разходка по брега.* Разат-Каджи, този мръсен нарушител на правилата, продължаваше да мърда с уста. *Зелени*

хълмове и пухкави бели облачета.

Мечът на Страк започна да се спуска. Устата на роботърговеца остана зейнала в беззвучен писък. *Усмихнатото лице на орката от неговите сънища.*

Мечът разсече шията на роботърговеца. Главата му се отдели от раменете и подскочи назад. От шията бликна кръв. Краката се подгънаха и тялото рухна на пода. Страк проследи с изцъклен поглед полета на главата — тромава птица без криле — и се зарадва, когато видя, че му се усмихва.

После главата тупна на пода и се изтърколи, кълтейки като зряла диня.

Страк се облегна изтощен на стената. Беше в приповдигнато настроение, защото осъзнаваше, че е извършил едно добро дело. После се размърда и тръгна, кашляйки сподавено, към вратата. Главата му бе изпълнена с музика и звуци. Изгуби няколко секунди, докато уцели резетата и отвори вратата.

Излезе навън, следван от валма бял пушек, и се втренчи изумен в яркия пейзаж.

19.

— Изпий това — Алфрей подаде на Страк втора чаша с димяща зелена отвара.

— О, стига толкова! — изпъшка Страк, стиснал главата си с ръце.

— Поел си голяма доза пелуцид. Ако искаш да се отървеш побързо от него, трябва да пиеш от отварата и да се нахраниш.

Страк вдигна глава и въздъхна. Очите му бяха подпухнали и зачервени.

— Добре, дай насам. — Той дръпна чашата, гаврътна я на един дъх и направи кисела физиономия.

— Чудесно. — Алфрей взе чашата, наведе се към врящото над огъня котле и я напълни отново. — Посръбвай си от това, докато стане готово яденето. А аз ще ида да проверя как върви подготовката. — Той се запъти към оръженосците, които товареха конете.

Веднага щом се увери, че Алфрей не го вижда, Страк обърна чашата и изля съдържанието ѝ в тревата.

Бяха изминали няколко часа, откакто бе напуснал хижата. Беше вървял известно време без посока и цел, преди да се натъкне, съвсем случайно, на останалите орки от ловния отряд. Те влачеха след себе си половин дузина убити лембари. Страк залиташе и дърдореше непонятно и се наложи да го отнесат обратно до лагера. Едва там намери достатъчно сили да им разкаже, на пресекулки, като се объркваше и повтаряше едни и същи фрази по няколко пъти, какво му се бе случило.

Върху огъня на шишове бе набучено лембарско, което изпълваше въздуха с апетитни ухания. Огладнъл от преживяното и погълнатата доза пелуцид, Страк преглътна голямо количество слюнка.

Появи се Койла с две паници месо и приседна до него. Той се нахвърли лакомо върху онази, която тя му подаде.

— Исках да ти кажа, че наистина съм ти благодарна — поде тя. — Задето уби Разат-Каджи, имам предвид. Макар че предпочитах да го

свърша сама.

— Удоволствието беше изцяло мое — изсумтя Страк, дъвчейки. Тя го гледаше внимателно.

— Сигурен ли си, че той не каза накъде са се отправили Лекман и аверите му?

Страк все още се бореше с последствията от ефекта на пелуцида. Точно сега не му беше до заяждане.

— Казах ти всичко, което зная. Изчезнали са.

Койла се намръщи.

— Предполагам, че повече няма да ги видим — добави той, опитвайки се да я успокои. — Тези страхливци едва ли ще посмеят да се изпречат пред дружината.

— Те са ми длъжници, Страк — заяви тя. — И аз смятам да си прибера дълга.

— Зная и ще ти помогнем с всичко, с което можем. Но точно сега не можем да тръгнем да ги търсим. Ако обаче пътищата ни се пресекат отново...

— Не съм съгласна да чакам. Време е някой да се разправи с тях.

— Не ти ли се струва, че си малко вманиачена на тази тема? — попита той, като продължаваше да дъвче.

— Нямам нищо против да съм вманиачена! И ти щеше да се чувстваш така, ако те бяха подлагали на унижения, сякаш си добитък!

— Да, така е. Само че в момента не можем да направим нищо по въпроса. Да поговорим за това по-късно, а? Нали разбираш, още не съм съвсем добре.

Тя кимна, остави лицата си при огъня и се отдалечи.

От другата страна на огъня неколцина оръженосци съшиваха кожени елеци. Около тях бяха разхвърляни парчета прясно одрана кожа.

Страк тъкмо привършваше с яденето, когато Алфрей се върна и му рече:

— Готови сме да тръгваме за Дроган. Когато кажеш...

— И аз съм готов. Не мога да кажа, че главата ми е съвсем ясна, но яденето ще я оправи.

Приблужи се Хаскеер, нарамил няколко елека. След него подтичваше Джъп.

— Не са съвсем по мярка — рече той, докато ги оставяше на земята.

— Аз пък не смятах, че подобно нещо може да те обезпокои — подметна джуджето.

Хаскеер го игнорира и се зае да раздава елеците.

— Я да видим... капитане. — Той хвърли на Страк един елек. — Алфрей — ето и на теб. Джъп. Виж този — като за дребосък е. На мен и задника не може да ми покрие!

Джъп дръпна елека и се озъби:

— Хубаво ще е от време на време да използваш главата си. Поне ще е някакъв напредък.

Хаскеер се захлади и си тръгна.

Страк все още се полюшваше неуверено.

— Как се чувстваш? — попита го Алфрей.

— Поносимо. Но известно време няма и да помисля за пелуцид.

Алфрей се засмя.

— Беше прав за звездите — продължи Страк. — Ако ги бях взел със себе си...

— Зная. Имахме късмет.

— Но сега можеш да ми ги върнеш.

— Помисли ли за предложението ми да ги разделим?

— Съгласен съм, че е разумно, но предпочитам да останат у мен. Ако се наложи да се отдели пак от дружината, ще ги предам на теб.

— Ти решаващ, Страк. — По тона му личеше, че не е съгласен с решението на капитана. Бръкна в джоба си и извади трите звезди, но не бързаше да ги върне. Държеше ги в шепата си и ги разглеждаше внимателно. — Ще ти призная нещо. Радвам се, че ти ги връщам. Докато бяха в мен, ме измъчваше ужасното чувство за отговорност.

Страк взе звездите и ги прибра в кесията си.

— Зная какво имаш предвид.

— Странно нали? И двамата изпитваме едно и също, а нямаме ни най-малка представа за какво са предназначени звездите. Какво ще правим сега, Страк? Ще опитаме ли да вземем още една звезда от кентаврите?

— Нали знаеш, първоначалната ми идея бе да ги разменим с Дженеста срещу опрощаване на „провиненията“ ни. Но колкото повече мисля, толкова повече се убеждавам, че не бива да го правим.

— И защо?

— Първо, едва ли ще можем да се разберем с нея. Но по-важна е силата, която се крие в тези реликви.

— Но нали точно в това е въпросът? Ние не знаем нищичко за нея.

— Така е. Но научихме това-онова по време на пътя. Обясненията на Таннар например. И фактът, че Дженеста, която е магьосница, ги иска.

— И какво ще правим с тях?

— Мислих си да потърсим някой, който ще ни помогне да ги използваме. Но за добро — за да помогнем на орките и другите древни народи. Може би дори да ударим човеците и нашите тирани.

— И къде ще намериш този „някой“?

— Открихме Моббс и той ни разказа за инструментумите.

— Съжаляваш ли, че го срещнахме и стана така?

— Всичко на този свят се променя. Моббс не ни е карал да вършим онова, което направихме. Само ни даде причина, макар и доста мъглява. Затова смятам, че трябва да потърсим някой, който знае повече. Магьосник, алхимик, какъвто и да е.

— Вместо да ги предложим на Дженеста срещу живота ни?

— Помисли си, Алфрей. Дори да се спогодим с Дженеста, какъв живот ни очаква? Наистина ли вярваш, че можем да се върнем и да станем такива, каквито бяхме? Да се държим така, сякаш нищо не се е случило? Не, това е минало. Тези дни са забравени. Не виждаш ли, че цялата страна е обхваната от пламъци? Трябва ни нещо по-голямо. — Той постави ръка върху кесията. — И може би тези реликви са ключът към него.

— Може би.

— Да тръгваме за Дроган.

Той даде заповед да вдигат лагера.

До гората имаше само два-три часа път. Не беше никак трудно да се ориентират. Трябваше просто да следват брега на залива.

Както Страк се надяваше, от ездата главата му бързо се проясни. Но устата му постоянно съхнеше и той изпи огромни количества вода.

Страк предложи манерката си на Койла, която яздеше до него в челото на колоната. Но тя поклати глава и рече:

— Разговарях с Хаскеер. Или по-скоро се опитах да разбера какво се е случило, когато открадна звездите.

— И?

— Ами той си е съвсем същият, какъвто беше преди. Освен когато трябва да обясни какво му се е случило.

— Мисля, че казва истината и че не знае какво го е сполетяло.

— Аз също. Въпреки че тогава ме халоса по главата. Но не съм сигурна, че бих му се доверила отново, Страк. Макар че помогна за спасяването ми.

— Не мога да те виня за това. Според мен обаче с него се е случило нещо необичайно, нещо извън неговия контрол. Какъвто и да е Хаскеер, той не е предател.

— Единственото, което успях да изкопча, бе, че звездите му „пеели“. После млъкна засрамено. Това с песните прозвуча толкова налудничаво.

— Не мисля, че му хлопа дъската.

— Нито пък аз. Някакви идеи какво може да означава това?

— Не. За мен това са най-обикновени предмети.

— Но все трябва да имат някакво предназначение, нали?

Той се усмихна.

— И да имат, засега не ми е известно. Иначе щях да ти го кажа. Одеве разговарях по същия въпрос с Алфрей. Не му казах обаче, че дори звездите да са мъртви, безполезни късчета дърво, или нещо от този род, пак щях да тръгна да ги събирам.

Койла го погледна изненадана.

— Не се тревожи, не съм луд — успокой я той. — Но мисля, че ако ни е нужно наистина нещо, то е цел. Без цел, дружината ще се разпадне. Сигурно е заради военното ни възпитание. Дори да не сме вече част от ордата, ние си оставаме орки, все още принадлежим към оркия народ, макар и преследвани. Затова или трябва да се държим един за друг, или ще ни видят сметката поединично.

— Разбирам. Има нещо в природата на орка, което го кара да търси компанията на другарите си. Струва ми се, че просто не сме били създадени да бъдем единаци. Както и да е, Страк, мисля че си

прав. Трябва ни цел, обединяваща идея. Дори да се окаже, че е само загуба на време. Ще се опитаме.

— Да — засмя се той. — Поне ще се опитаме.

Стигнаха покрайнините на гората. Беше гъста, стара, тъмна гора.

Страк даде знак да спрат и махна на Алфрей, Джъп и Хаскеер.

— Какъв е планът, капитане? — попита Джъп.

— Прост и директен. Отиваме там с предложение за преговори. Под парламентъорски флаг.

Алфрей се зае да измайстори флага, като за целта използва едно оркско копие.

— Как мислиш, Страк, дали в гората има повече от един клан?

— Да се надяваме, че колкото и да са, ще се отнасят дружелюбно към нас. Да вървим.

Те навлязоха сред дърветата, като се оглеждаха с опасение. Алфрей държеше вдигнат флага. И той, както всички останали, осъзнаваше, че макар да бе познат сред много народи, парламентъорският флаг не винаги биваше приеман.

В гората бе хладно и миришеше на влажна почва. Не беше толкова тъмно, колкото им се бе сторило в началото. Тишината бе почти пълна и това ги изнервяше допълнително.

Яздиха десетина минути и излязоха на малка полянка.

— Защо не смея да говоря на висок глас? — прошепна Койла.

Алфрей вдигна глава към короните на дърветата, които се извисяваха високо над тях.

— Защото това място изглежда някак свято.

Джъп се съгласи:

— Предполагам, че тук магията е силна. Водата в залива, дърветата — всичко това я задържа. Това може да е един от последните недокоснати оазиси на Марас-Дантия, такава, каквато беше някога.

Хаскеер бе в далеч по-прозаично настроение.

— Добре де, какво ще правим сега? Ще се мотаем, докато срещнем някой кентавър?

Изведнъж от всички страни, иззад дърветата и храсталаците, наизлязоха кентаври. Някои държаха дълги, тънки копия. Повечето имаха къси лъкове от рог, с насочени към орките стрели.

— Спокойно! — даде знак Страк. — Без внезапни движения!

Един кентавър излезе напред. Беше млад, с горделива осанка. Тялото му бе покрито с къса кафеникава козина. Имаше красива опашка и яки копита. Горната част на тялото му, която наподобяваше човешка, беше мускулиста и богато окосмена по гърдите. Дълга къдрава брада украсяваше лицето му.

Конете на орките се задърпаха уплашено.

— Намирате се в земите на нашия клан — обяви кентавърът. — Какво ви води насам?

— Идваме с мир — увери го Страк.

— С мир ли? Вие сте орки.

— Да, зная какво се говори за нас. Славата ни стига надалеч. Но също като вас и ние воюваме за справедлива кауза и не потъпкваме парламентъорския флаг.

— Добре казано. Аз съм Гелорак.

— А аз — Страк. Това е моята дружина — Върколаците.

Кентавърът повдигна вежди.

— Чували сме за вас. Сами ли идвате, или някой ви праща?

— Тук сме по своя воля.

Другите кентаври продължаваха да държат лъковете си насочени към орките.

— Страк, за теб се говори, че носиш неприятности. Пак те питам — какво те води насам?

— Нищо, което да ви донесе неприятности. Търсим един кентавър на име Кеппатаун.

— Нашият водач? Оръжие ли ви трябва?

— Не. Ще разговаряме с него по друг въпрос.

Гелорак го огледа замислено.

— Нека той реши как да постъпи с вас. Ще ви отведе при него. — Той погледна меча на Страк. — Няма да ви оскърбя, като поискам да ми предадете оръжията си. Зная, че за орките това ще е голямо унижение. Но разчитам, че за вас ще е въпрос на чест да не престъпвате примирието, като извадите оръжие, дори под въздействие на гнева.

— Благодаря ти. Оценяваме внимателното ти отношение. Няма да вадим оръжия, освен ако не бъдем нападнати. Имаш думата ми.

— Много добре. Последвайте ме.

Той махна с ръка. Лъковете бяха свалени.

Гелорак ги поведе към най-гъстата част на гората, а останалите кентаври тръгнаха след тях. Отново излязоха на поляна, но тази бе по-просторна.

На нея имаше постройките, които наподобяваха конюшни, както и обикновени на вид къщи със сламени покриви. Най-голямата сграда приличаше на отворен хамбар. В предния му край бе поставена огромна наковалня. Сред нетърпима жегата и облаци дим изпотени кентаври удряха с чукове върху наковалнята и помпаха въздух с меховете. Други използваха дълги щипци, за да изваждат нагорещени късове желязо от пещите. После ги пускаха сред съскане и пара в каци с вода.

Наоколо сновяха на воля прасета и кокошки. Миришеше на оборски тор, но едва ли беше само заради домашните животни.

Дузина кентаври, млади и стари, се занимаваха с ежедневната си работа. Повечето от тях спряха и се облециха, когато видяха Върколаците. Страк се поуспокои, когато си даде сметка, че реакцията им е породена по-скоро от любопитство, отколкото от враждебност.

— Почакайте тук — нареди им Гелорак и се отдалечи към оръжейната.

— Какво мислиш? — прошепна Койла.

— Засега се държат благосклонно. Освен това ни отведоха при оръжейната. Това е добър знак.

Появи се Гелорак, придружен от друг кентавър. Беше на средна възраст, с посивяла брада. Имаше яко, мускулесто тяло, което сочеше, че все още е в зрели години за своя вид, но видимо накуцваше. Десният му преден крак бе изсърнал и скъсен и се влачеше по земята.

— Добра среща! — поздрави го Страк.

— Добра среща! Аз съм Кеппатаун. Да знаете обаче, че съм твърде зает и не обичам празните приказки. Какво искате?

— Да обсъдим един важен въпрос. Искаме да ти предложим сделка, която може да е изгодна за теб.

— Ще видим тая работа. — Той ги огледа внимателно. Имаше умни, пронизвателни очи. — Всъщност, предполагам, че каквото и да е, можем да го обсъдим по време на ядене. Ще ни направите ли компания?

— Благодаря. — Страк неволно потрепери при мисълта, че може да им предложат нещо, което да не е по вкуса им. Но нямаше как да

откаже.

Орките наскачаха от конете и се отправиха към скованите под дърветата маси. От едната им страна имаше пейки и те насядаха по тях. От другата страна кентаврите останаха прави.

Поднесоха месо и риба. Имаше прясно изпечен хляб, купи с плодове и кошници с ядки и изсушени горски насекоми. Донесоха и ейл, заедно с кани опияняващо червено вино.

След като похапнаха, колкото да не обидят своите домакини, Страк вдигна тост.

— Искам да отправя най-сърдечните си благодарности за тази щедра трапеза — рече той.

— Често съм казвал, че са малко споровете, които да не могат да бъдат решени на маса, с добро хапване и пийване — отвърна Кеппатаун. Той изпи халбата си на един дъх и хлъцна. — Предполагам обаче, че при вас, орките, е различно. Ние първо задаваме въпроси, а после се бием. При вас май е обратното?

— Не винаги, Кеппатаун. Ние също сме склонни да се вслушаме в гласа на разума.

— Сигурен съм, че е така — отвърна добронамерено Кеппатаун. — Та какво ви води насам?

— У теб е един предмет, който бихме искали да закупим.

— Ако става въпрос за оръжия, по-добри няма да намерите никъде в Марас-Дантия.

— Не, не е за оръжия, макар че наистина вашите са най-добри. — Страк вдигна халбата си и отпи. — Говоря за една реликва. Наричаме я звезда. На теб може да ти е известна като „инструментум“.

След тези думи на масата се възцари мълчание. Страк се надяваше, че това няма да се окаже затишие пред буря.

Но след известно време Кеппатаун се усмихна, което бе знак за възобновяване на разговора, макар че сега той заговори толкова тихо, че трябваше да се напрягат, за да го чуят.

— У нас наистина има такъв предмет — призна той. — И вие не сте първите, които идват тук, с надеждата да го получат.

— Значи са идвали и други?

— Да — през годините.

— Мога ли да попитам кой?

— О, бяха най-различни. Книжници, наемни войници, магьосници, овладели черната или бялата магия, мечтатели...

— И каква беше тяхната участ?

— Убивахме ги.

Като чува това, орките се спогледаха.

— Но не и нас? — не се изплаши Страк.

— Вие дойдохте да питате, не се опитахте да го вземете. Говоря за онези, които пристигнаха тук с лоши намерения.

— Имаше ли и такива, които идваха с добро?

— Някои. На тях подарявахме живота, но си тръгваха разочаровани.

— Защо?

— Защото не можеха или не желаеха да приемат условията, при които бихме разменили звездата.

— И какви са тези условия?

— Ще стигнем до това. Първо ще трябва да се срещнете с някого. — Той се обърна към стоящия до него Гелорак. — Доведете Хеджест и му кажете да вземе реликвата. — Гелорак допи виното и препусна към гората. — Нашият шаман — поясни Кеппатаун на Страк. — Той е пазачът на инструментума.

След известно време се появи Гелорак, следван от друг кентавър. За разликата от останалите членове на тукашния клан, той носеше няколко огърлици от камъчета, или може би мидени черупки. Гелорак държеше в ръцете си дървена кутия. И двамата вървяха бавно.

След като ги представиха и Хеджест кимна унесено в отговор, Кеппатаун заповяда да покажат звездата. Поставиха украсената кутия на масата и я отвориха.

Вътре наистина имаше звезда, но тя бе различна от тези, които бяха у Страк. Тази беше сива, само с два лъча, стърчащи от централната сфера.

— Нищо особено, а? — подметна Кеппатаун.

— Вярно — съгласи се Страк. — Може ли?

Вождът на кентаврите кимна.

Страк извади внимателно звездата от кутията. Хрумна му, че може да е фалшификат. Докато я държеше, я притисна незабележимо с пръсти. Звездата беше необичайно здрава, съвсем като другите.

Кеппатаун изглежда разбра какво прави Страк, но не каза нищо.

— По-яка е, отколкото изглежда. На практика е неразрушима. Не бях виждал подобно нещо, а съм работил с всякакви материали. Не успях дори с огън.

Страк остави звездата в кутията.

— Защо ти е нужна? — попита го Кеппатаун.

Един въпрос, който Страк се надяваше да избегне.

— Ние сме от ордата на Дженеста — подхвана той отдалеч, решил, че половинчатата истина е по-добра от лъжата. — Но ни прогониха, обявиха ни за изменници. Мислехме си, че ще можем да си възвърнем положението, ако ѝ я отнесем. Тя е страстна почитателка на древни реликви — добави той.

— Странно увлечение, като се има предвид репутацията ѝ.

— Ние, орките, сме силно привързани към своята орда. А този предмет е единственият ни пропуск за връщане.

Страк имаше странното усещане, че Кеппатаун не вярва на нито една негова дума. Освен това му се стори, че не трябваше да споменава Дженеста. Всички познаваха злия ѝ нрав. Кентавърът можеше да сметне, че тя е неподходящ приемник за звездата.

Ето защо беше изненадан, когато Кеппатаун каза:

— Не ме интересува кому и за какво е потрябвала. С радост бих се отървал от тази проклетия. Тя ни носи лош късмет. — Той кимна към кутията. — Какво знаете за тази звезда и нейните евентуални посестрими?

Страк не пропусна да отбележи, че Кеппатаун не беше сигурен в съществуването на другите звезди. Реши да не му казва, че държи в себе си още няколко.

— Много малко, ако трябва да бъда искрен.

— Това ще разочарова нашия приятел Хеджест. Всичко, което ни е известно, е, че би трябвало да притежава магични сили. Но вече двайсет сезона той се опитва да изстиска нещо от тази тук без никакъв успех. Ако питате мен, това е лембарско говно.

Кеппатаун не предлагаше, а търсеше информация. Страк почувства облекчение. Ако знаеше малко повече, кентавърът можеше да затрудни преговорите.

— Одеве спомена, че съществуват някакви условия, при които би се разделил със звездата — припомни му той. — Но никой не е искал да ги приеме.

— Така е. Никой не се и опита дори.

— За търговия ли става въпрос? Можем да предложим първокачествен пелуцид за...

— Не. Искам срещу звездата не богатства, а дела. Но се съмнявам, че и ти ще се согласиш.

— Какво трябва да направя?

— Нека първо те попитам нещо. Не те ли интересува откъде съм се сдобил с тази звезда?

— Този въпрос ми мина през главата.

— Там, където и окуцах. При Адпар, кралицата на ниядите.

Страк не бе единственият, който се изненада от думите му.

— Винаги съм смятал, че тя е само мит.

— Защото сестра ѝ, Дженеста, държеше другите да мислят така. Адпар не е мит. — Ръката му се спусна към съсухрения крак. — Дори е прекалено реална, както установих за свое съжаление. Истината е, че никога не напуска царството си. Малцина от онези, които влизат в него, успяват да се върнат живи и невредими.

— Ще ни разкажеш ли какво се е случило? — попита Койла.

— Историята е съвсем простичка. Както при вашия народ, и при нашия съществуват изпитания, на които подлагаме достигналите зряла възраст младежи. Като млад бях много суетен. Искях да премина този изпит с успех, какъвто никой друг кентавър не е показвал. Ето защо се отправих към двореца на Адпар, за да открия и взема звездата. По някаква невероятна случайност намерих реликвата и успях да избягам с нея, макар че едва не заплатих с живота си. Адпар ми прати заклинание, последствията от което виждаш. Сега, вместо да използвам оръжията на бойното поле, аз мога само да ги изработвам.

— Съжалявам за бедата, която те е сполетяла — рече му Койла. — Не разбирам обаче какво искаш от нас.

— Да си възвърна тялото такова, каквото беше някога, за мен е по-ценно от всичко на света. За това не бих платил със злато или кристал. Но бих дал звездата.

— Ние не сме захари — припомни му Джъп. — Как очакваш да го направим? Вярно, нашият другар Алфрей притежава известни способности, но...

— Но не достатъчни, за да излекувам подобен недъг — намеси се Алфрей.

— Погрешно ме разбрахте — прекъсна ги Кеппатаун. — Аз зная как може да се подобри състоянието ми.

— Да, но какво общо има това с нас? — попита го Страк.

— Моят недъг е предизвикан от заклинание. Лечението също е магическо.

— Кеппатаун, ние не сме магьосници.

— Не, приятелю, ако беше толкова просто, отдавна щях да потърся услугите на някой прочут магьосник. Единственото, което би ме излекувало напълно, е една от сълзите на Адпар.

— Какво?

Орките нададоха учудени възгласи.

— Ти си се побъркал — подметна Хаскеер. Страк му хвърли гневен поглед.

— Де да беше така, стотник — отвърна му със спокоен глас Кеппатаун. — Но това е самата истина. Адпар сама ми каза, че това е единственото лечение.

Последва продължителна тишина, нарушена от Койла.

— А защо не й предложи размяна? Звездата срещу твоето възстановяване?

— Предложих, разбира се. Но тя се опита да ме измами. Искаше да вземе звездата и да ме убие. Трябва да знаете, че ниядите са злобна и отмъстителна раса. Убедихме се в това, защото техни отряди често нападат покрайнините на нашата гора.

— Чакай да изясним нещата — махна с ръка Страк. — Вземаме ти една сълза от Адпар, а ти ни даваш звездата, така ли?

— Имаш думата ми.

— И какво ще включва това?

— Пътешествие до нейното царство, което е разположено там, където Скаррокските тресавища се преливат в Малолторските острови. Това е само на един ден езда отгук. Но районът не е спокоен. Адпар воюва със своите съседи — мръковете.

— А те са миролюбци, нали? — подметна подигравателно Хаскеер.

— Каквито и да са, когато си имат за съсед Адпар, налага се да забравят за мира. Освен това се конкурират за храната. И океанът, също като земята, страда от отслабването на магията, причинено от хората.

— Къде точно е разположен замъкът на Адпар? — попита Страк.
— Можеш ли да ни го покажеш на картата?

— Да. Но се боя, че не е никак лесно да се стигне до него. Баща ми веднъж поведе една експедиция, чиято цел бе да заловят Адпар. Нито той, нито другарите му се върнаха. Тежък удар за нашия клан по онова време.

— Не бих искал да обиждам духа на баща ти, но вие не сте свикнали да воювате. С нас няма да им е много лесно.

— Не се и съмнявам. Но трудностите не се изчерпват само с пътуването. Не мога да си представя как може да бъде накарана една коравосърдечна кучка като Адпар да пророни сълзи.

— За нас този въпрос е още по-неясен — призна Койла.

— Че защо?

— Орките не плачат.

Кеппатаун я погледна изненадано.

— Не го знаех. Съжалявам.

— Задето не пускаме сълзи ли?

— Ще трябва да обмислим този проблем — рече Страк. — Но смятам да опитаме.

— Наистина ли?

— Не мога нищо да ти обещая, Кеппатаун. Ще проведем разузнаване и ако установим, че задачата е извън възможностите ни, ще се откажем. При всички случаи ще те известим за решението си.

— И това е добре за начало — кимна кентавърът.

— Все пак сме ти благодарни, че не скри от нас опасностите.

— Предлагам ви да си отдъхнете тук тази вечер и да поемете утре. Освен това, не мога да не отбележа, че оръжията ви са крайно неподходящи. Ще ви въоръжим с най-доброто, което имаме.

— Това е музика за оркските уши — засмя се Страк.

— И още нещо. — Кеппатаун пхна ръка в джоба на кожената си престилка, извади малка керамична купичка и я подаде на Страк.

Алфрей втренчи очарован поглед в изрисуваните ѝ стени.

— Нещо против да попитам откъде я имаш?

— От една друга младежка лудория — отвърна Кеппатаун и ако кентаврите се изчервяваха, сигурно сега лицето му щеше да е пламнало.

20.

Всеки път, когато навлизаше в онова, което мислено наричаше „отвъдното“, се налагаше да заплаща съответната цена. Силите му се топяха по малко, макар и на пръв поглед незабележимо. Намаляваше и способността му да координира мислите си.

По този начин ускоряваше смъртта си.

Тъй като не можеше да прекарва достатъчно време в регенерация, този проблем щеше само да ескалира. И наистина, действията му заплашваха и неговото тукашно „аз“.

От друга страна си даваше сметка, че в положението, в което се намираше, всичко това има само относително значение. Но въпреки че намесите му бяха деликатни и едва забележими, те можеха да влошат нещата. При последния случай за малко не предизвика бедствие. Опитвайки се да направи онова, което трябваше, едва не стори нещо пагубно — при това отново.

Но нямаше избор. Събитията бяха твърде напреднали. А сега дори съдовете на собственото му тяло се обръщаха едни срещу други. Само непредсказуемата съдба възпрепятстваше катастрофата, а онова, което можеше да направи, бе толкова незначително. И макар да бе изтощен, той се приготви да излезе, отново преобразен до неузнаваемост.

Би могъл да позволи на смъртта да го отърве от бремето, но го спираше вината и мисълта, че е отговорен за толкова много страдания. И за още по-големите злини, които можеха да дойдат.

Под привидното спокойствие, царящо сред редиците на присъстващите, се усещаше нарастваща паника.

Адпар лежеше в мъждиво осветената коралова зала. Бяха я положили върху легло от водорасли, за които се смяташе, че притежават лечебни свойства, също както някои твърдяха, че вълните

на океана имат подмладяващ ефект. Освен това тялото ѝ бе покрито с лишеи, които пречистваха постоянно кръвта ѝ.

Изгаряше я треска. Устните ѝ трепереха, оформяйки беззвучни слова, които оставаха непонятни за присъстващите. От време на време я чуваха да проклина боговете и с още по-голяма ненавист — своите роднини.

Присъстваше избрана група старейшини, висши военни и придворни лечители.

Вождът на старейшините изведе отвън за кратък разговор най-опитния лечител.

— Открихте ли причината за страданието ѝ? — попита той.

— Не — отвърна лечителят. — Опитавме какво ли не, но никакъв резултат. — Той се наведе към него и зашепна съзаклятнически. — Подозирам обаче магьосническа намеса. Щях да повикам магьосник, ако не беше в разрез с изричните разпоредби на Нейно Величество, когато все още беше в съзнание.

— Ще посмееш ли да го направиш сега и да проявиш неподчинение? Като се има предвид, че тя едва ли осъзнава какво става?

Лечителят въздъхна.

— Не познавам толкова добър магьосник из нашите земи, който да се справи с подобен проблем. Донякъде заради това, че тя се постара да се отърве от тях. Нали знаеш, че не можеше да понася съперници?

— Не можем ли да повикаме някой извън царството?

— Дори да намерим някой, склонен да опита, това няма да стане никак бързо.

— Искаш да кажеш, че тя няма да го дочака?

— Не смея да го заявя така откровено, но имам опасения. Мога само да...

— Сега не е време за протакане, лечителю. Съдбата на царството е поставена на карта. Ще живее ли тя, или не?

Лечителят въздъхна отново.

— В момента е по-вероятно да не надмогне болестта. Ние, разбира се — побърза да добави той, — правим всичко възможно да я спасим.

— Тя чува ли ни? — попита старейшината.

— Не съм сигурен.

Върнаха се при леглото. Тук ги заобиколиха останалите придворни.

— Ваше Величество? — прошепна почтително старейшината, като се надвеси над леглото. Не последва отговор. Той повтори същите думи с поукрепнал глас. Този път Адпар се размърда лекичко.

Лечителят допря влажна гъба до челото и устните ѝ. Цветът ѝ видимо се подобри.

— Ваше Величество — повика я отново старейшината.

Устните ѝ помръднаха и клепачите ѝ трепнаха.

— Ваше Величество! — повтори той настойчиво. — Чуйте ме, умолявам ви.

Тя изстена тихо и мъчително.

— Не сте назначили свой наследник, Ваше Величество. Жизнено важно е да обсъдим този въпрос.

Адпар измънка нещо неразбрано.

— Съществуват групировки, които са готови на всичко, за да се докопат до трона. — Всъщност той знаеше, че кралицата се бе постарала да избие или изпрати в изгнание всичките си съперници. — Трябва да проговорите, Ваше Величество. Трябва да ми кажете името на наследника си.

Кралицата несъмнено се опитваше да каже нещо, но нищо не се разбираше.

— Само едно име, Ваше Величество. На този, който ще управлява.

Устните ѝ се размърдаха отново. Той се наведе и допря ухо до тях. Все още не можеше да разбере какво се опитва да каже. Напрегна слух.

И тогава я чу. Тя повтаряше една-единствена кратка дума:

— ... аз... аз... аз... аз...

Вече нямаше съмнение. Кралицата бе готова да остави след себе си хаос. Може би не беше в състояние да признае, че е смъртна. Или предпочиташе да я наследят безредици. И в двата случая резултатът щеше да е един и същ.

Старейшината огледа присъстващите. По лицата им личеше, че знаят какво ги очаква.

Нямаше как, дошло бе време да изоставят кралството и всеки да се погрижи за себе си. Щеше да се случи онова, което бе писано.

Страк знаеше, че кентаврите не вярват в завръщането им. Всъщност те не се и опитваха да го прикрият.

Въоръжиха ги с прекрасни нови оръжия, които орките възторжено одобриха. Койла бе особено щастлива да получи няколко прекрасно балансирани метателни ножа. Джъп стана притежател на изящно изработена бойна секира, Алфрей се сдоби с чудесен меч. А мечът на Страк нямаше равен.

Малко след като напуснаха селището на кентаврите и се озоваха сами в гората, възникнаха първите очаквани неприятности.

— Капитане, в що за безумно начинание ни забърка сега? — попита Хаскеер, който, както и следваше да се очаква, стана изразител на общото недоволство.

— И преди съм ти казвал да си затваряш устата — сръза го Страк. — Прав ти път, ако не искаш да имаш нищо общо с нас. Но ми се струва, че се опитваше да ни докажеш верността си към дружината?

— И не съм се отказал. Но какъв смисъл има да се захващаме с невъзможна задача?

— Вдигаш твърде много шум, както винаги — скастри го Джъп. — И все пак, Страк, наистина с какво се захващаме?

— Засега само сме на разузнаване. Ако се изправим пред нещо, което не е по силите ни, ще се върнем обратно в Дроган и ще кажем на Кеппатаун, че се отказваме.

— И после какво? — попита Алфрей.

— После пак ще преговаряме. Може да поискаме да ни възложи друга задача. Като да му намерим добър лечител.

— Знаеш, че няма да се съгласи, капитане — отбеляза не без основание Хаскеер. — Ако наистина толкова държим на проклетата звезда, нека се върнем и я вземем. И без това ни чака бой, защо да не използваме изненадата?

— Защото не е почтено — уведоми го ядосано Койла. — Казахме му, че ще се опитаме. Това не означава да се промъкнем обратно и да им прережем гърлата.

— Дали сме дума — подкрепи я Алфрей. — Надявам се да не доживея деня, в който орките започнат да престъпват поетите обещания.

— Добре, добре — въздъхна Хаскеер.

Закатериха се по един затревен хълм. Когато стигнаха на върха, един от орките извика и посочи отсрещния връх. Там имаше самотен конник на бял кон. Носеше дълго синьо наметало.

— Серафейм! — възкликна Страк.

— Той ли е? — попита Алфрей.

— Не мога да повярвам! — рече Джъп.

Койла вече пришпорваше коня си.

— Искам да си поговоря с този човек!

Останалите я последваха надолу по хълма. Междувременно човекът прехвърли билото и се изгуби от погледите им.

Когато дружината излезе на върха, от Серафейм нямаше и следа. Теренът във всички посоки бе равен и видимостта бе добра. Не разбираха къде може да се е скрил.

— Какво, в името на Четворицата, става тук? — зачуди се Койла.

Хаскеер местеше бавно поглед, засенчил очите си с длан.

— Но как? Къде? Това е невъзможно!

— Невъзможно или не, той го направи — рече му Джъп.

— Трябва да е някъде наблизо — упорстваше Койла.

— Оставете — махна с ръка Страк. — Имам чувството, че си губим времето.

— Трябва да му се признае, че много го бива в изчезването — рече Хаскеер.

От мястото, където се намираха, вече се виждаше началото на Скаррокските тресавища. Отвъд тях, далеч на запад, синееше безбрежният океан, а сред него се открояваше огърлицата от малки острови.

От много време Дженеста не бе повеждала лично армията си в някоя кампания.

Всъщност настоящото придвижване на войската можеше да се нарече по-скоро военна операция и дори и това название щеше да е прекалено гръмко, като се имаше предвид, че основната му цел бе да

плячкосат и разрушат едно малко селище. Но въпреки това я крепеше надеждата, че докато е извън стените на замъка, може да научи нещо за местонахождението на Върколаците. Освен това ѝ беше приятно да излезе на въздух, пък и в края на краищата щеше да ѝ помогне да попълни запасите си от магьосническа енергия.

Само на половин ден път от Каменна могила се натъкнаха на истинско малко съкровище. Съгледвачите докладваха за унищожено селище, толкова ново, че го нямаше дори на картите. Бяха го пропуснали даже шпионите ѝ. Грешка, която щеше да бъде наказана, веднага щом се приберяха. Тя поведе армията си от орки и джуджета, общо десет хиляди, срещу поселището.

Едва ли някога е имало по-добра илюстрация на поговорката „да използваш секира, за да прогониш феи“. Селището беше съвсем малко и зле защитено. Състоеше се от набързо вдигнати колиби и незавършена ограда. Обитателите му, около петдесетина на брой, ако се брояха и децата, бяха невежи селяци и скотовъдци, достатъчно глупави, за да дръзнат да се приближат до кралството ѝ. Вбесиха я още повече, когато сметнаха, че ще е най-добре да се предадат. Всъщност тя мислено съжали, че не всички унисти са толкова лесни за побеждаване.

Това, което последва, бе приятна добавка към магичните ѝ резерви — сърцата на близо двайсетина подобрани жертви, изтръгнати още приживе. Успя да погълне само малка част от тях, разбира се, но изобилието от енергия ѝ позволи да подложи на изпитание нещо, за което бе чела в старите писания.

Преди да поеме на това малко пътешествие, тя бе пратила агенти на север, дълбоко в Хоянгерската пустош, за да докарат каруци с лед и твърд сняг. Натъпкан в каци, които на свой ред бяха увити със зебло и кожи, товарът бе доставен бързо, преди да се разтопи. Сега тя нареди да приберат човешките органи в каците, с намерението да се храни с тях постепенно, докато ледът се топи. Вярно, че нищо не можеше да замени пресния продукт, но въпреки това щяха да свършат добра работа.

Ако се получеше, смяташе да прибегва до подобен подход за запазване на храната по време на продължителните походи.

Дженеста излезе от колибата, където бе устроила своето ужасяващо пиршество и попи с кърпичка окървавените си устни.

Остана малко изненадана от апетита, с който се бе нахранила. Още едно последствие от разходката на чист въздух, реши тя.

Мерсадион имаше доста обезпокоен вид. Чакаше я намръщен на коня си.

— Изглеждате ми обезпокоен, генерале — обърна се тя към него, докато си бършеше ръцете. — Не ви ли радва победата?

— Разбира се, че ме радва, Ваше Величество — побърза да отвърне той с угодническа усмивка.

— Тогава какво ви яде?

— Милейди, офицерите ми докладват за нарастващо недоволство сред армията. Не е голямо, но достатъчно, за да ме обезпокои.

— Мислех, че си се справил вече с това, Мерсадион — скастри го тя недоволно. — Нали заповядах да бъдат екзекутирани смутителите?

— Така и направих, милейди, по няколко от всеки полк. Това обаче сякаш предизвика ново недоволство.

— Тогава убий още. Каква е причината за днешните им оплаквания?

— Изглежда, милейди, поставят под въпрос необходимостта да се разруши това... селце.

— Какво!?

Той пребледня, но намери сили да продължи.

— Не е каквото си мислите, милейди. Просто някои от орките смятат, че ще е по-правилно къщите да се оставят. Не искат да бъдат разрушавани. Смятат, че ще е по-добре в тях да живеят жените и децата на орките, загинали на служба при вас.

— Аз пък държа да ги разрушим! Като предупреждение към страхливците. Нека знаят какво очаква семействата им, ако не се представят подобаващо!

— Да, милейди — склони покорно глава Мерсадион.

— Генерале, започвам да се съмнявам във вашата способност да поддържате реда. — Мерсадион се сви върху седлото. — И си мисля, че първото, което трябва да направим, като се върнем в Каменна могила, е да изтребим до крак тези непокорници!

— Милейди.

— А сега ми донеси една факла!

— Ваше Величество?

— Факла, за бога! Трябва ли да ти нарисувам картинка в прахта?

— Не, Ваше Величество. — Той скочи от седлото и се затича към останките на колибите.

Докато чакаше нетърпеливо връщането му, тя зарея поглед към кръжащите високо в небето бойни дракони.

Мерсадион се върна с дървена факла, чиято глава бе усукана с натопен в катран плат.

— Запали я! — нареди му тя с привидно безразличие.

Той коленичи и извади огниво, докато тя го стрелкаше с нетърпеливи погледи. Най-сетне успя да запали факлата.

— Дай я тук! — кресна му тя и я дръпна от ръката му. След това се приближи до колибата, от която преди малко бе излязла.

— Това село е унистко гнездо. Няма да е достатъчно назидание, ако само го унищожим. А аз не обичам да оставям нещата недовършени. — Тя хвърли факлата вътре. Почти веднага лумнаха пламъци. Чуха се писъците на неколцината останали живи човеци.

Тя се върна при коня си и скочи на седлото. Той направи същото.

— Наредете на армията да тръгва — заповяда му тя. — Ще потърсим следващото гнездо.

Докато се отдалечаваха, Дженеста погледна през рамо към селото. Пожарът се разрастваше бързо. Скоро от селото щеше да остане само пепел.

— Ако искаш нещо да се свърши както трябва, свърши си го сам — обърна се тя с ведра усмивка към генерала. — Както обичаше да казва многоуважаваната ми майка Вермеграм.

21.

Скароковските тресавища изглежда имаха свой собствен климат.

На пръв поглед времето там не се отличаваше от това в равнините, само дето бе доста по-неприятно. Облаците бяха по-ниски, дъждът — почти непрекъснат, вятърът — по-хапещ. Беше и по-студено. Може би защото нямаше какво да се изпречи на пътя на въздушните маси, които се спускаха откъм настъпващата ледена планина. Нямаше нито планини, нито гори, които да образуват естествена преграда срещу тях, а веднъж пристигнали, те се смесваха с хладината, идваща от Норантелийския океан.

Доволни от наскоро ушитите кожени елеци, оръженосците бяха спрели в покрайнините на блатата и оглеждаха този вещаещ нещастия пейзаж.

Пред тях се простираше огромно и равно мочурище от черна тиня и пясъци. Тук-там се виждаха малки езера, пълни с жълтеникавозелена, жабунясала вода. На места стърчаха единични изсъхнали, наподобяващи скелети дръвчета, които само придаваха допълнително униение на тази мрачна картина. Вонеше на разложена риба и други, още по-нездравословни неща. Нямаше и следа от живинка, не се виждаха дори птици.

В далечината се ширеше океанът. Повърхността му бе разпенена, сивкава. Малко по-навътре стърчаха Малолторските острови, полускрити от мъгли, необитаеми. Някъде там, сред вълните, мръковете се бореха за своето несигурно съществуване.

Това беше тъжна и окаяна сцена и Страк не можа да не я сравни с величественния пейзаж от неговите сънища.

— Така — заговори Хаскеер. — Видяхме, каквото има за виждане, не ни хареса, сега да се връщаме.

— Не бързай толкова — спря го Страк. — Нали казах, че ще разузнаем.

— Какво има да се разузнава? Само гадни пуцинаци.

— А ти какво очакваше? — зачуди се Джъп. — Танцуващи девизи, които да те замерят с розови листенца?

Койла прекъсна караницата, като се обърна към Страк.

— Как смяташ да го прекосим, капитане?

— Според Кеппатаун ниядското царство се намира от другата страна на блатата, на брега на океана. По-голямата част от него била под юдата.

— Страхотно — промърмори Хаскеер. — Сега пък ще сме риби. Страк го игнорира.

— Но в двореца на Адпар може да се влезе както по вода, така и по суша. Ако ще го нападаме, ще ни е нужна цялата дружина, с изключение на тези, които ще останат при конете.

— Нали не смяташ да възложиш тази задача на мен? — попита малко настръхнало Алфрей.

Пак се притеснява за възрастта си, помисли си Страк. Изглежда става все по-чувствителен на тази тема.

— Не, разбира се. Ще ни трябваш там. Но, както вече казах, не можем да вземем конете. Талаг, Лиффин, ще ги оставим на вас. Съжалявам, но това също е важна задача.

Двамата кимнаха умърлушено. Никой орк не обичаше да му възлагат скучни задачи, когато приближава бой.

Джъп върна разговора към непосредствено предстоящото.

— Значи предлагаш да действаме направо. Без да пращаме съгледвачи?

— Да. Ще прекосим блатата и ако обстановката позволява, ще влезем в двореца. Не ми се ще да губим повече време.

— Виж, това вече ми харесва — подметна Хаскеер.

— Спомнете си какво каза Кеппатаун — продължи Страк. — Че в момента Адпар има някакви неприятности. Това също може да ни помогне. Но ако положението стане напечено, ще се върнем, без да встъпваме в бой. Животът ни е по-важен от някакви местни размирици.

— Съгласен — кимна Джъп.

Страк погледна към небето.

— Да вървим, преди да е заваляло по-силно. — Той се обърна към Талаг и Лиффин. — Както казах, не възнамеряваме да се задържаме тук. Но ако не се върнем до утре сутрин, действайте както

намерите за добре. Можете да продадете конете. Това ще ви осигури известна издръжка.

Двамата го изгледаха мълчаливо.

— Дръжте се близо един до друг — инструктира Страк останалите. — И си отваряйте очите.

— Както винаги — кимна Джъп.

— Помнете, противникът тук е в стихията си. Ниядите се чувстват еднакво добре и във водата и на сушата. Чуваш ли, Хаскеер?

— Да — кимна стотникът, сетне попита: — Защо го казваш точно на мен?

Навлязоха в тресавището. И тук, като в Дроганова гора, цареше тишина. Но това бе различна тишина. Онази там бе мирна. Тази бе неспокойна, донякъде зловеща. Докато Дроган обещаваще, тресавището заплашваше. Въпреки че наоколо не се виждаха противници.

В началото стъпваха в мека почва, скоро след това навлязоха в тиня. Страк се огледа и забеляза, че Хаскеер върви малко встрани от останалите.

— Дръж се към колоната — викна му той. — Не се отделяй. Не знаем какво може да се спотайва по тези места.

— Не бери грижа, началник — отвърна нехайно Хаскеер. — Зная какво правя.

Чу се отчетлив, всмукващ звук. За секунда Хаскеер потъна до пояс в тинята.

Другите се хвърлиха към него. Той продължаваше да потъва.

— Не се бори, само ще стане по-лошо — предупреди го Алфрей.

— Измъкнете ме от тук де! — сърдеше се Хаскеер. — Не стойте така, направете нещо!

Страк обаче скръсти ръце.

— Чудя се дали да не те оставя да потънеш до устата. Може би това е единственият начин да я затворим.

— Хайде, капитане! — замоли се Хаскеер. — Тук е ужасно студено, мамка му!

— Е, добре, извадете го.

Измъкнаха го не без усилие. Хаскеер не спираше да проклина. Куртката му беше изцапана. От ръкавите му висяха черни водорасли.

— Пфу, как вони! — оплака се той, докато размазваше калта по лицето си.

— Не се тревожи — успокой го Джъп. — Никой няма да забележи.

— Благодарни се на Четворицата, че не беше ти, дребосък такъв! На две стъпки по-надолу вече щеше да си се удавил!

Койла вдигна ръка да скрие усмивката си.

— Е, гледай да се държиш към нас, ясно? — попита го Страк.

Продължиха отново под несекващите оплаквания на Хаскеер. След около час забелязаха в далечината верига неравни скали. В някои от тях бяха пробити огромни дупки, през които се виждаше океанът.

Койла се намръщи.

— Ако това е границата на ниядското кралство, питам се, къде са пазачите?

— Може да са по-нататък — предположи Страк.

— А ние накъде ще продължим? — намеси се Алфрей.

— Според Кеппатаун една или няколко от тези пещери водят към двореца. Жалко, че не е запомнил коя точно. Избери една.

Алфрей помисли малко и посочи:

— Онази там.

Приблжиха я безшумно и влязоха. Беше най-обикновена пещера.

— Алфрей, добре че не се налага да се прехранваш по този начин — присмя му се Хаскеер. — Сега какво, Страк?

— Ще ги обикаляме наред, докато открием нужната.

Провериха още три, но без никакъв успех.

— Писна ми от тия пещери — захленчи отново Хаскеер. — Все едно съм някакъв прилеп.

После Койла посочи една, която ѝ се стори обещаваща. Оказа се доста дълбока и светлината от входа едва стигаше, за да се ориентират. Накрая завършваше с естествена арка. Преминаха под нея и се озоваха в стръмен тунел. На дъното му се виждаше зеленикаво сияние.

Започнаха да се хлъзгат надолу с извадени оръжия.

Но вместо сред дебнеци нияди, се озоваха в галерия. В нея бе влажно и гласовете им ехтяха. Зеленикавото сияние извираше от стотици подобни на корали образувания, които растяха по пода и стените.

Алфрей се наведе над едно от тях.

— Не зная какво е това нещо, но е ужасно полезно — прошепна той.

— Аха — изсумтя Хаскеер, пресегна се и си отчупи едно парче.

— Вземи още — нареди му Страк.

Неколцина оръженосци отидоха да им помогнат.

Имаше само един изход — тесен тунел на отсрещната стена. За разлика от галерията той тънеше в мрак и импровизираните факли се оказаха полезни. Страк поведе дружината в тунела.

Оказа се, че е доста къс и извежда в овална кухня с високи стени и отвор на тавана. От нея започваха нови три неосветени тунела. Подът бе залят с вода, която на места достигаше до глезените.

— Пак е време да избираме — подметна Койла.

— Шшшт! — Алфрей опря пръст на устните си.

Орките се смълчаха. Сега вече всички чуха далечно шляпане. Нещо се приближаваше по един от тунелите.

Страк им нареди да се скрият в коридора, от който бяха дошли. Прибраха и светещите корали. Малко по-късно откъм централния тунел се зададоха двама нияди. Движеха се с характерната за расата им грациозна ритмичност, с помощта на добре развитите мускули на долната част на телата им. Това бяха същества, които несъмнено щяха да се чувстват у дома си във водата, но биха се справили с всякакви трудности и на суша. Те заемаха своето място в еволюционната стълбица и все още не се знаеше дали в далечното бъдеще развитието им ще продължи към водна или сухоземна среда.

Бяха въоръжени с традиционните полукопия-полумечове с назъбени остриета, изработени от твърди мидени черупки от океанското дъно. На поясите си носеха коралови кинжали.

— Само двама ли са? — попита шепнешком Алфрей.

— Така мисля. Опитайте се да запазите един жив. Джъп, пази ни гърбовете.

По негов сигнал Страк, Алфрей, Хаскеер и Койла се нахвърлиха върху ниядите. Подкрепиха ги трима оръженосци.

Изненадани и стъписани от многобройния противник, ниядите нямаха никакви шансове. Алфрей и Хаскеер посякоха единия от тях през шията и лицето и той падна. Страк и Койла уловиха другия и го намушкаха няколко пъти, като се постараха раните да не са

смъртоносни. Той се просна на земята, притиснат от своите противници, и кръвта му се смеси с течащата вода.

— Кралицата — попита настойчиво Страк, надвесен над него. — Накъде е дворецът?

Ниядът си пое дъх на пресекулки, но не отговори.

— Къде е кралицата? — повтори Страк със заплашителен тон и използва върха на меч си за по-голяма убедителност.

Ниядът вдигна разтреперано ръка и посочи десния тунел. След това се свлече.

— Дано не лъжеш — изръмжа Хаскеер.

— Няма смисъл да го плашиш — рече Койла. — Той е мъртъв.

Джъп и останалите се приближиха от скривалището си.

Оставиха труповете там, където ги бе спходила смъртта. Дружината навлезе предпазливо в посочения от нияда тунел, като за осветление използваха светещите късове.

Тунелът се оказа по-дълъг от предишния, но най-сетне ги изведе в друга открита отгоре кухня. Намираха се на скален корниз. Под тях започваше серия неравни издатини, като огромни, издялани стъпала, които се спускаха към лабиринт от проходи и тунели.

Отпред, издигайки се високо, се намираше причудлива, гигантска, разкривена постройка. Странна смесица от природен феномен и скулптурно майсторство, тя нямаше нито една права линия или неизкривена кула. Комбинацията от скала и раковини, покрити с океански водорасли, ѝ придаваше почти органичен вид.

— Уф, май го намерихме — обяви Страк.

Джъп го дръпна за ръкава и посочи надолу. На около десетина нива под тях и далече вляво се виждаше някаква суматоха. Две групи нияди се сражаваха помежду си. Свиреп бой, без прошка към ранените и падналите, в който жертвите валяха непрестанно.

— Кеппатаун беше прав, че нещата тук не вървят на добре — подметна Койла.

— Ако в кралството цари хаос, за нас няма по-добра възможност — добави Джъп. — Изглежда сме избрали най-подходящия момент.

— Но ако тук е избухнала гражданска война — посочи замислено Страк, — това означава, че Адпар може би е мъртва.

— Не би трябвало да се случи, ако е управлявала мъдро — отвърна Койла. — Кой владетел ще е толкова егоистичен, та да позволи

царството му да умре с него?

— Такъв като нея например — отвърна Джъп. — Забрави ли на кого е сестра? Може егоизмът им да се предава по наследство.

Страк посочи един тунел точно пред тях и им махна с ръка да го последват.

— Да вървим.

Приведени, за да не ги забележат сражаващите се нияди, те се насочиха към тунела. Малко по-навътре тунелът остро завиваше. Бяха на десетина крачки от завоя, когато оттам се показаха четирима въоръжени нияди, които ескортираха пети, невъоръжен. Но той не приличаше на пленник.

Взаимната изненада бе преодоляна бързо. Ниядите наведоха оръжия и се втурнаха в атака.

Койла извади от строя един от тях с чевръст удар с метателен нож в окото. Беше се прицелила там, съзнавайки, че люспите по телата им могат да играят ролята на ризници.

Останалите бяха посечени в близък бой, който наподобяваше по-скоро касапница. Рамо до рамо Алфрей и Джъп повалиха противниците си едновременно. Неколцина оръженосци се справиха с последния.

Койла не забрави да прибере ножа си. Оказа се чудесно балансиран.

Остана само невъоръженият нияд. Той се присви.

— Аз съм старейшина! Не съм войник! Пощадете ме! Милост!

— Къде е Адпар? — попита Страк.

— Какво?

— Ако искаш да живееш, отведи ни при нея!

— Аз не зная...

Хаскеер опря нож в гърлото му.

— Добре, добре — размаха ръце старейшината. — Ще ви отведа.

— И без номера — предупреди го Джъп.

Насочиха се през лабиринт от покрити с черупки тунели. Както навсякъде другаде, и тук шляпаха във вода до глезените. След известно време се озоваха в тунел, осветен от фосфоресциращи каменни плочи. В единия му край имаше висок портал, охраняван от двама стражи. Орките не им оставиха почти никакво време да реагират, защото се

нахвърлиха върху тях и ги пометоха с оръжията си. Единият от ниядите се раздели с главата си.

Неколцина оръженосци извлякоха трупове им настрани. Отново доведоха ужасения старейшина при Страк.

— Вътре има ли някой друг освен нея? — попита Страк.

— Не зная. Знахарите, може би. Суматоха цари в кралството. Съперници за престола са се хванали за гърлата. Нищо чудно кралицата вече да е мъртва.

— Проклятие! — възкликна Джъп.

Старейшината го погледна учудено.

— Значи не искате да я убивате?

— Това, което искаме, е прекалено сложно за обяснение — рече му Алфрей. — Важното е, че кралицата ни трябва жива.

Страк кимна и побутна предпазливо вратите. Не бяха заключени. Орките нахлуха вътре.

В залата беше само кралицата, просната на легло от зелени водорасли. Те я наобиколиха.

— Богове! — промърмори Койла. — Колко прилича на Дженеста!

— Така е — съгласи се Алфрей. — Страшничко, нали?

— И са я зарязали съвсем сама — допълни Джъп.

— Което показва колко са я обичали — отвърна Койла.

— Въпросът е дали е още жива — каза Страк.

Алфрей се наведе, прегледа я и заключи лаконично:

— Жива е.

Забравен от всички, старейшината изхвърча през портата и огласи коридора с виковете си:

— Стража! Стража!

— По дяволите! — изруга Страк.

— Оставете го на мен — рече Койла и извади ножа си. Извърна се, прицели се за миг и замахна рязко. Ножът изсвистя във въздуха и се заби в шията на крещящия нияд. Той падна.

— Казах ви, че оръжието си го бива — промърмори тя.

Страк нареди на двама оръженосци да охраняват вратата и насочи вниманието си към Адпар.

— Досега имахме късмет — рече той на останалите. — Но няма да е все така. Алфрей, как смяташ, дали може да ни чуе?

— Трудно е да се каже. Изглежда ми много зле.

Страк се наведе над кралицата.

— Адпар! Адпар! Чуй ме! Ти умираш.

Главата ѝ се надигна едва забележимо над възглавницата.

— Чуй ме, Адпар. Ти умираш и за това е отговорна сестра ти — Дженеста.

Устните на кралицата се размърдаха. Макар и отпаднала, тя ставаше все по-развълнувана.

— Чуй ме, кралице на ниядите. За това, което стана, е виновна родната ти сестра. Дженеста. Дженеста!

Клепачите ѝ запърхаха и устните ѝ помръднаха отново. Този път по хрилете ѝ премина странен гърч. Но друга реакция нямаше.

— Безсмислено е — въздъхна Койла.

— Да, Страк, откажи се — намеси се и Хаскеер. — Няма смисъл да стоиш тук и да повтаряш Дженеста, Дженеста, Дженеста.

Страк беше съкрушен. Той обърна гръб на ложето.

— Стори ми се...

— Чакайте! — спря ги Джъп. — Погледнете!

Клепачите на Адпар отново потрепваха, сякаш всеки миг щеше да отвори очи.

— Започна, когато Хаскеер повтори името на Дженеста — отбеляза той.

Изведнъж клепачите на кралицата се навлажниха. След това върху единия от тях се оформи малка сълза, която се търкулна надолу по бузата ѝ.

— Бързо! — извика Алфрей. — Дайте купичката!

Страк извади малката купа, която им бе дал Кеппатаун, и я опря в бузата на Адпар. Ръцете му трепереха.

— Дай на мен — издърпа я от ръцете му Койла. — Това е женска работа.

Много внимателно тя допря купата до шията на кралицата и започна да я плъзга нагоре. Сълзата се изтърколи в нея. Койла я захлупи с капачето и я подаде на Страк.

— Каква ирония, а? — подхвърли тя. — Обзалагам се, че не е проронвала сълза през целия си живот, въпреки страданията, на които е подлагала другите. Трябваше да пробудим в нея самосъжаление, за да постигнем каквото искахме.

Страк разглеждаше купичката.

— Знаеш ли, въобще не вярвах, че ще успеем.

— На кого го казваш! — изръмжа Хаскеер.

— Боговете бяха с нас — обяви Алфрей и пусна ръката на Адпар.

— Тя е мъртва.

— Е, поне последното й деяние бе да помогне на страдащо същество — рече Страк.

— Да се махаме веднага оттук — предложи Джъп.

22.

Дженеста бе по средата на стратегическо съвещание с Мерсадион, когато това се случи.

Реалността около нея се промени и стана податлива. Изменчива. Споходи я нещо, което наподобяваше видение, но не съвсем. По-скоро бе някакво всеобхватно усещане за абсолютна увереност, за неподлежащо на съмнение знание, че се е случило нещо особено важно.

Никога досега Дженеста не бе изпитвала нещо подобно. Предполагаше, че е предизвикано по някакъв начин от телепатичната връзка, която поддържаше с двете си сестри. Която „беше“ поддържала с тях, поправи се тя. Адпар беше мъртва. Дженеста го знаеше. И не само това.

Не беше усетила, че е затворила очи, нито, че е посегнала назад и се е подпряла на креслото. После главата ѝ започна да се прояснява. Тя се изправи и въздъхна.

Мерсадион не сваляше разтревожен поглед от нея.

— Добре ли сте... Ваше Величество? — попита той.

Тя примигна и се огледа, докато дойде на себе си.

— Дали съм добре? Разбира се, че съм добре. Никога не съм се чувствала по-добре. Получих новини.

Той не разбираше как е възможно това. Беше се надигнала за миг, бе застинала неподвижно, а сега изглеждаше малко бледа. Не беше идвал никакъв вестносец, нито някой бе предавал писма в шатрата. Но въпреки това си позволи да каже:

— Добри новини, надявам се?

— Точно така. Повод за празнуване. Всъщност поводът не е само един. — Изведнъж погледът ѝ стана целенасочен. — Донесете ми карта на западните земи.

Той се втурна да изпълни нареждането.

Разпънаха картата на масата и тя очерта с нокът един кръг, който обхващаше Дроган и Скаррокските тресавища.

— Тук — рече лаконично.

— Тук... какво, Ваше Величество? — попита объркано той.

— Върколаците. Ще ги намерите в този район.

— Простете въпроса, милейди, но откъде знаете?

Тя се усмихна. Усмивката ѝ бе триумфираща и хладна.

— Ще трябва да приемете думите ми на доверие, генерале. Сигурно е, че са там. Или поне един от тях — техният водач Страк. Тръгваме веднага щом организирате армията. Което, според мен, не бива да отнеме повече от два часа.

— Два часа е твърде къс период, Ваше Величество, за армия с подобни размери.

— Не спорете с мен, Мерсадион — скастри го тя. — Всяка секунда е ценна. Това е първата сигурна следа за местонахождението на дружината от много дни насам. Не смятам да я изгубя заради вашия мързел. Излизайте и се захващайте за работа!

— Ваше Величество. — Той се поклони и се измъкна изпод чергилото.

— И ми пратете Глозелан — извика тя след него.

Укротителката на дракони се яви след няколко минути. Без предисловия Дженеста я повика при картата.

— Имам сведения, че Върколаците са някъде тук. Искам да пратите един ескадрон дракони пред армията. Огледайте целия район. Но не ги нападайте, освен ако не е абсолютно необходимо. Притиснете ги в някой ъгъл, докато пристигнем.

— Разбрано, Ваше Величество.

— Щом е разбрано, не стой тук! Размърдай се!

Укротителката се поклони, прикривайки омразата в очите си, и излезе.

Дженеста започна да събира всичко, което ѝ беше необходимо за пътуването. За първи път от седмици насам събитията се обръщаха в нейна полза. Освен това се беше отървала от Адпар, което бе като да отхвърли тежко бреме.

Изведнъж въздухът в шатрата стана някак по-тежък. Светлината започна бързо да се топи, въпреки че бяха запалени лампи. Дженеста реши, че отново ще я споходи онова, което бе преживяла преди малко, но се оказа, че греша.

Настъпи почти непрогледен мрак, в който на няколко крачки от кралицата блесна мъничка светлина. Скоро към нея се присъединиха още няколко. Те се завъртяха една около друга, а когато спряха, бяха приели някаква неясна форма. Дженеста се приготви да отблъсне нечия магьосническа атака.

Петно пулсираща светлина се издигна пред очите ѝ. После бавно се разми и се оформи в познато лице.

— Санара! — възкликна тя. — Как, по дяволите, го направи?

— Изглежда уменията ми нарастват — отвърна единствената ѝ сестра. — Но не в това е въпросът.

— А в кое тогава?

— В твоята злина.

— Брей? И ти, значи?

— Как можа да го направиш, Дженеста? Как можа да обречеш сестра си на подобна участ?

— Ти винаги си я смятала за... — Дженеста млъкна, търсейки подходяща дума, — подлежаща на укори, също като мен. Защо сега изведнъж смени тона?

— Но не смятах, че е непоправима. И никога не съм пожелавала смъртта ѝ.

— Разбира се, ти мислиш, че аз имам нещо общо с това.

— О, стига, Дженеста.

— Добре де и да съм го направила, какво толкова? Тя си го заслужаваше.

— Това, което си направила, не само е лошо, но и то усложнява допълнително и без това тежкото положение.

— Какво, дявол го взел, значи това? — ядоса се Дженеста.

— Играта, която си подхванала — тази, с реликвите. Те са залогът за още по-голяма, разрушителна сила. Сега вече има и други участници в нея, сестрице, и техните възможности може да са по-големи от твоите.

— Кой? За кого говориш?

— Откажи се. Докато не е станало късно.

— Отговори ми, Санара! Не ме баламосвай с празни думи. От кого трябва да се боя?

— В края на краищата само от самата себе си.

— Кажи ми!

— Казват, че когато варварите са при вратите, с цивилизацията е свършено. Не бъди варварка, Дженеста. Започни да вършиш добрини, изкупи злото, което си сторила.

— Ти си толкова тесногръда! — кипна Дженеста. — А и потайна! Обясни ми за какво говориш!

— Мисля, че дълбоко в сърцето си знаеш отговора. Не мисли, че това, което направи с Адпар, ще остане ненаказано.

Образът на Санара започна да се топи и скоро изчезна напълно въпреки усилията на Дженеста.

В друга шатра, недалеч в Марас-Дантия, разговаряха баща и дъщеря.

— Ти ми обеща, тате — хленчеше Милост Хоброу. — Каза ми, че ще го получа.

— И това ще стане, малката ми, повярвай ми. Ще бъде твое, веднага щом си го върна от онези диваци. Тъкмо в момента ги издирваме.

— И колко още ще трябва да чакам? — попита тя капризно.

— Няма да е дълго. И скоро ще те направя кралица. Ще бъдеш наместница на нашия небесен господар. Двамата заедно ще очистите земята от тези низши твари. — Той се изправи. — Избърши сега сълзите си. Чака ме важна работа. — Той я целуна по бузата и излезе от шатрата.

Кимбал Хоброу доближи огъня, където бяха останалите блюстителите. Отстрани бяха проснати телата на трима орки. Четвъртият бе все още жив, но и той вече стоеше на прага на отвъдното.

— Е? — обърна се Хоброу към Инквизитора.

— Тия животинки са корави. Но, хвала на Господа, успях да пречупя последния.

— И?

— Тръгнаха са за Дроган.

Десетник Триспеер нададе предсмъртен стон и издъхна.

Във възцарения се хаос дружината съумя да напусне двореца безпрепятствено. На няколко пъти поемаха в погрешна посока из лабиринта и трябваше да си пробиват път със сила, но в преобладаващите случаи попадаха на враждуващи групички, които се сражаваха помежду си.

Но все не можеха да открият входа, през който бяха попаднали вътре.

— Май сме се отдалечили на север — отбеляза Страк.

— И какво да правим? — попита Джъп. — Да се върнем и да опитаме отново?

— Не. Рискът е прекалено голям. Но ако успеем да прекосим онзи проток, а после да поемем на изток, ще стигнем близо до блатото, където оставихме конете.

— Няма ли да заобиколим твърде много? — попита намръщено Койла.

— Ще е по-добре, отколкото да се връщаме в двореца. Все някоя от враждуващите страни ще вземе надмощие. И тогава ще се обърнат срещу нас.

— Каквото и да правим, да го правим бързо — подкани ги Алфрей. — Защото тук сме на открито.

Спуснаха се по скалистия бряг и спряха до водата, която бе покрита със зеленикава пяна.

— Мирише почти толкова примамливо, колкото и всичко останало тук — промърмори Хаскеер. — Страк, колко ли е дълбоко?

— Има само един начин да разберем. — Той нагази във водата. Беше студена, но на дълбочина му стигаше до пояса. — Дъното е меко, но засега се стъпва нормално. Хайде!

Останалите го последваха, вдигнали високо оръжия.

— Искам допълнително заплащане за това — жалваше се Хаскеер.

— Допълнително ли? — засмя се Джъп. — Мътните те взели, стотник, та ние в момента изобщо не получаваме заплащане!

— Уф, да бе! Бях забравил.

Продължиха да газят из водата още известно време. Изглежда щяха да успеят, защото вече се виждаше отсрещния бряг.

Изведнъж на няколко метра от тях водната повърхност се развълнува. Отгоре се показаха едри мехури, които се пукаха. Орките

спряха.

Скоро забелязаха още малки водовъртежи. Всичките бяха заобиколени от мехури.

— Май идеята не беше чак толкова добра — изръмжа Джъп.

Вдигна се стълб от вода. Точно пред тях се показа един нияд.

Скоро от смрадливото блато се надигнаха още като него, въръжени с типичните назъбени оръжия.

— Страк, ти май каза, че ниядите са силни, когато се бият в своя среда? — припомни му Койла.

— Късно е да се връщаме назад, десетник.

Плясък отзад ги накара да се обърнат. Приближаваха се още нияди. Вече ги заобикаляха от две страни.

— Щом е така, да им покажем какво можем! — изръмжа решително Страк.

Задната част на дружината се извърна и зае отбранителна позиция. Водеха ги Хаскеер и Джъп. Страк, Койла и Алфрей бяха в авангарда на предстоящия бой. Засега изглежда имаха числено превъзходство над ниядите. Но Страк не забравяше, че водата изравнява шансовете им.

Стиснал в едната си ръка меч, а в другата нож, той се нахвърли срещу най-близкия противник. Острието на меча му се плъзна по покритото с люспи тяло на нияда и остави не особено дълбока рана. Рукна кръв. Но ниядът не й обърна внимание. Страк изсумтя недоволно и замахна повторно. Този път противникът му бе принуден да се скрие под водата.

Койла запращаше метателни ножове по главите на противниците си. Но всяко мятане означаваше изгубено оръжие, а запасите й бяха ограничени. Два от ножовете й не попаднаха в целта, а третият одраска нияда по главата. Той нададе болезнен вик и се гмурна в мътната вода, оставяйки след себе си кървава диря.

Триумфиращ вик отзад обяви първия поразен противник.

— Засега се справяме добре! — викна задъхано Страк. — Но ако дойдат още...

Той млъкна, защото от водата изникна поредният нияд, който се нахвърли върху него с нацърбеното си копие. Страк приклепна и се озова под водата. Преброи до три, усещайки хладния й натиск, след това се показа над повърхността.

Ниядът едва не се препъна в него. Страк заби меч си в корема му. Черупката, обгръщаща тялото му, се пропука. Рукна кръв. Ниядът отвори уста, но вместо крясък, отвътре изхвърча едър кървав съсирек. Той тупна назад и потъна. Страк се закашля и изплю зловонна слюз.

Хаскеер и Джъп бяха притиснали своя противник от две страни. През рамото му минаваше крива кървава дияра. Ниядът очевидно губеше сили и увереност.

Хаскеер се прокрадна незабелязано зад него и го удари през шията. Ниядът се наведе, търсейки инстинктивно защитата на водата. Само че сбърка посоката, защото острието на Хаскееровия меч се стовари върху главата му и я разцепи. Отвътре бликна мозък.

Оставаха само четирима нияди, които вече не изглеждаха толкова застрашителни. Страк вече не се съмняваше в успеха. Трима от ниядите бяха на пътя на дружината. Койла шляпаше из водата, преследвайки четвъртия, който бавно се отдалечаваше. Увлечена в преследването, тя не забеляза друг нияд, който плуваше незабелязано встрани от нея. Извъртя се в последния миг, но се озова срещу двама противници. Единият от тях вдигна меч за удар.

Кестикс обаче го зърна.

— Койла, внимавай! — извика той и се хвърли към нея.

Успя да се озове между нея и вдигнатия меч. Сигурно се надяваше да отбие удара, но сметката му излезе погрешна.

Назъбеното острие на нияда се впи право в гърдите му и потъна надълбоко. Кестикс нададе предсмъртен вик.

— Не! — изкрещя Койла. Но в същия миг трябваше да отбие атаката на другия нияд.

Все още жив, но тежко ранен, Кестикс се озова в обятията на своя противник. Съпротивляваше се вяло. Другите дочуха виковете му. Неколцина, между които и Страк, се хвърлиха да му помагат.

Когато обаче стигнаха там, можеха само да гледат безпомощно как ниядът изчезва с Кестикс под водата. Остана само голямо кърваво петно.

Неколцина орки се гмурнаха под водата с надеждата да спасят ранения си другар.

— Оставете! — извика им Страк. — Прекалено е късно за него!

Завладени от безсилен гняв, орките се нахвърлиха върху останалите нияди. Малко преди да ги довършат, забелязаха наоколо

нови водовъртежи и мехури.

— Лоша работа, капитане — викна запъхтяно Джъп. — Не можем да се справим с толкова много!

От водата се показаха глави. Но не бяха на нияди. Бяха на мръкове. Няколко десетки, въоръжени с тризъби копия и ножове.

— Богове! — възкликна Алфрей. — И тези ли са срещу нас?

— Не мисля — отвърна Страк.

Оказа се прав. Мръковете се нахвърлиха върху неколцината останали нияди с отмъстителна ярост.

Един от тях все пак спря и вдигна ръка за поздрав към орките.

Страк не бе единственият, който му отвърна със същото.

— Ще им останем длъжници — рече той на другарите си. — А сега да се махаме оттук.

Напуснаха полесражението и се отправиха към отсрещния бряг, но в сърцата си се прощаваха с Кестикс.

23.

Тъгата не ги изостави през целия обратен път към Дроган. Дори победата не бе в състояние да ги разведри.

— Заслужаваше ли всичко това да изгубим един от другарите си? — обобщи мислите на останалите Алфрей. — Още повече неустрашим воин като Кестикс.

— Рискът е неизменна част от нашата професия — припомни му Страк. — И други орки загиват, при това не за толкова благородни цели.

— Толкова ли си сигурен, че нашата цел е благородна? Събираме някакви реликви, които дори не знаем за какво служат.

— Не ни остава друго освен да вярваме, Алфрей. Сигурен съм, че ще дойде денят, когато ще можем да отдадем заслужена почит на Кестикс и останалите, които паднаха като герои, за да се възцари новият ред. Само не ме питай какъв ще е този ред. Надявам се, че ще е по-добър от настоящия. — На Страк наистина му се искаше да вярва в думите си. Инак чувството за вина заради загиналия им другар можеше да го смаже.

Алфрей не отговори, втренчил поглед в знамето, което му бе поверено. Изглежда намираще някакво успокоение в него, в идеята за обединение, което то олицетворяваше. Което бе олицетворявало някога.

Вече виждаха в далечината Дроганова гора, когато Джъп извика:

— Погледнете на запад!

Оттам се приближаваше голям конен отряд.

— Мисля, че това са хората на Хоброу — Докладва джуджето.

— Няма ли най-сетне да ни оставят на мира? — оплака се Койла.

— Не и днес, както изглежда — отвърна Страк. — Такъв ни бил късметът.

Те пришпориха конете в галоп.

— Видяха ни! — извика Хаскеер. — И също препуснаха.

Започна бясно преследване. Дружината препускаше с главоломна бързина към прикритието на гората. Но блюстителите бяха твърдо решени да ги застигнат и разстоянието помежду им се скъсяваше.

Докато подканяше другите да бързат, Страк се озова на опашката на колоната. И тогава се случи нещастieto. Върколаците тъкмо описаха широк завой и се скриваха от погледа му, когато копитото на коня му хлътна в една заешка дупка и животното се препъна. Страк излетя във въздуха, тупна на земята, претърколи се бързо и скочи на крака, но подплашеният кон беше избягал надалеч.

Тътенът на приближаващи се копита го накара да се обърне.

Отрядът на блюстителите препускаше право срещу него. Страк се огледа трескаво за скривалище. Не видя нищо подходящо и извади меча си.

Една голяма сянка се спусна над него.

Точно над главата му се рееше дракон, чиито могъщи криле вдигаха облаци прах и листа. Вцепенени от ужас, блюстителите дръпнаха юздите на конете си. Заковаха толкова внезапно, че някои от тях се изтърсиха от седлата.

Страк обаче знаеше, че е обречен. Не се съмняваше, че това е един от бойните дракони на Дженеста, и очакваше всеки миг да бъде изпепелен.

Драконът се спусна между него и отряда на човеците. Когато се изравни с погледа му, Страк забеляза, че го язди самата Глозелан.

Тя му протягаше ръка.

— Качвай се, Страк! Размърдай се! Какво имаш да губиш?

Той се покатери по люспестата грива на чудовището и седна зад нея.

— Дръж се здраво! — викна му тя и в следния миг се издигнаха.

От бързото изкачване му се зави свят. Страк погледна надолу. Видя реки, които криволичеха като сребристи змии, тучни пасища, гъсти гори. От високо не се виждаше колко е опустошена земята.

Опита се да извика нещо на Глозелан, да я разпита, но тя или не го чуваше заради свистенето, или не му обръщаше внимание. Летяха на север.

Измина близо час. Наближаваха някаква планина. Драконът се насочи към едно високо плато. Само след минута се приземиха.

— Слизай! — нареди му Глозелан.

Той се смъкна долу.

— Какво става, Глозелан? — попита я. — Пленник ли съм?

— Сега не мога да ти обясня, но тук си в безопасност.

Тя забодя пети в хълбоците на дракона. Летящото чудовище отново се издигна.

— Почакай! — извика той. — Не ме оставяй тук!

— Имай смелост! — отвърна му тя. — Ще се върна!

Той я изпроводи с поглед, докато драконът се стопи до малка черна точка и след това изчезна напълно.

Изминаха няколко часа, откакто Страк се озова на платото. Не му оставаше друго, освен да размишлява над преживяното и да жали за изгубените другари.

След като се увери, че няма път надолу, той извади звездите и започна да ги разглежда.

— Добра среща! — прозвуча нечий глас.

Страк подскочи от изненада. Пред него стоеше Серафейм.

— Как се озова тук? И теб ли те докара Глозелан? — попита оркът.

— Не, приятелю. Пък и не е важно как съм стигнал дотук. Искан да ти се извиня, задето те подмавих в капана на таласъмните-роботърговци. Не беше нарочно.

— Не ти се сърдя. И без това се оказа за добро.

— Радвам се да го чуя.

Страк въздъхна.

— Не че всичко това вече има някакво значение. Напоследък нещата се объркват с по-голяма бързина, отколкото успявам да ги оправя. А сега изгубих и дружината.

— Е, не си я изгубил, разделихте се временно. — Серафейм се усмихна. — Най-важното е, че не си се поддал на отчаянието. Чака те много работа. Сега не е време да се отдаваш на пораженчески настроения. Чувал ли си някога историята за момчето и саблезъбия леопард?

Беше ред на Страк да се усмихне, макар и с известна доза цинизъм.

— История? Какво пък, сигурно е не лош начин да си прекараш времето.

— Едно момче вървяло из гората — поде Серафейм, — а там го срещнал свиреп саблезъб леопард. Момчето побягнало, а леопардът го подгонил. Но ето че момчето стигнало ръба на една пропаст. Имало обаче клони, които се спускали надолу и момчето слязло по тях, а леопардът останал да ръмжи горе. Докато се спускало, момчето погледнало надолу и какво да види — там го очаквал още един настръхнал леопард. Не можел нито да се спусне, нито да се качи. А сетне чуло някакво драскане. Вдигнало глава и видяло две мишлета, едно черно и едно бяло, да гризат клона. Видяло и още нещо. Малко встрани от него, почти извън обсега му, растял храст диви ягоди. Момчето се пресегнало, откъснало една ягода и я метнало в устата си. И знаеш ли какво, Страк? Това била най-сладката, най-вкусната ягода, която някога било опитвало.

— Мисля, че разбирам какво искаш да ми кажеш. Прилича ми на нещо, което една моя позната би могла да ми каже... в един сън.

— Сънищата са хубаво нещо. Трябва да им обръщаш повече внимание. Знаеш ли, по тези места магичната енергия се усеща много по-силно. Тя би могла да окаже известно влияние върху тези — той кимна към звездите в ръката на Страк.

— Съществува ли връзка?

— О, да — отвърна Серафейм. — Ще ми ги дадеш ли?

Страк го погледна стреснато.

— Да не съм луд!

— Имаше моменти, в които можех лесно да ти ги отнема. И да ти призная, почти възнамерявах да го направя. Но сега си мисля, че боговете са решили те да бъдат у теб.

Страк сведе поглед към звездите. Когато отново вдигна глава, от човека нямаше и следа. Невъзможно.

Сигурно щеше да продължи да се чуди как е станало, ако нещо друго не привлече вниманието му.

Звездите му пееха.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.